

FLACĂRA

• Nr. 29 • 21 - 27 iulie • 1993 • 24 pagini - 95 lei

Fondată în 1911 de
CONSTANTIN BANU

Editată de
PUBLICATIILE
FLACĂRA

Director
general
GEORGE
ARION

Redactor șef **LIVIU TIMBUS**

CINE SUNT LOCATARIII ACESTOR CASE FRUMOASE ?

În locul lui Ion Dincă s-a mutat
Virgil Măgureanu. Și așa mai departe...

*Nu veți avea nici o surpriză
citind ancheta noastră.*

*În cel mai select cartier al
Capitalei au locuit și locuiesc
reprezentanții profitocrației.*

pag. 4-5

O ÎNTREBARE PENTRU SENATORUL MARKO BELA:

*De ce între cetățenii români și cei de origine germană
n-au existat și nu există tensiuni?*

Când parlamentul e în vacanță, Adrian Păunescu
se dă în spectacol în Ungaria.

pag. 3

Developări diapozitive
Fotografii tip pașaport
Măririi de fotografii la orice dimensiune

NUMAI LA

Kodak
EXPRESS

P-ta UNIRII Nr. 1, tel. 312 6257

Posesorul acestui talon
va beneficia de 5% reducere
până la data de 31 iulie 1993

DOMNUL CORNELIU COPOSU ÎN VIZITĂ LA „FLACĂRA”

Vechi și constant prieten al
revistei noastre, președintele
P.N.T.C.D. și-a depănat aminti-
rile, timp de trei ore, oferin-
du ne o veritabilă lecție de is-
torie a României contemporane.
Cu acest prilej, am aflat că
diploma de laureat al Premiilor
„Flacăra”, dispărută în mod
misterios la festivitatea de de-
cernare, i-a parvenit pe căi la
fel de misterioase.

(pag. a 3-a)

INEDIT

Un istoric german
despre relațiile

Hitler-Antonescu

Mareșalul a luptat
până în ultima clipă
pentru retrocedarea
Transilvaniei răpite.

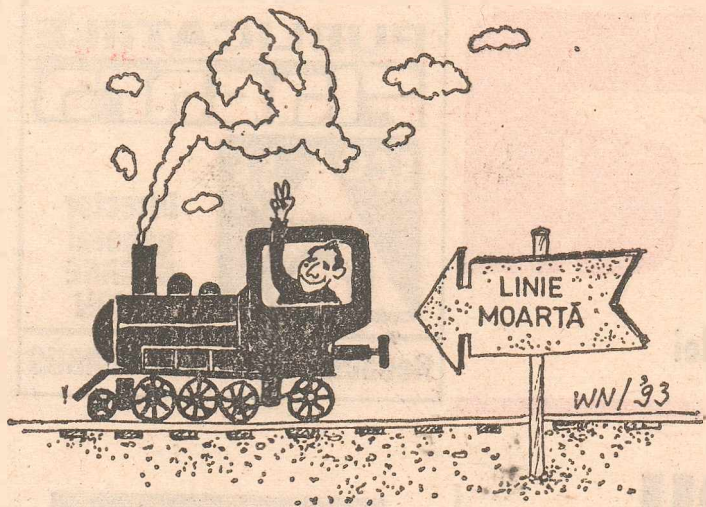
pag. 20

GEPA
Center

Un pic mai bine
pentru
dumneavoastră

BUCUREȘTI, CALEA DOROBANȚI 111
TEL. 01-312.99.83; FAX 01-312.75.69

MATRAPAZLĂCURI SUB CUPOLA PARLAMENTULUI

În baza hotărârii nr. 12/27. 06.1990 a Adunării Deputaților, Biroul Permanent decide înființarea unei unități de aprovizionare a Parlamentului, având ca obiect de activitate asigurarea condițiilor pentru servirea mesei de către parlamentari și aparatul funcțional, precum și alte servicii de aprovizionare cu produse alimentare și nealimentare. Această unitate avea personalitate juridică și trebuia să-și acopere cheltuielile din veniturile proprii.

Ca să se poată pune pe picioare, îi este alocată de la bugetul Adunării Deputaților suma de 1 milion lei, sumă ce trebuia restituită la bugetul de stat pe măsura constituirii fondului propriu de mijloace circulante. Pentru și mai buna funcționare a popoarelor parlamentare în 1991 se mai alocă de la buget 1,3 milioane lei, astfel că la sfârșitul anului 1991, unitatea dispunea de un fond în sumă de 2,3 milioane lei, la un volum mediu de desfacere de 5 milioane/lună, cu un număr de 52 de salariați. Iar la sfârșitul anului 1991 se înregistrează un beneficiu de numai 181 mii lei. Pentru ca unitatea să fie rentabilă, ea ar fi trebuit să realizeze un volum de desfacere de 12 milioane lei/lună. Această situație precară se menține și în anul 1992. Pierdere înregistrată pe perioada 1 ianuarie — 31 mai 1992 a fost de 4,1 milioane lei, în special datorită creșterii cheltuielilor salariale.

Din datele contabile de la 31 decembrie 1992, rezultă că situația financiară nu s-a ameliorat. Printre cauze: adaosuri comerciale care nu

acoperă cheltuielile de circulație, imobilizări de mărfuri în valoare de 11,6 milioane lei, neexercitarea unui control operativ asupra gestiunii magazinelor, rezultând astfel și un minus de 115,7 mii lei la mărfuri.

Dar una din principalele cauze o constituie matrapazlăcurile. Astfel, aprovizionarea cu mărfuri din import s-a făcut prin intermediul unor societăți private care practica prețuri cu un adaos comercial ridicat, superior celor practicate de importatorii de stat. În urma unui sondaj efectuat la țigări și ness aprovizionate de la diverse SRL-uri rezultă că a existat o aprovizionare preferențială în scopul asigurării finanțării societăților respective. Astfel, în octombrie 1992 s-a plătit firmei UNICAT COM SRL suma de 1,1 milioane lei pentru 1200 cutii ness la 850 cutia, deși în stoc exista ness în valoare de 276 mii lei. În noiembrie 1992, de la ASTUR IMPEX SRL se achiziționează țigări în valoare de 1,6 milioane lei (Kent — 325 mii lei, Camel — 317 mii lei, Salem — 299 mii lei etc.) țigări care se răgăsesc în mare parte în stocul de la sfârșitul anului.

O altă modalitate pentru obținerea falimentului a fost folosirea unității de alimentație publică ca bază de aprovizionare pentru anumite SRL-uri, datorită faptului că această unitate, cu circuit închis, practica un adaos comercial mic, față de celelalte unități de alimentație publică cu circuit deschis. Și aceasta în condițiile în care hotărârea de înființare preciza că se puteau valorifica către terți nu-

Primarul orașului Szeged, dl. Lippai Bá, ne-a declarat:

„Înfrățirea dintre Timișoara și Szeged ar trebui să fie o pildă veritabilă pentru parlamentarii și guvernării maghiari”

În Parcul Justiției din Timișoara, l-am întâlnit pe dl. Lippai Bá, primarul orașului maghiar Szeged, străveche urbe din Ungaria, înfrățită în prezent cu municipiul Timișoara.

— Firește, cel care vizitează Timișoara se leagă imediat cu sufletul de acest mare și frumos oraș românesc, ne mărturisește dl. Lippai Bá. Eu am venit prima dată la dv. în luna ianuarie 1990, deci impulsat de evenimentele declanșate în România de către Revoluția din decembrie 1989. Atunci am hotărât, împreună cu domnii consilieri care mă însoțeau, ca orașul Szeged să încerce să se înfrățască în timp cu milenara cetate a Timișoarei...

— În ce măsură dezideratul dv. a devenit realitate??

— Vă răspund prin exemplul și forța faptelor. Așadar, după mai multe întâlniri și dezbateri între părți, am convenit să organizăm în Ungaria o consfătuire de lucru, orașul Szeged oferindu-se ca să fie gazdă.

— Domnule Lippai Bá, în

acest context, am dori să spuneti ce s-a realizat?

— Noi am început cu prezentarea valorilor umane și financiare românești și maghiare. Apoi au fost exprimate preferințele. Astfel, cu toții am procedat și participat la organizarea societăților economice mixte. Însă, la noi în Ungaria, unele legi ne țin pe loc. Concret, cea privind circulația devizelor nu oferă oamenilor de afaceri maghiari și o posibilitate concretă de a investi în altă țară europeană. Așa că se poate înțelege ușor faptul că ești nevoit să faci operații economice auxiliare, întrucât și-n Ungaria este foarte resimțită absența capitalului autohton.

— Domnule primar al orașului Szeged, pentru mine sunteți un oaspete, iar frățetea dv m-a impresionat! Altminteri, acum, doresc să vă redau o scenă memorabilă: în răstimpul Imperiului austro-ungar, Octavian Goga poetul cuvintelor românești subjugate și umilite, a fost vizitat la temnița oribilă din Szeged

de către Ion Luca Caragiale și Alexandru Vlahuță. Iar când i-au văzut lanțurile de la mâini și de la picioare toți trei au scoborât într-o cascadă de plâns. Prin urmare, dl. Lippai Bá, cine seamănă furtună între români și maghiari???

— Negreșit, oamenii cei răi la suflet! Și aceasta pentru că nu sunt așezate în primul planul conviețuirii noastre cele particularități care ne aseamănă. Noi, cu respect și calm, am realizat multe lucruri foarte utile între Szeged și Timișoara. Astfel, s-au legat multe relații trainice între societăți comerciale și chiar între oameni. Și nu cred că voi greși, când afirm că: înfrățirea dintre Timișoara și Szeged ar trebui să fie o veritabilă pildă pentru parlamentarii și guvernării maghiari și români. Căci, dacă vom căuta la nesfârșit defectele și cearta, niciodată nu vom ajunge la înțelegeri prospere.

PETRU NOVAC DOLANGA ■

mai stocurile de mărfuri peste necesar sau fără mișcare. Probabil de aceea se aprovizionează masiv! În perioada respectivă s-au valorificat către terți mărfuri în valoare de 797,3 mii lei. Printre firmele beneficiare se numără și CORAL SRL, dintre acționarii acesteia amintindu-i pe Tănase Petrișor — bucatăruș șef al restaurantului, Ivan Gheorghe — cofetarul șef, Tănase Angela și Ivan Ecaterina, rudele acestora.

De asemenea, din sondajul efectuat au rezultat consumuri exagerate de alimente față de posibilitățile de desfacere pentru care erau profilate bufele respective, având în vedere că erau cu circuit închis. Să luăm de exemplu una octombrie 1992: 2,8 tone ulei, 0,8 tone zahăr, exemplu luna octombrie 1992: 0,7 tone unt. Cu siguranță că parlamentarii nu puteau consuma toate acestea singuri. Chiar dacă i-ar fi „ajutat” uneori, și ziariștii acreditați. Se poate concluziona că o parte din alimente au fost dirijate către alte puncte de desfacere decât cele înscrise în documentele de expediție.

Acestea sunt doar câteva din neregulile care se petrec sub înalt patronaj parlamentar!

Dar, la urma urmelor, de ce n-ar trăi bine și căteii pe lângă dulăi??

MARIAN GHÎTEANU ■

Botezul Parlamentului

„MAȘINA DE VOT”

Așa cum a promis, dl senator Constantin Ticu Dumitrescu ne-a invitat la noul botez al Parlamentului:

„N-aș putea să spun decât că nu suntem în fața unui Parlament, ci a unei mașini de vot! Asta e caracteristica acestui Parlament: Parlament — mașină de vot! Sunt oameni care, gândesc într-un anumit fel și votează cum sunt indicațiile! Acesta este un lucru pe care l-am constatat și-l pot afirma cu toată responsabilitatea! Această mașină de vot își va încheia viața când se vor face anumite clarificări, pentru că dacă am câștiga ceva în ex-

periența zilelor acestea destul de pline de tensiuni și de neclarități, este tocmai cunoașterea unor oameni. Am cunoscut oameni și am ajuns la convingerea că, indiferent de partidul din care fac parte, în gândire sunt foarte apropiați de modul meu de a gândi. Ceea ce cred eu că le lipsește este curajul de a risca, curajul de a merge până la capăt și de a-și face cunoscute opiniile! Or, asta cred că va veni pe parcursul unor clarificări care, bănuiesc eu, că nu sunt departe!”.

MARIAN GHÎTEANU ■

MICI IMPRESII VORBE MARI

■ Excelentă ideea de a constitui blocada presei împotriva ocupanților Palatului Victoria! Totuși, nu credem că cineva de acolo se va simți. Au procedat la fel și în alte dați! O mineriadă, da, ar fi cu totul altceva, dar ea este servită numai la comandă! „Creierul” n-are chef, acum este ocupat să-și exercite anumite prerogative!

■ Ion Iliescu, în calitatea sa de președinte, se simte dator să-și scrie lui Vasile Manea Drăgulin, în calitatea sa de procuror general, despre „înmulțirea, în ultimul timp, a unor manifestări care fac apologia fascismului și a Mișcării Legionare”. În continuarea scrisorii, își dă cu părerea că „se impune o acțiune energică și concertată din partea tuturor puterilor statului pentru a reprimă aceste manifestări, înainte ca ele să ia amploare și să pericliteze ordinea de drept”. Este bine că există această grijă, numai că persoana care și-o manifestă n-are nici un drept în acest sens, deoarece dl Iliescu este primul răspunzător pentru mineriadele care au avut loc, mineriade care pot fi echivalate cu acțiunile batalioanelor de asalt ale lui Hitler. Și de ce acțiuni de reprimare numai pentru manifestările care fac apologia fascismului și nu și a celor care fac apologia comunismului?! Pentru că acesta din urmă este dragostea dlui Iliescu?! Sau consideră domnia sa că ultimul nu este la fel de vinovat?

■ La televiziune se vorbește despre „prințul Dimitrie Sturdza”, dar niciodată despre Regele Mihai I fără a se folosi „ex”-ul cotrocenean!

■ În multe chestiuni are opinii președintele Iliescu, dar despre înmulțirea corupției nu dă nici o scrisoare! Cu siguranță că habar n-are, altfel ar scoate prerogativa prezidențială!

M.G.

BUSINESS\$ TECH INTERNATIONAL

- secretul succesului american în afaceri
- marketing, management, finanțe, juridice
- codul manierei în afaceri
- tehnologie internațională la zi

„INFORMAȚIA ÎNSEAMNĂ PUTERE. NOI VĂ FURNIZĂM INFORMAȚIA!”
tel. 617 72 44

A apărut numărul 10 al revistei.

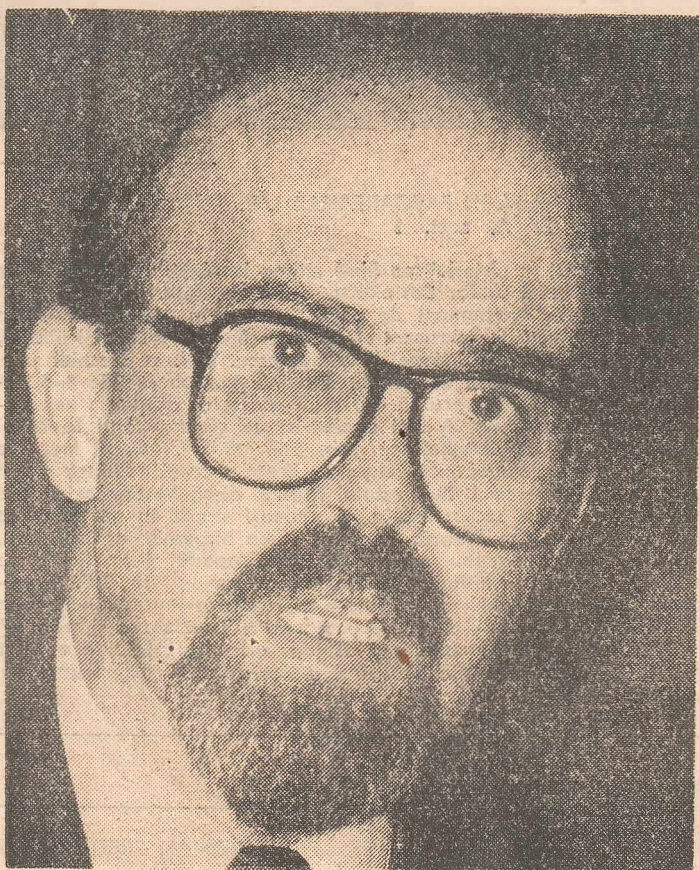
SOCOTEC
INTERNATIONAL

Tel. 312. 51.56
Fax 312. 51.57

Mr. Olivier MENEZ

O întrebare pentru dl senator Marko Bela:

De ce între cetățenii români și cei de origine germană n-au existat și nu există tensiuni?

— Dle senator, de ce credeți că între cetățenii români și cetățenii români de origine germană n-au existat și nu există tensiuni, dar există între români și cetățenii români de origine maghiară?

— Eu aș folosi alți termeni: cetățeni români de naționalitate română, cetățeni români de naționalitate germană, maghiară etc. Deci, dv. presupuneți că n-au existat tensiuni între comunitatea germană și comunitatea română, dar că în schimb au existat tensiuni între comunitatea română și comunitatea maghiară! Eu nu sunt de acord cu ideea că între două comunități, ab ovo, ar putea să existe, sau ar trebui să existe, sau ar trebui să nu existe tensiuni! Acest lucru nu ține de caracterul, temperamentul, mentalitatea comunității respective, ci numai și numai, după părerea mea, de situația comunității respective! La noi se greșeste de foarte multe ori când rădăcinile unor contradicții, rădăcinile unor tensiuni, sunt căutate în trecut, în istorie! Bineînțeles că mentalitățile au rădăcini foarte adânci în acest trecut și în această istorie, dar totuși o tensiune care eventual duce sau ar putea duce la un conflict, depinde de situația juridică a comunității respective, de relațiile cu cealaltă comunitate, dacă într-adevăr! se asigură o egalitate sau dacă se simte oprimată, suprimată din anumite puncte de vedere! În ceea ce privește diferența dintre comunitatea germană și comunitatea maghiară, eu nu aș face o astfel de diferență! Deoarece iată

ce s-a întâmplat: după război am avut 600 000 de germani în țară și acum mai avem cu mult sub 100 000. Sunt conștient că, în ceea ce privește plecarea lor, au existat motive serioase — economice, existențiale, diferența de nivel de trai dintre Germania Federală și România, dar aceste motive în sine nu ar explica ce s-a întâmplat. Cred că plecarea masivă a germanilor de fapt se explică cu situația lor de minoritate, de comunitate cu o altă limbă și o altă cultură care, fiind privată de anumite drepturi nu a reușit să existe și să se dezvolte ca atare. Din această dramă, aș zice, a comunității germane

totuși trebuie să trag concluzia că astfel de tensiuni au existat!

— Deci, germanii au plecat pentru că nu au avut asigurate identitatea și condițiile existențiale! Atunci, maghiarii de ce nu au plecat și ei? Să înțelegem că au avut asigurate condiții mai bune?

— Nu, au plecat și ei! Mulți, foarte mulți au plecat! Avem statistici și din ultimii trei ani. Bineînțeles că a fost o perioadă când nu se putea pleca! A existat posibilitatea aceasta doar pentru germani, atunci când germanii au fost pur și simplu vânduți de Ceaușescu Germaniei, pentru bani! Dar plecarea și, în general, diminuarea comunității maghiare se poate demonstra foarte bine cu statistici! Numărul membrilor acestei comunități scade sau stagnează față de populația țării! Aici trebuie să facem o relație privind numărul membrilor comunității respective: cu cât este mai mare o comunitate, cu atât mai mare este forța de autopăstrare!

— A existat un însângerat și rusinos pentru toată lumea (indiferent cine au fost vinovații!) Târgu Mureș — 1990! De ce credeți că nu s-a întâmplat așa ceva și la Timișoara, Sibiu, sau în alte orașe în care de asemenea există comunități maghiare?

— În primul rând ar trebui să căutăm motivele a ceea ce s-a întâmplat la Târgu Mureș. Nu din cauza comunității maghiare, nu din cauza populației române din acel oraș... Aveți dreptate, peste tot, în proporții diferite, există maghiari! Trebuie să vă spun că un astfel de pericol, iminent în acea perioadă, a existat și la Satu Mare, acolo unde componența populației e asemănătoare cu cea din Târgu Mureș! Dar nu este vorba de componența populației, ci de o românizare accelerată, forțată, a orașului

Di Corneliu Coposu:

„Cu redactorii de la Flacăra am avut o întâlnire destinsă și distinsă”

Sâmbătă, 17 iulie, dl Corneliu Coposu a fost invitatul redacției noastre pentru a viziona filmul video realizat cu ocazia decernării Premiilor Flacăra.

Președintele P.N.T.C.D. ne-a demonstrat că avem printre noi unul din oamenii de la care poate începe scrierea adevăratei cronici a multor momente din istoria României. Domnul președinte a avut amabilitatea să ne povestească multe întâmplări — majoritatea neștiute — legate de actul de la 23 august 1944, eveniment pe care domnia sa

il consideră foarte important dar, evident, nu în sensul mincinoasei istoriografii comuniste.

Domnul Coposu ne-a mai spus că diploma oferită de redacția noastră cu prilejul decernării Premiilor Flacăra, și care, în mod misterios, a dispărut de pe masa prezidiului, i-a parvenit într-un plic, la sediul P.N.T.C.D. Comisionarul, un bărbat brunet cu mustață, s-a volatilizat enigmatic. Probabil, cei ce au pus la cale sinistra glumă, au cedat nervos.

De o mie de ori ROMÂNIA LIBERĂ

Hăituiți, ponegriți, trecând prin fel de fel de încercări, care mai de care mai grele, redactorii cotidianului România Liberă au ajuns să editeze numărul 1 000. Un moment care, suntem siguri, nu place deloc actualei puteri, dar pe care noi îl salutăm cu un sincer LA MULȚI ANI ȘI VIAȚĂ LUNGĂ!

FLACARA

Târgu Mureș, mai ales în ultimele două decenii, prin acordarea unor privilegii tuturor conducătorilor, funcționarilor din acel oraș, de naționalitate română, care prin această schimbare forțată a componenței etnice a orașului au fost privilegiați, au fost foarte repede avansați, plasați în poziții-cheie, în funcții-cheie ale orașului și acest proces în Târgu Mureș, de fapt, era încă neterminat în acel moment, 1989—1990!

— Putem deci concluziona că în celelalte orașe nu a existat un proces asemănător?

— Da!

— În dubla dv. calitate, de membru al comunității maghiare și de lider politic, credeți că maghiarii din România sunt în siguranță? Mai au motive de a se teme, de a se plânge, de a fi nemulțumiți?

— Deocamdată, după toate semnalele, încă nu se simt în siguranță, se pleacă încă din țară, foarte mulți tineri pleacă sau au intenția de a pleca!

— Dar și foarte mulți tineri români pleacă!

— Da, aveți dreptate, și putem să și generalizăm! Este foarte regretabil că generația tânără nu-și vede un viitor în țară!

— Întrebarea mea se referă la comunitatea maghiară în ansamblul ei, nu numai la tineri!

— Maghiarii, deocamdată nu se văd în siguranță în

ceea ce privește identitatea lor, deci posibilitatea de a-și păstra această identitate ca limbă, cultură, prin învățământ, prin instituții de cultură, etc. Ceea ce dă un sentiment de nesiguranță din acest punct de vedere, iar din alt punct de vedere nu aș zice că am trecut de toate tensiunile și de toate posibilitățile de a provoca, de exemplu, noi tensiuni și eventual noi conflicte!

— Care ar fi punctele fierbinți?

— Sforile sunt în mâinile actualei puteri, în mâinile guvernului, în general a tuturor forțelor care au o influență asupra actualei guvernări! Deoarece prin anumite măsuri neașteptate sau nechibzuite și nedrepte — cum ar fi numirea prefectilor din cele două județe, se pot crea și genera tensiuni!

— Dacă opoziția ar fi la putere lucrurile ar sta altfel?

— Nu am iluzii că toate problemele s-ar putea rezolva de pe o zi pe alta, mai ales că aceste probleme sunt multiple! Nu am iluzii că am reuși să ni se accepte toate dezideratele, toate aspirațiile, dar sunt convins că dacă ar fi un guvern condus de Convenția Democratică am porni un proces de soluționare a tuturor problemelor!

MARIAN GHÎTEANU ■

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ ■

PARLAMENTUL FIIND ÎN VACANȚĂ, ADRIAN PĂUNESCU SE DĂ ÎN SPECTACOL ÎN UNGARIA

În legătură cu incidentul care a avut loc în Ungaria între Adrian Păunescu și un polițist maghiar, dl senator Verestoy Attila ne-a declarat:

„Nu prea aș mai avea nimic de adăugat față de cei care și-au mai exprimat opinia despre această întâmplare. Asemenea incidente pot avea loc oriunde în lume, cu oricine se poate întâmpla! Nu vreau să evoc aici exemplul meu și n-are fost să intru în

astfel de amănunte! Din punctul meu de vedere, a face o campanie publicistică și a trage concluzii și generalizări, înseamnă că este vorba de o linie pe care eu o cunosc prea bine și cu care n-am fost de acord niciodată! Ceea ce mi s-a întâmplat mie și familiei mele am rezolvat pe cale legală și fără a le face publicitate! De fapt, nu știu cât adevărat este în tot ceea ce se afirmă că s-a întâmplat! În Ungaria,

din câte știu eu, au fost anul trecut aproximativ 6 milioane de turiști români! În această situație, câte cazuri de depășire a atribuțiilor autorităților ungare au fost? Eu zic că nesemnificative!”

Așadar, încă o părere care confirmă faptul că spectacolele, dacă nu mai este posibil să fie date în Parlament, fiind vacanță, ele pot avea loc totuși, în Ungaria!

MARIAN GHÎTEANU ■

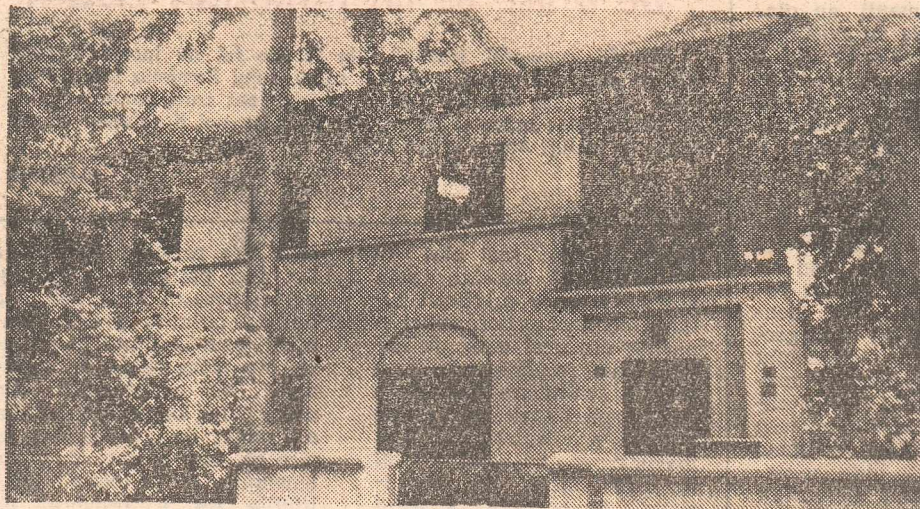

Poetul — fost și actual — de curte, în plină liturghie ceașistă

CINE A LOCUIT ȘI CINE LOCUIEȘTE

Cândva, pentru puțin timp, aceste vile, situate în cel mai select cartier al Capitalei, au aparținut proprietarilor de drept. Justiția bătei și arbitrariului le-a atribuit nomenclaturii agramate. Aici au locuit pe rând, vârfurile profitocrației bolșevice.

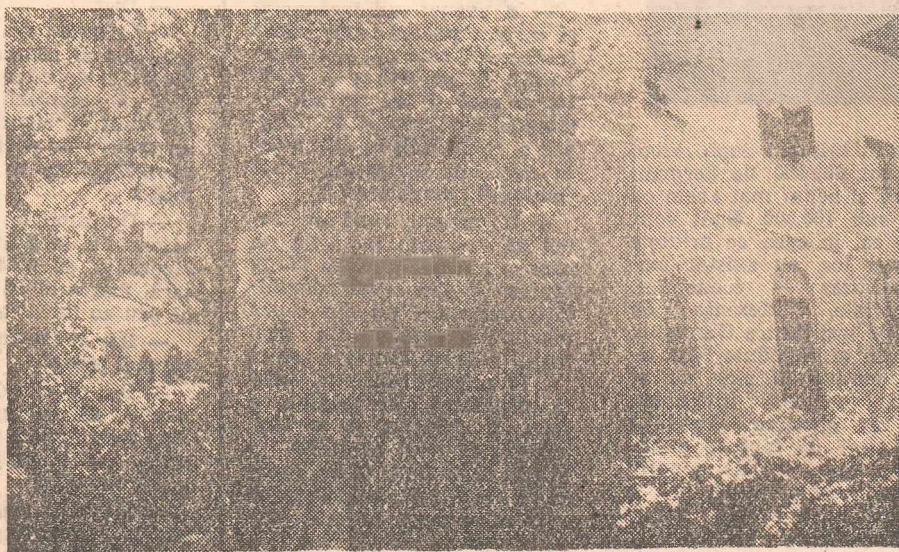
Care avea să fie soarta lor după revoluția anticomunistă? Au revenit ele stăpânilor adevărați, sau moștenitorilor legali? Ancheta noastră relevă din nou un adevăr dureros: dreptatea aparține puterii și nici odată invers.

FAMILIA TRAIAN DUDAȘ RĂMÂNE FERMA PE... POZIȚIE

Str. Herăstrău nr. 26 A, sect. 1

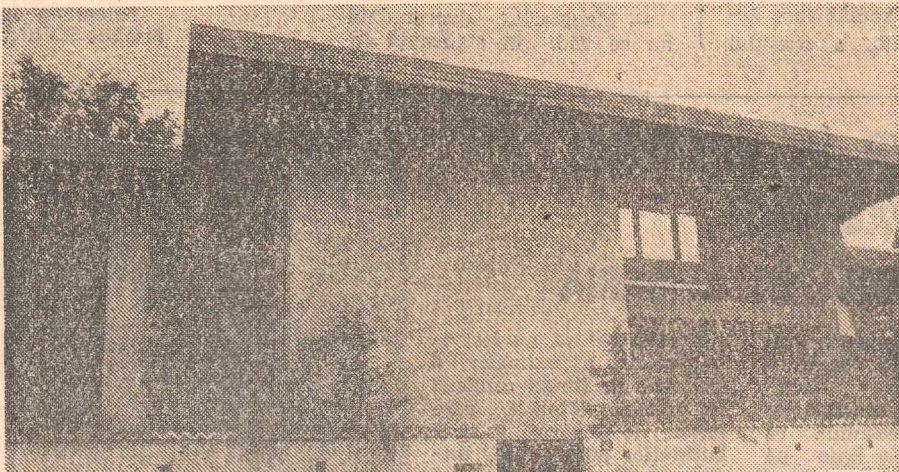
Reședința familiei Traian Dudaș este o frumoasă vilă cu etaj și pare a fi extrem de bine întreținută. Cuprinde 5 camere plus dependințe și adăpostește o familie formată din patru persoane. După ce, cu ani în urmă, adevăratul ei proprietar a fost gonit din ea, vila a fost locuită de Victoria ex Gheorghiu-Dej, una dintre surorile persoanei de tristă amintire. Prin anii '60, s-a mutat familia Dudaș. Fostul ministru ceaușist (al muncii, al transporturilor) a eliberat locuința după ce a fost numit prim-secretar la Carac-Severin. Aici s-au „organizat” apoi birouri ale Trustului Carpați. Dar prima dă-goste nu se uită și, deci, familia fostului ambasador al României în U.R.S.S. revine la aceeași adresă. Numai că proprietarul adevărat își revendică drepturile.

PETRE ROMAN PREDĂ ȘTAFETA LUI ZISU

Str. Heleşteului, nr. 3

Acest imobil a fost destul de primitor. Walter Roman a fost unul dintre chiriași. Până în decembrie 1989 etajul 1 a fost ocupat de Dumitru Popescu zis „Dumnezeu” după ce divorțase de soție și după ce îi mutise una dintre fiice (handicapată). În timp ce locuia „Dumnezeu” parterul era liber. După decembrie 1989, parterul a fost ocupat de Petre Roman și apoi de către Mihai Zisu (fost demnitar post-revoluționar), care îl ocupă și în prezent. Etajul 1 este ocupat de Lazăr Vlăsceanu.

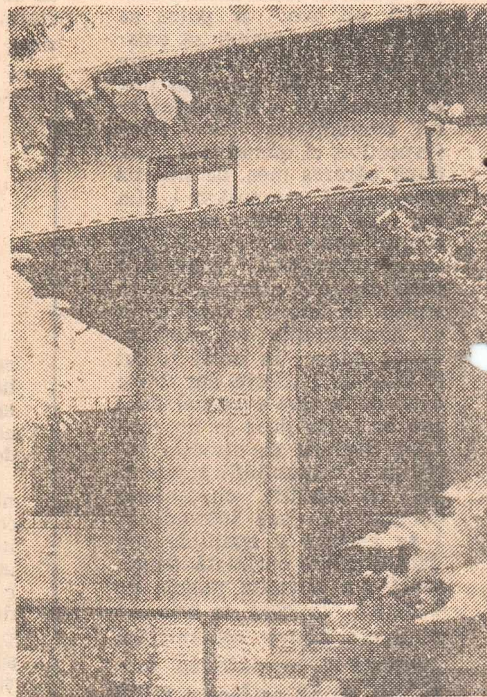

„VĂ IMPUȘC DACA ÎNCERCAȚI...”
Str. Pictor Negulici, nr. 32

A spus general (r) Nicolae Pleșiță când, după decembrie 1989, au venit noile autorități să-l evacueze. Acesta a ieșit cu pușca de vânătoare și a amenințat că va trage dacă cineva va încerca să-l dea afară din casă. Pleșiță locuiește la aceeași adresă.

ILIE NĂSTASE A PIERDUT LA PRIMIRE
Str. Heleşteului, nr. 24

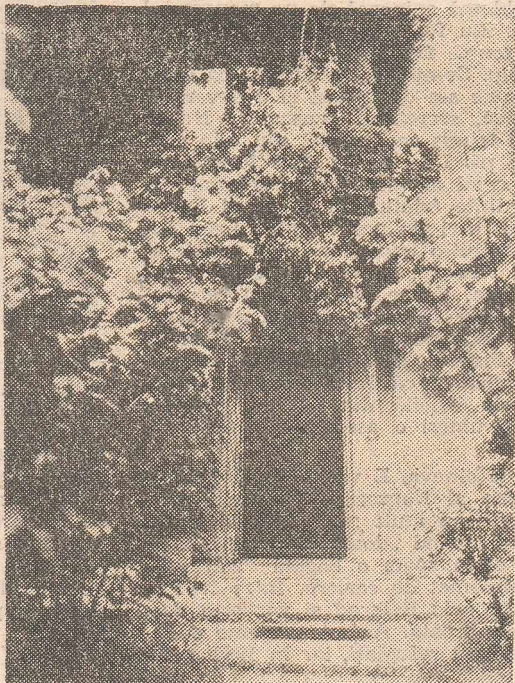
În prezent aici locuiește văduva lui Gheorghe Cioară (decedat), fost primar al Bucureștiului în perioada Ceaușescu. Pentru această vilă a luptat (nu în arenă) și Ilie Năstase, fostul mare jucător de tenis de câmp al României, dar se pare că a comis „dublă greșală” și... casa a fost „câștigată” de adevăratul proprietar care va face schimb de locuință cu dna Cioară.

ASTĂZI ÎN ACESTE CASE FRUMOASE

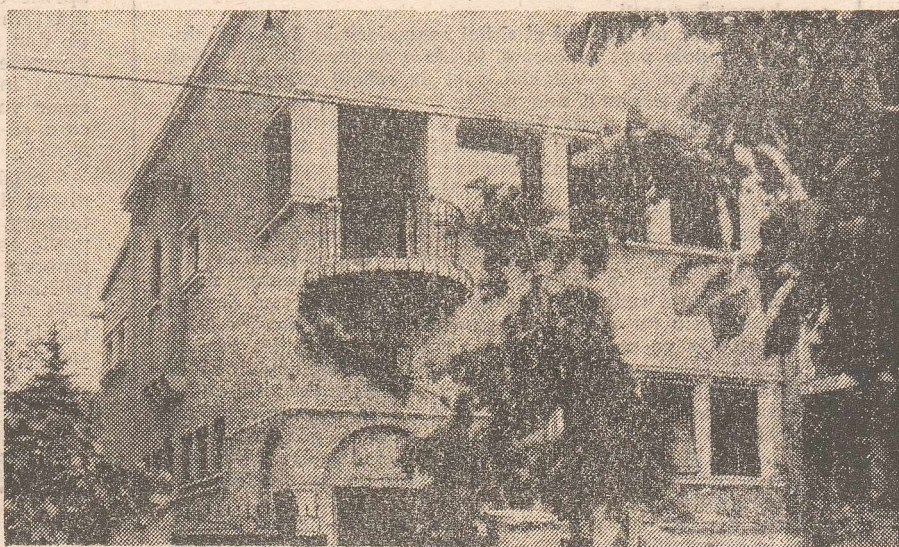
TREI DIN FOSTII CHI-
RIAȘI AU SFĂRȘIT RĂU
Str. Herăstrău, nr. 27

Nicolae Ceaușescu și Lea-
na - împușcați și Ioan Totu
s-a sinucis. Imobilul este
acum ocupat de Nicolae Ol-
teanu fost secretar general
al guvernului în perioada
post-revoluționară.

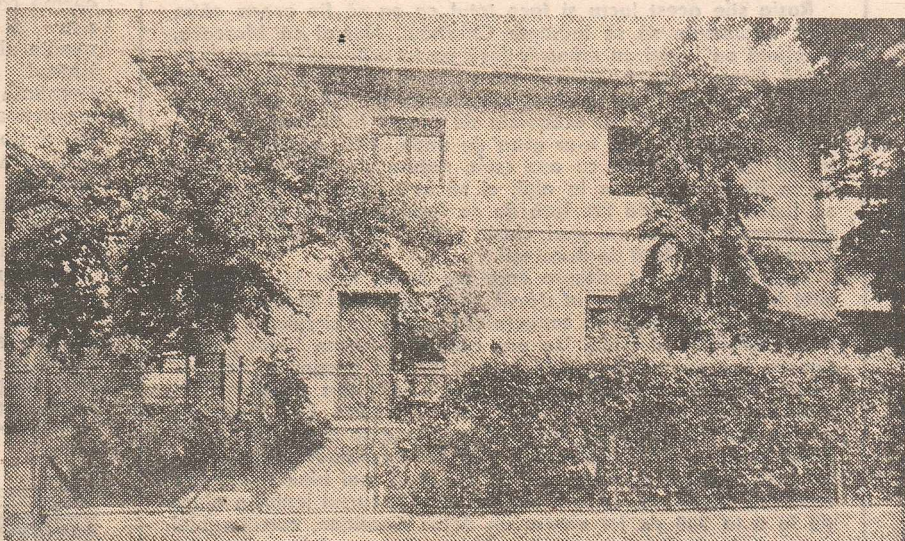
IN VILA ANEI MUREȘAN SE NAȘTE... „CASA PARISULUI”
Str. Bitoliei nr. 45, sect. 1;

După revoluție, „celebra” C.P.Ex-istă Ana Mureșan a fost nevoită să-și schimbe locuința și stilul de viață, acceptând, în locul superbei sale vile, un modest apartament de două camere în cartierul Pajura, evident, tot în calitate de chiriașă. Femeie „luptătoare”, Ana Mureșan a făcut „totul” pentru a rămâne în casa pe care o ocupa împreună cu soțul și fiul de circa zece ani, chiar s-a „judecat” și cu I.C.R.A.L.-ul dar... degeaba. În prezent, primăriei Capitalei o reamenajează. Ea se va numi „Casa Parisului”.

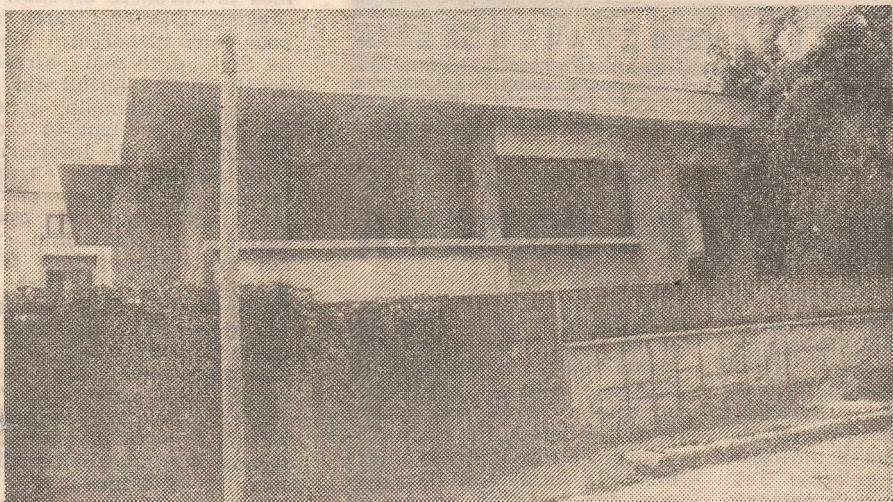
DL. BRUCAN FACE UN AVANTAJOS SCHIMB DE... LOCUINȚĂ
Str. Heleșteului nr. 26, sect. 1.

Dnul Silviu Brucan, „eminența cenușie” a partidului de guvernământ s-a mutat în casă nouă. Noutatea este „veche, cam de pe 20 ianuarie '90, când a fost semnat contractul de închiriere pentru „viluța” etajată, cuprinzând 3 camere plus dependințe, adică o suprafață de 164 mp. Mulți se vor întreba de ce a fost nevoie de această „mișcare” căci, și înainte, dnul Brucan locuia tot în cartierul Primăverii, pe str. Herăstrău la nr. 16. Răspunsul este simplu: „căsuța” respectivă se părgăinise rău de tot și nu mai corespundea „nevoilor” familiei Brucan.

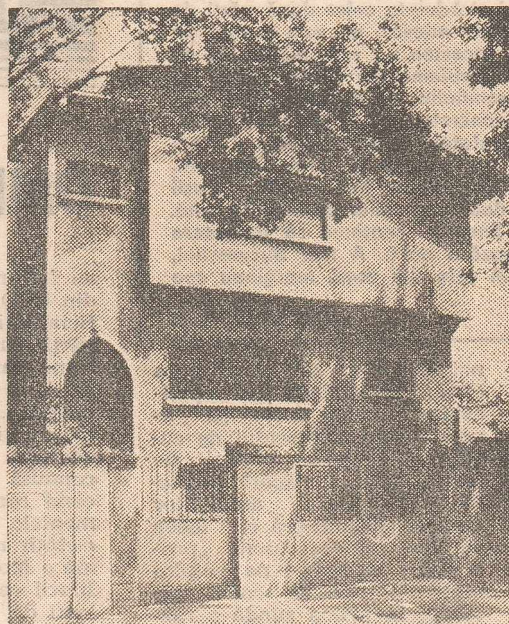
DIRECTORUL S.R.I. SE MUTĂ ÎN LOCUL LUI DINCĂ
Str. Herăstrău nr. 33, sect. 1

Această superbă vilă este, în prezent, reședința dlui Virgil Măgureanu, directorul Serviciului Român de Informații. Dacă dnul Măgureanu este o personalitate controversată și contestată de către o „anumită” parte a... societății, cu siguranță, reședința domniei sale nu cunoaște o asemenea soartă. Dnul Măgureanu are o familie formată din cinci persoane care ocupă 7 camere plus dependințe, adică o suprafață de 272 mp, curtea desfășurându-se pe numai 210 mp. Ultimul locatar al acestei vile a fost un anume Nicolae Badea, nimeni altul decât ginerele temutului Dincă-Balcon zis și Ion Teleagă. Tov. Dincă a locuit la această adresă până la „evenimentele din decembrie” împreună cu cele două fiice ale sale și, cu cel puțin, un ginere mai sus-amintit, fiul „celebrului” secretar PeCeRe sect. 2, Nicolae Badea. Gurile rele susțin că acesta, poreclit pe vremuri Badea-Dincă ar fi în „spatele” firmei Computerland. Cert este faptul că familia „Badea-Dincă” a fost „despăgubită” corespunzător ocupând, acum, parterul vilei din str. Crângului nr. 1, fosta locuință a lui Virgil Trofin.

ILIE VERDEȚ LOCUIEȘTE ÎN ACEEAȘI CASĂ
Str. Pictor Iscovescu, nr. 3

Fost mare demnitar pe vremea „Ceaușescului”, tovarășul Verdeț s-a metamorfozat în domn „socialist al muncii” motiv pentru care nu a fost deranjat de nimeni. El se bucură în continuare de vechiul cămin pe care, după cum spun vecinii, îl îngrijește ca pe ochii din cap.

VICTOR STÂNCULESCU A
RĂMAS PE LOC ȘI LOCUL E
BUN

Str. Heleșteului, nr. 8

Victor Stănculescu, con-
troversatul personaj al Re-
voluției din decembrie 1989,
locuiește nu tocmai rău. Ve-
cinii se fereșc să-l vorbească
de bine. Unii cred că este
omul americanilor, alții al
rușilor și împreună cred că
este cel mai bogat om din
România și că: „La banii
lui ar trebui să-și cumpere
un castel”.

Pagini realizate de BRANDUȘA NICOLAE și GHEORGHE BARBU

SNEGUR TRAVERSEAZĂ DEȘERTUL

Și înainte de-a pleca spre București, și în timpul vizitei făcute sâmbătă în capitala României, Mircea Snegur a ținut să combată teza potrivit căreia o bună bucată de vreme relațiile dintre cele două țări române s-au răcit. Dezmințirea este de complezență, deoarece, în realitate, de vreun an de zile raporturile dintre România și Moldova de la răsărit de Prut au fost oarecare, dacă nu de-a dreptul proaste, din cauza, în primul rând, a poziției șovăielnice, nehotărâte a liderului moldovean. În fața prezidentului s-a format un deșert, care s-a așternut nu doar între Chișinău și București, ci s-a întins de la Chișinău în numeroase alte direcții. Iar Mircea Snegur tot încearcă să traverseze acest deșert. A făcut popasuri în mai multe oaze — unde a avut taifasuri și a ținut sfaturi, de obște sau de taină — Moscova, Kiev, Alma-Ata. La sfârșitul săptămânii trecute oaza s-a chemat București.

N-am să fac un reportaj al vizitei sneguriene în România, datele ei esențiale sunt cunoscute. În afara declarațiilor de rutină și de circumstanță, inevitabile, sunt de reținut câteva lucruri importante: președintele este pentru accelerarea integrării spirituale și economice dintre România și Republica Moldova; s-au luat hotărâri concrete privind sectorul energetic, trecerea frontierei, construirea căii ferate Ungheni — Chișinău, sprijinul României pentru construirea de către Moldova a unui port la Dunăre; tratatul ce se va încheia între cele două țări române va fi cu totul altfel decât tratatele obișnuite; Moldova așteaptă de la sora ei mai mare România sprijin în multe probleme, în primul rând în ceea ce privește Transnistria, normalizarea situației în raioanele sudice locuite de găgăuzi și procesul Ilășcu; deoarece Rusia nu agreează mecanismul de consultații cvadripartit, acesta se poate transforma într-un mecanism tripartit (România, Moldova, Ucraina); până la sfârșitul anului, se va pune în circulație, în locul rublei, leul moldovenesc; Republica Moldova participă la C.S.I. exclusiv pe plan economic, având posibilitatea de a se retrage oricând, dacă va găsi o formulă mai bună; în ceea ce privește legăturile economice dintre România și Basarabia, ele se vor desfășura pe baza schimburilor de echivalente.

Toate acestea — și altele, nementionate aici — indică un dezechet în raporturile București — Chișinău, o tentativă clară a lui Snegur de a se reapropia de România. Însă tot cu prudență, lăsându-și deschise toate căile de retragere. Se știe că în rezistență și poziția antiunioniste din Basarabia e vorba și de intrigă, și de ambiții, dar mai cu seamă e vorba la toate nivelurile, începând de la Snegur, de apărarea unor poziții, interese și avantaje. Oficial sunt invocate însă alte motive, printre care și cele economice, pe primul loc situându-se energia. Aceste probleme sunt reale, numai că ele izvorăsc din situația Basarabiei, de parte (și aceea ciuntită) a unui întreg care vrea să joace rolul de întreg. Acest lucru nu se va putea întâmpla, practic, niciodată, întrucât ceea ce se cheamă acum Republica Moldova nu dispune de resursele și mijloacele necesare pentru a-și crea structurile și infrastructurile minime pentru un stat independent. Mai devreme sau mai târziu Basarabia va trebui să se lipească de cineva.

Rusia știe acest lucru și face totul ca ea să fie aceea către care finalmente să se îndrepte Chișinăul. Numai că Moscova, umblând ea însăși cu mâna întinsă pe la ușile celor bogați, se arată dispusă să cheltuiască ceva pentru Moldova, dar nu să achite nota de plată (pentru înfăptuirea de către Chișinău a reformei și trecerea la economia de piață) în întregime, și fiindcă, până una-alta, n-ar avea de unde, însă, mai ales, pentru că nu e obișnuită cu așa ceva, natura și rațiunea ei de a exista fiind nu să dea la alții, ci să ia cu mâinile-amândouă, să jupoaie, să rădă tot. Iată de ce factorul energetic e folosit de Kremlin pentru cel mai closic șantaj politic, atât față de Chișinău, cât și față de București.

Leul moldovenesc, despre care s-a vorbit mult în timpul vizitei lui Snegur, va fi — în sfârșit, după ce-a fost ținut mai bine de-un an și jumătate la congelator! — pus în circulație, la cererea insistență a F.M.I. Un pas absolut necesar, fiindcă menținerea în continuare a rublei ar fi pentru economia basarabeană catastrofă curată. Dacă astăzi s-ar fi pus problema integrării monetare a celor două state române, leul românesc n-ar fi fost prins în cele mai fericite momente ale vieții lui, inflația la noi după introducerea TVA fiind considerată galopantă. Însă, oricum, moneda noastră stă mult mai bine decât cea rusească, deoarece, dacă în ultimii trei ani cursul leului a ajuns de la 6 la 780 de lei pentru un dolar american, cursul rublei a ajuns de la 0,9 la 100 de ruble pentru un dolar american.

Printre caracteristicile demne de remarcat ale vizitei la București a lui Mircea Snegur este și străduința celor două părți de a trece de la vorbe la fapte. Într-adevăr, nu prin poduri de flori și prin declarații de iubire (acestea nu sunt inutile, își au și ele rostul lor, dar nu rezolvă problema) se va ajunge la regăsirea deplină și definitivă a românilor de pe cele două maluri ale Prutului, ci prin acțiuni concrete, prin pași reali, și mici, cum preferă cei doi președinți și statele lor majore, dar și mari, pentru care e nevoie nu numai de hotărâre și curaj, core sunt, firește, obligatorii, ci și de un excepțional har politic, pașii mari fiind o lucrare accesibilă doar oamenilor politici de elită.

Așadar, președintele Mircea Snegur continuă să traverseze deșertul, deplasându-se din oază-n oază. A fost Bucureștiul, urmează Erevanul. Va găsi el în cele din urmă marginea cea adevărată și ușa raiului?

ION D. GOIA ■

După prestația onorabilă dar inefficientă a negociatorului american Cyrus Vance, după propunerea unor ajutoare alimentare și sanitare impozante, deși mereu cu un pas în urma consumului, și după un menueț diplomatic în care echivocul și reticenta au făcut casă bună, americanii au lovit cu palma în masă în cazul Bosniei. „Nu suntem neutri în problema partajării. Aceasta ar însemna contrazicerea rezoluțiilor ONU asupra statutului Bosniei. Pentru

noi este clar că purificarea etnică nu trebuie recompensată!“ Această declarație aparținând purtătorului de cuvânt al Departamentului de Stat a creat o plăcută perplexitate în rândul analiștilor care se obișnuiseră cu ideea că SUA întorc spatele „problemei“ lăsându-i pe diplomații europeni să scoată castanele în prima rundă a războiului balcanic. Un ciudat incident a scurtcircuitat relațiile tradiționale ruso-nord-coreene. Câțiva cetățeni ruși

THORVALD STOLTENBERG

Obiceiul ca secretarul general al O.N.U. să-și desemneze un reprezentant care să se ocupe asiduu de o problemă spinoasă de pe mapamond este mai vechi. Au fost negociatori ai O.N.U. pentru multe zone fierbinți, mai ales pentru Orientul Mijlociu. Se-nțelege de la sine că după ce fosta Iugoslavie s-a destrămat și a devenit o regiune explozivă, secretarul general al Națiunilor Unite și-a trimis acolo omul său. Din septembrie 1992 și până la 1 mai 1993 funcția de reprezentant special al secretarului general al O.N.U., copreședinte (alături de englezul David Owen) al Conferinței de pace pentru fosta Iugoslavie a îndeplinit-o cunoscutul om politic american Cyrus Vance. Când, la începutul lui aprilie anul acesta, Vance și-a anunțat retragerea (din cauza celor 76 de ani ai săi, a motivat el, dar analiștii au spus că datorită lipsei de progrese în realizarea păcii în Bosnia-Herțegovina), mulți considerau că desemnarea unui succesor va fi foarte dificilă, din lipsă de amatori care să-și ia pe umeri o asemenea piatră de moară.

S-a găsit totuși cineva. E vorba de fostul ministru de externe al Norvegiei, Thorvald Stoltenberg. Deși este cu mult mai „tânăr“ decât predecesorul său, având „doar“ 62 de ani, Stoltenberg are și el la spate o bogată activitate politică. Este diplomat de carieră. Între 1961 și 1964 a lucrat chiar la Belgrad și vorbește destul de bine sârbo-croata. A fost o vreme comisar al O.N.U. pentru refugiați, iar în 1990 a de-

venit ministru de externe al Norvegiei, în calitate a vizitat Sarajevo în septembrie 1993. După preluarea, la 1 mai, a funcției de mediator, Stoltenberg s-a adaptat foarte repede noile misiuni. Partizan și el, la început, al plului Vance — Owen, Stoltenberg, confrunt cu blocarea procesului de pace în Bosnia-Herțegovina și în toată fosta Iugoslavie, a admis împreună cu colegul său Owen, că planurile trebuie modificate. Se pare că în cele din urmă se va impune ideea împărțirii Bosniei în trei republici în cadrul unui stat federal unitar (I.D.G.).

Lege anticomunistă în China

După înlăturarea regimurilor comuniste din țările centro-est-europene, foștii demnitari comunisti n-au putut fi trași la răspundere pentru crimele comise împotriva țărilor și popoarelor lor, întrucât nu erau legi pentru acestea. În consecință, ca să fie băgați unii dintre ei la pușcărie, a trebuit să se recurgă la motive penale trase de păr. Altfelva era dacă partidele comuniste ar fi fost imediat după răsturnarea lor de la cârmă scoase în afara legii și s-ar fi stabilit vinovățiile exacte ale diriguitorilor aparținând acestor partide. În România dl. Iliescu a dat un asemenea decret, dar l-a anulat a doua zi. Unii pași (timizi) s-au făcut în Polonia și Ungaria. Iată că, recent, parlamentul ceh a adoptat o lege privind natura criminală a regimului comunist și a ideologiei comuniste.

După cum transmite Itar-Tass, în preambulul legii respective se constată că partidul comunist din Cehoslovacia, conducerea sa și membrii săi poartă răspunderea pen-

tru „metodele de conducere a țării în perioada 1948—1989“. Această răspundere este deosebit de mare pentru distrugerea sistematică a valorilor tradiționale de civilizație europeană, încălcarea în mod conștient a drepturilor omului, decăderea spirituală și economică a țării, însoțită de crime judiciare și teroare împotriva celor ce aveau alte opinii, înlocuirea economiei de piață cu o conducere prin directive a economiei, lichidarea dreptului de proprietate, subordonarea educației, învățământului, științei și culturii țelurilor politice și ideologice, distrugerea naturii. În lege se menționează, de asemenea, că regimul comunist și cei ce l-au sprijinit în mod activ au refuzat cetățenilor și cea mai mică posibilitate de manifestare liberă a voinței, i-au obligat să-și ascundă opiniile asupra situației din țară, să sprijine în mod public minciuna și înfracțiunile. Toate acestea au avut loc sub amenințarea cu persecuția cetățenilor, a familiilor și rudelor lor. Pentru a-și atinge scopurile — se

spune în document — regimul comunist a acceptat crimele l-a ascuns pe cei ce le-a comis, iar începând din anul 1968 s-a menținut la putere cu ajutorul trupelor de pație ale unui stat străin. Legătură cu aceasta, în lege s formulează concluzia că regimul bazat pe ideologia comunistă a fost criminal, ilegal și demn de condamnat, în fel ca însuși partidul comunist din Cehoslovacia. Dimpotrivă, opoziția față de acest regim a fost legală și, în consecință, se prevede ca guvernul ceh să compenseze prețurile morale și materiale suferite de participanții rezistența anticomunistă.

Care vor fi consecințele unei asemenea legi? Ministrul ceh al justiției, Jiri Novak, a subliniat că legea înseamnă „purificări de am ploare în societate“, de e trebuind să se teamă doar aceia care au comis crime în numele comunismului și a scăpat de pedeapsă. Un deputat a arătat că, totuși, procesele împotriva comuniștilor vinovați vor fi inevitabile mai ales pentru crimele săvârșite în anii '50. (I.D.G.)

TURNUL BABEL

OMENIREA OCUPĂ SOMALIA

au fost molestați într-un oraș din RPD Coreeană, fără ca oficialitățile să ceară scuze părții ruse. Ministerul de externe rus a cerut precizări. Nu i s-a răspuns. A protestat. Degeaba. Moscova a amenințat că își reduce relațiile. Tot degeaba. ● Tranziția chineză condusă de partid și producând corupție în toate segmentele semnificative ale societății relevă în ultima vreme o ipostază nouă: între militarii care îi acuză pe activiști de corupție și activiștii care îi acuză pe militarii de aceeași boală se sapă tranșele unui conflict impozant. Presa chineză nu face un se-

cret din acest război care risca să pună reforma pe rușmenți mai puțin alunecoși. ● Forțele abhaze separatiste au bombardat în mod barbar orașul Suhumi. Ca și la Sarajevo s-au lovit cozile interminabile formate în fața depozitelor de pâine, gurilor de apă etc. În replică, unitățile gruzine vânează abhazii în regiunea Gusanta experimentând acțiunea napalmului asupra gherilelor în viață. Abordând acest contencios suprasângeros, vicepremierul rus Serghei Sahrai a precizat că țara sa ar putea fi garant în aplicarea în Abhazia a desfășurării forțelor de men-

ținere a păcii exact ca în sudul Osetiei“. Și acolo Rusia este prezentă fără a fi reușit însă să întroneze un calm de săvârșit. Oricum, starea nu pace, nici război din Osetia de Sud pare mai atractiv decât măcelul teribil din Abhazia. ● În Somalia, generalul Aidiial a reușit să creeze un complex de inferioritate internațional. Între trupel tampon ale ONU și combatanții generalului au apărut germenii necesari unui război în toată regula. ONU descinsă aici în postură de forță umanitară, își transformă acțiunea în opusul ei: devine, printr-o intrigă pigmentată cu incidente sângeroase, „forță de ocupație“. În context, senatorul republican Robert Byrd a afirmat: „Siunea legată de ajutorul umanitar s-a terminat. Est timpul să plecăm...“. Italia s-aliniat acestei teze. Lui Aidiial a rămas să declare că „olstacolul în calea pacificării Somaliei provine de la ONU. Iată cum comunitatea internațională, amatoare de pacificări, sacrifică militar un popor conștient de misiunea sa...“

RADU BUDEANU ■

MOSCOVA SUB TEROARE

Prostituate în fața Gării Centrale. Ele își oferă serviciile pentru numai 5 dolari.

Cele nouă milioane de locuitori din capitala Rusiei își trăiesc zilele și mai ales nopțile sub amenințarea bandelor de tâlhari. Multe din acestea posedă arme de foc și chiar carabine Kalașnikov. Începând de la orele 17 și până dimineața, pe străzile orașului patrulează militari. Dar forțele de ordine se dovesc neputincioase. În Rusia, pentru stăvilirea banditismului și corupției, ar mai fi nevoie de alți 300 000 de polițiști. În același timp, negocierile cu droguri și prostituția deteriorează în mod îngrijorător climatul moral. Pentru numai cinci dolari, orice străin își poate procura o fată pentru o noapte. La toate acestea se adaugă mișcările naționalist-șovine, susținute de ziarul „Djen”.

CARE DINTRE REGII EXILAȚI VA SPARGE GHEAȚA?

Monarhiile europene — Marea Britanie, Spania, Suedia, Norvegia, Belgia, Olanda, Danemarca, Luxemburg — sunt țări dezvoltate, prospere, democratice, către care cei din alte părți se uită cu jind. Întrucât calitatea ridicată a vieții din monarhii este pusă în legătură tocmai cu forma de guvernământ, mulți se întreabă dacă nu cumva revenirea pe tron a regilor care au fost obligați de vitregia vremurilor să se exileze ar fi cea mai bună soluție pentru redresarea țărilor respective. Dar cine sunt acești regi aflați departe de țară? Este, mai întâi, regele României, Mihai I. La alți monarhi se referă ziarul polonez „Rzeczpospolita”, din care extragem fragmentele de mai jos.

Fiu al regelui iugoslav Petru al II-lea, pretendentul la tronul Serbiei, prințul Alexandru, n-a cârmuit niciodată. S-a născut în 1945 la Londra, unde tatăl său trăia în exil. În prezent, prințul Alexandru Karagheorghević este un om de afaceri aflat în fruntea unei societăți naționale cu sediul la Londra. Între timp, el a devenit interesat de țara sa, adică Serbia. El consideră că în momentul de față, Serbia poate deveni o monarhie constituțională. Alexandru i-a cerut președintelui Statelor Unite să renunțe la sancțiunile împotriva Iugoslaviei. „Poporul srb — a spus el — recușează dreptul la autodeterminare al altor popoare din această Iugoslavie, dar ține să se bucure și el de aceste drepturi”.

Pretendentul la tronul Albaniei este Leka I. El a cerut Națiunilor Unite să protesteze împotriva creării de țări noi în Muntenegru și albul stat iugoslav. Într-o declarație adresată secretarului general al ONU, Leka I. a acuzat aceste două republici de subestimare a drepturilor albanezilor din această țară. Leka I. în vârstă de 53 de ani, fiul fostului rege albanez Zogu, s-a declarat rege în 1961. Între timp de ziariști dacă are șansa să se urce pe tron, a răspuns: „Dacă în Albania va izbucni o revoltă și dacă voi avea necesar oamenilor, atunci voi îndeplini datoria”. Tatăl lui Leka I., după câștigarea victoriei în lupta cu tifundarii bogați, s-a întronat rege și a domnit până în 1939, când Italia a cerut Albania și Zogu a fost detronat. Astăzi Leka I. are și-a părăsit țara pe când are trei ani, locuiește în Franța de Sud, lângă Johannesburg, are o casă mare, o soție frumoasă și patru copii. Leka — fermier din RSA — rește să schimbe pușca și pantalonii din piele cu sceptrul și manta de rege.

În Bulgaria se bucură de mare simpatie Simeon al II-lea, moștenitorul tronului tatălui său Boris al III-lea. Simeon trăiește în Spania și conduce o țară, ci hotelul „Lan-

za”, alături de bogata lui soție. Simeon al II-lea avea doar trei ani (acum e în vârstă de 53 de ani) când tatăl său, Boris, a alăturat Bulgaria axei Berlin-Roma-Tokio. În 1943, Hitler l-a chemat în capitala germană pe Boris și i-a cerut două divizii pentru frontul de război. Dar regele bulgar a refuzat. La scurt timp după aceea, s-a urcat în avion pentru a reveni la Sofia, dar la aterizare nu mai era în viață. S-a anunțat că decedase în urma unui atac de cord. Simeon a ajuns astfel rege la șase ani. Însă în locul lui cârmuia unchiul său, Kiril, ucis, după război, din ordinul lui Stalin. Simeon al II-lea a fost nevoit să se refugieze în Spania.

Fostul rege al Greciei, Constantin al II-lea, detronat în 1967 ca urmare a unei lovitură de stat, declară fatis că vrea să revină pe tron, acționând intens în această direcție. Se crede că are în țară mulți adepți, mai ales după seria de scandaluri în care au fost implicați foști conducători ai statului. El a domnit doar trei ani, fiind înlăturat de o juntă militară. Acum, el vrea să recâștige coroana Greciei. Din considerente de securitate, locul unde trăiește este ținut secret.

Dintre țările apărute ca urmare a destrămării u.r.s.s., intră în discuție, referitor la restaurarea monarhiei, Georgia și Rusia. În Georgia, adepții monarhiei dau ca sigură urcarea pe tron a lui Iraklie Bagration, în vârstă de 20 de ani. Delegații ale partidelor național-democratice și monarhistice s-au deplasat recent în Spania, propunând revenirea în Georgia a descendenților dinastiei Bagration — moștenitorii tronului: Iraklie, fratele său David, mai mic cu trei ani, precum și vărul lor Juan, în vârstă de 14 ani. Contrar planurilor inițiale, rege al Georgiei nu urmează să fie Jorge (Iuri) Bagration, ci fiul său Iraklie. Jorge are deja 46 de ani, nu cunoaște limba georgiană și nu este pregătit pentru a domni. Monarhia georgiană ar fi astfel resta-

bilită după aproape două secole: în 1801 țarul Rusiei l-a detronat pe ultimul rege al Georgiei, Iosif al XII-lea. Iraklie, care s-a născut în Spania, studiază în prezent în SUA. Potrivit planurilor monarhistilor, după ce Iraklie se va întoarce în Georgia, se va crea un Consiliu de regentă, din care vor face parte liderii partidelor Cean-turia, Zorjolani, patriarhul Ilia al II-lea și... Eduard Șevardnadze. Istoricilor nu le este străin numele de Bagration. În 1799, generalul Piotr Ivanovici Bagration a luptat sub comanda lui Suvorov, apoi a lui Kutuzov. Piotr se trăgea din familia țarului georgian Mihail, care a murit în 1829. Descendentul Bagrationilor, care trăiește acum în localitatea Marbelle din Spania (în vila „Georgia”), referindu-se la tronul georgian folosește expresia „eu sau fiul meu”. Se înțelege de la sine că toate aceste planuri se pot realiza numai dacă decizia de restaurare se ia la Tbilisi.

În sfârșit, Rusia. Un exilat notoriu a fost marele prinț Vladimir Kirilovici, din dinastia Romanovilor, care a crezut până la sfârșitul zilelor sale că va urca pe tronul Rusiei. El a plecat din țară în 1918, în pruncie. Pentru prima dată a vizitat Rusia (Sankt Petersburgul și Moscova) după șapte decenii de la plecarea. A murit în Florida, în vârstă de 74 de ani, și a fost înmormântat în Catedrala Petru și Pavel din Sankt Petersburg. Boris Elțin a fost de acord ca el să fie depus în necropola țarilor. În acest mausoleu își dorm somnul de veci cârmuitorii Rusiei, de la Petru cel Mare încoace. Fac excepție Petru al II-lea, care este înmormântat la Kremlin, și Nicolae al II-lea, care, împreună cu întreaga familie, a fost ucis în 1918 de comuniști. Înainte de a muri, prințul Vladimir I a apucat să desemneze ca succesor la tronul Rusiei pe nepotul său Gheorghe, în vârstă de 11 ani. Decesul lui Vladimir poate provoca anumite dispute dinastice, fiindcă are două fiice, dar din vremurile Ecaterinei cea Mare, Rusia n-a mai fost condusă de o femeie. Nu este exclusă nici apariția altor pretendenți, având în vedere controversele legate de uciderea familiei ultimului țar (n-au fost găsite toate scheletele).

Nu de puține ori, regilor aflați în prezent pe tronurile europene li s-a reproșat că nu se zbat suficient sau nu se zbat deloc pentru ca monarhiile din exil (sau urmașii lor) să revină în fruntea țărilor din care au plecat. Po-

CEI CINCI VOR FI ȘAPTE

Imediat după cel de-al doilea război mondial soarta lumii se manevra în cvartet, SUA, Rusia, Anglia și Franța eliminaseră Germania și Japonia din joc devenind garantele unei păci care avea să se transforme cu grăbire într-un lung război rece. A apărut din urmă China care pe vremea aceea avea puțin peste 600 de milioane de locuitori, disciplinați, uniți și fermi. ONU era o mașină de vot americană în circumstanțele în care numeroase țări stăteau pe hartă, dar nu și în incinta Adunării Generale. Consiliul de Securitate a girat, dominat de cei cinci membri permanenți cu drept de veto, afacerile politice mondiale în deplină liniște. S-a vorbit mult, s-au adoptat muni de rezoluții, s-au inițiat programe de toate felurile dar fără depășirea unui prag birocratic extrem de comod pentru toată lumea. În acele decenii ONU nu își trimitea căștile albastre peste tot și degeaba, dar costurile organizației erau mari pentru că oriunde birocrăția înaintea de a produce ceva confuz consumă ceva clar. SUA mai înainte de orice și, apoi, Franța și Anglia cotizau din plin. Și URSS cotiza având în vedere că socialismul se afla în expansiune, iar țările recent decolonizate deveneau roțițele oportune ale unui mecanism de vot mai degrabă festiv decât rațional. Anii au trecut, Germania și Japonia s-au ridicat, au căpătat un contur economic alarmant și au început să uite perioada de antecameră politică de după război. Zeci de state au continuat să intre în ONU. După 1989 un alt pluton de republici independente desprins din anonimatul comunist și-au ridicat drapelul pe esplanada de onoare a ONU.

În noile condiții cei 5 au început să fie presați de noile oportunități mondiale, Japonia și Germania au cerut, din vârful buzelor, să se așeze la masa Consiliului de Securitate. Ele petiționează statutul de membre permanente fără a se grăbi să solicite și dreptul de veto. SUA agreează ideea mai ales că Rusia sărăcită nu mai face față enormelor cheltuieli impuse ONU de războaiele locale care trebuie bandajate în fel și chip. Numai anul trecut chitanța aferentă operațiunilor umanitare, preventive sau reparatorii a fost de 3 miliarde de dolari. China rămâne într-o catifelată expectativă tipic chineză; aderarea la Consiliu este binevenită, dar trebuie studiată cu chibzuință, într-o manieră adecvată și la timpul potrivit. Japonia și Germania consideră însă că timpul lor a sosit. De curând Olanda a spart oficial acest climat echivoc punând pe masa Consiliului propunerea deceniului: Germania și Japonia sunt state importante care își pot asuma răspunderea asigurării păcii și reunificării internaționale pe tărâm politic, militar și financiar. Mai mult: se propune crearea statutului de membru semipermanent pentru statele cu rol de lideri regionali. Mai lent decât clubul atomic, Consiliul de Securitate devine un club în care decizia se diseminează într-un raport logic cu diseminarea factorilor de brambureală locală, regională și generală. Nu ne plictisim.

RADU BUDEANU ■

Cât câștigă aleșii?

● Salariul lunar brut al lui François Mitterrand este de 36 000 franci. O bagatelă, dacă este comparat cu cel al noului ales american, Bill Clinton, care se ridică la suma de 100 000 franci. Lor li se mai adaugă suma de 76 000 franci, neimpozabili, pentru cheltuieli diverse.

● În topul salariilor pe treapta cea mai de sus se află primul-ministru japonez Kiichi Miyazawa care câștigă 146 000 franci pe lună (plus o primă anuală de 600 000 franci), urmat de cancelarul Germaniei Helmut Kohl cu ai săi 103 000 franci. La distanță uriașă de ei se află președintele Poloniei, Lech Walesa, care nu are decât 4 800 de franci.

● Ajuns la pensie, un președinte al Republicii Franceze primește o alocație lunară de 60 000 franci, o sumă deloc neglijabilă în comparație cu pensia de 35 000 franci pe care o încasează Ronald Reagan. Astfel se explică milionul de franci pe care-l cere fostul actor și președinte american pentru a anima o serată!

ELENA GRESCU ■

te că e așa, însă restaurațiile în Europa nu sunt o problemă a regilor aflați pe tron, ci a regilor care și-au pierdut tronul și, mai ales, a țarilor de unde monarhiile au trebuit să plece. Forțele politice din aceste țări sunt acelea care pot impune revenirea la monarhie. Deocamdată, au fost doar certuri între adepții monarhiei, aflați cam peste tot în opoziție, și deținătorii puterii, care, din motive lesne de înțeles — mai cu seamă în fostele țări comuniste —, nu doresc revenirea capetelor încoronate. Se vede treaba că, cel pu-

țin până în prezent, demonstrația oferită de practică, adică de traiul mai bun și mai civilizat în monarhie față de republică, nu e suficientă. Sunt necesare și alte impulsuri și, mai ales, crearea unui precedent (cazul Spaniei fiind considerat deja istoric), o restaurație concretă. Cu alte cuvinte, pentru ca în chestiunea revenirii pe tron a regilor exilați să se poată trece de la nostalgie la act politic, e nevoie ca cineva să spargă gheața. Cine o va face?

ION D. GOIA ■

Regele Carol I a fost un mare gospodar, un om chibzuit, el a achiziționat lucruri de valoare pe care le-a lăsat în patrimoniul Coroanei. Sigur e că, la ora respectivă, monarhul nu s-a gândit că dinastia va putea să dispară și că va fi eliminată din țară.

Despre regele Carol al II-lea se bănuiește, din informații colaterale, că ar fi dus la plecarea anumite valori din patrimoniul Coroanei.

La izgonirea sa din țară, regele Mihai nu a luat nici un bun de valoare, deoarece s-a făcut un control riguros al tuturor lucrurilor încărcate în vagonul cu care a plecat. Necunoscute sunt până astăzi însă obiectele de preț din inventarul Coroanei, trimise la Moscova și rechiziționate după revoluția din octombrie de puterea bolșevică.

DEȘI HOȚII SUNT ÎN PROPRIA SA OGRADĂ, GUVERNUL ÎI CAUTĂ PESTE HOTARE

Acțiunea judiciară intentată M.S. regelui Mihai - o diversiune inabilă menită să distragă atenția opiniei publice de la dezastrul economic al României.

Aflată pe derdelușul iute al crizei, săniuța guvernamentală, într-o tot mai mare disperare comite gesturi tot mai năstrușnice (ca să nu le zicem altfel!), în speranța (zadarnică!) a evitării dezmembrării. Ultima invenție este înaintarea unei acțiuni judiciare împotriva regelui Mihai I, în vederea recuperării unor tablouri de valoare care ar fi fost scoase ilegal din țară. Iată așadar câtă grijă are guvernul nostru ca poporul să nu rămână fără satisfacții artistice! Iată că guvernul a scos țara la limanul bunăstării și i-a mai rămas doar să aducă tablouri pe care regele României - strigător la cer! le-a luat de la gura oamenilor muncii!

Mânie proletară

Vă prezentăm în continuare în comunicat al comisiei care luptă, luptă pentru ridicarea pe cele mai înalte culmi... Citiți-l cu atenție!

COMUNICAT

„Atașați neabătut ideii de apărare, conservare și recuperare a bunurilor și valorilor aparținând nemijlocit României, dorim să facem cunoscute demersurile noastre perseverente pentru identificarea și aducerea în țară a unor opere de artă inestimabile, din patrimoniul național, scoase ilegal peste graniță.

În acest sens, în urmă cu 2 ani, prin Programul aprobat de Primul ministru al Guvernului, s-a constituit o comisie care a fost învestită cu competențele necesare pentru a desfășura, împreună cu alte organisme specializate ale statului, acțiuni judiciare și extrajudiciare menite să ducă la recuperarea unui număr de 42 de tablouri proprietate a statului român, tablouri ale unor pictori celebri, cum sunt: Correggio, Caravaggio, Giorgione, Titian, El Greco, Rembrandt, Rafael, Velasquez, Bruegel, Veronese, Van Dyck etc.

Mal precis, este vorba de tablourile din galeria regelui Carol I al României, așa cum au fost descrise în catalogul ilustrat de bibliotecarul regal Bachelin. Potrivit dispoziției testamentare a regelui Carol I, decedat în 1914, rezultă fără echivoc faptul că galeria de tablouri, cuprinsă în catalogul Bachelin, va rămâne pentru totdeauna în țară.

Spre o mai exactă cunoaștere a celor 42 de tablouri, vă oferim datele lor semnificative, așa cum apar în documentul întocmit de Bachelin (n.n. - urmează lista).

Întrucât există dovezi pertinente că o parte din tablourile menționate au fost scoase din țară de către fostul rege Mihai, prin încălcarea dispozițiilor testamentare și a normelor de drept, statul român a introdus o acțiune judiciară în recuperarea acestora, în 24 iunie 1993, la Tribunalul de primă instanță al cantonului Geneva.

Acțiunea judiciară stipulează imperios restituirea tablourilor scoase ilegal din țară de ex-rege. Toate cele 42 de tablouri sunt și trebuie să rămână, pentru totdeauna și în integralitate, în România, proprietarul lor de drept și de fapt, în conformitate cu normele și uzanțele naționale și internaționale.

România va acționa prin toate mijloacele legale pentru a reîntra în posesia bunurilor și valorilor ce îi aparțin de drept și de fapt, părți inseparabile și inalienabile ale patrimoniului său de valori materiale și spirituale.

Acest comunicat este semnat, din partea numitei comisii, de dl. Ioan Mihai Popa, secretar de stat în Ministerul Finanțelor. Interpelat de noi, dl. Popa ne-a declarat, cu multă greutate, următoarele:

— Cine este avocatul care reprezintă statul român în acest proces?

— Este dl. Pamfil Ripșa, care funcționează la o mare casă de avocați din New York. Dânsul a mai reprezentat guvernul României în 1984 pentru recuperarea a două tablouri de El Greco, aflate la două muzee americane și identificate la expoziția El Greco de la Muzeul Prado, în 1982. Pentru motive necunoscute nouă, conducerea de atunci a țării a oprit procesul și l-am pierdut pe motive procesuale, datorită opririi unor probe, cărora nu le-am

mai dat curs. În comunicat sunt reproduse mai puțin dovezile pe care le deținem, pentru că, normal, n-o să fim atât de imprudenți încât la acest moment să prezentăm probele la prima fază a procesului. Asta ține de o anumită strategie și avocații noștri știu să conducă acest proces.

— Comunicatul conține niște expresii destul de dure la adresa regelui Mihai!

— Datorită acestui comunicat am primit mai multe telefoane nu prea măgulitoare la adresa mea, inclusiv de amenințare. Sunt jurist de

profesie și pot să vă asigur că acest comunicat n-are în el nici un element de politizare. Alături de aceste acțiuni ale noastre, am apelat și la alte organe de investigații, inclusiv Interpolul, pentru a anunța dispariția acestor tablouri și a opri eventualele tranzacții care s-ar opera cu asemenea tablouri. Din cele 42 de tablouri, noi nu afirmăm că regele le-ar deține pe toate, dar nu-mi cereți numărul exact al celor pe care le deține, deoarece este un element procesual. În acest proces, ca și în cel de la New York, nu este vorba de tablouri scoase

din țară după 30 decembrie 1947, respectiv la 3 ianuarie 1948, când a plecat definitiv. Este vorba de anumite dovezi pe care le deținem, care se referă la scoaterea lor din țară înainte de abdicare, cu prilejul participării la căsătoria reginei Angliei. Și vreau să mai subliniez încă o dată că aceste acțiuni ale noastre nu au în spate nici o încălcare a principiilor politice, dovadă fiind faptul că am început-o și înainte de 1989 și după. Cu toate că în contextul actual și să nu vrei să-i dai coloratură politică, el o are prin definiție!

„Cred că este vorba de o diversiune de moment” — susține dl. Corneliu Coposu

„Regele Carol I, care a fost un mare gospodar, un om chibzuit, a achiziționat niște lucruri de valoare pe care le-a lăsat în patrimoniul Coroanei. Lucrurile acestea de valoare le-a menționat în testament, prin care a împărțit anumite lucruri pentru viitorul rege Ferdinand, pentru membrii familiei regale, și a făcut un fel de fundație: anumite obiecte de preț le-a lăsat în patrimoniul Coroanei, deci pentru Coroana României, pentru dinastie. Sigur că la ora aceea el nu s-a gândit că dinastia va putea dispărea la un moment dat și că va fi eliminată! Aceste lucruri le-a legat testamentar că nu pot fi scoase din țară. În ceea ce privește identitatea acestor lucruri, cred că nu s-a făcut niciodată un inventar serios, ca să se tragă concluzia care din lucrurile acestea au fost trimise la Moscova, care din lucruri au rămas în România și care din lucruri mai există acum sub titlul de patrimoniul Coroanei. Primul lucru care ar trebui făcut ar fi să se identifice din acest capitol, al patrimoniului Coroanei, ce există și ce nu există în România. În ceea ce privește faimosul proces de care se vorbește, știu că în timpul lui Ceaușescu guvernul comunist l-a dat în judecată pe Regele Mihai, solicitând recuperarea a 2 tablouri semnate de El Greco, despre care se pretindea că au fost luate de Rege. Guvernul a pierdut procesul. Deci în America acest proces are autoritate de lucru judecat. Guvernul comunist a fost reprezentat de avocatul american de origine română Pamfil Ripșa. Același avocat întreprinde acum o acțiune de recuperare de bunuri din patrimoniul țării, care de fapt făceau parte din fondul

Coroanei, de data aceasta la instanțele judecătorești europene. Din informații colaterale, am aflat că regele Carol al II-lea a dus, la plecare, anumite valori din patrimoniul Coroanei. În ceea ce-l privește pe Regele Mihai, este absolut cert că la plecarea lui nu a luat nimic, deoarece s-a făcut un control riguros al tuturor lucrurilor care au fost încărcate în vagonul cu care a plecat. Se invocă posibilitatea ca anumite tablouri să fi fost scoase din țară cu ocazia precedentei plecări a Regelui la căsătoria reginei Angliei. Sigur că rămâne de verificat mai întâi care este inventarul bunurilor Coroanei, în al doilea rând ce obiecte din acest inventar au fost trimise la adăpost în Moscova, în al treilea rând ce obiecte din inventar se pretinde că ar fi fost duse de Regele Mihai. În orice caz, deși regele Carol I, prin testament, a interzis scoaterea din țară a obiectelor formând patrimoniul Coroanei, ele au fost lăsate Coroanei. Deci, teoretic, dacă aceste bunuri au fost scoase, Coroana la întoarcerea ei în țară va trebui să vină cu ele. Nu știu în ce măsură patrimoniul Coroanei poate fi echivalat cu patrimoniul național. Se pune și problema de fiind vorba de patrimoniul Coroanei, reprezentantul acesteia poate dispune de ele în cazul unei schimbări a formei de guvernământ! Cred că acest proces constituie o încercare de abatere a atenției opiniei publice românești de la corupția care e la ordinea zilei, deci poate să fie o diversiune! Și bineînțeles, o maculare care continuă a Maieștății Sale! Propaganda antidinastică și împotriva Regelui Mihai, începută în 1948 de comunisti, continuă până astăzi! Dar mai curând cred că este vorba de o diversiune de moment!”

Deci, cam aceasta ar fi toată afacerea. Mai rămâne de văzut care vor fi „demersurile perseverente” pentru recuperarea tezaurului de la Moscova și a altor bunuri de mare valoare, precum și „dovezile pertinente” împotriva regelui. Și ar mai fi întrebarea — de ce tocmai acum, când tentaculele Caracatiței au început să sugrume guvernul, s-a pus pe tapet această afacere?

MARIAN GHITĂNEANU

Inscripție pe o coadă la pâine

SAU CUM SE POATE CÂȘTIGA O BĂTĂLIE PRIN LIPSĂ DE ADVERSAR

Întreprinzătorul Gh. Copos (cu relații și proptețe suspecte, șoptesc cumetrele de pe stradă) începe să fie un om invidiat. Invidiat se cheamă în România insul care se ocupă de o treabă, izbutește, câștigă bani, face avere, reinvestește venitul, se lățește în afaceri și o ține tot așa spre indignarea cetățeanului cu leafă fixă și suplecăciune funcționărească. Asta în vreme ce românul demn e plecat la Istanbul după halva și cizme de damă, sau nu e plecat nicăieri și a rămas acasă pentru a înjura democrația, privatizarea, gropile din asfalt, mezelurile GHI-na, investitorii străini, papionul lui Ion Rațiu, Airbusul, răzătoarea Wörner și câte toate. Și în timp ce elita națională e de mult în grevă, solicitând salarii de 200 000 lei, sau e antrenată în acțiuni patetice pentru aniversarea, comemorarea, deplângerea sau sărbătorirea unor evenimente, începând cu moartea lui Decebal și sfârșind cu nașterea primului prezervativ de concepție autohtonă. Dl. Copos și-a început vertiginoasa ascensiune fabri-

când prăjituri. Preparatele sale au surclasat, din primele secunde, toate cofeturile produse de industria socialistă vreme de 50 de ani. Cofetăria „Ana” a devenit celebră și publicul a alergat să-i cumpere zaharicalele, înjurându-l pe patron că a întins această momeală spre a-și umfla pungă. Patronul a mai deschis un magazin de televizoare pe Do. robanți, o altă cofetărie pe Av. Beller, iar de curând și-a băgat banii într-o brutărie cu utilaje aduse din Franța. Vin. de baghete cu 150 lei, pateuri cu 150 lei, croasante cu 120 lei.

Ei bine, să vezi și să nu crezi! La aceste prețuri pipe-rate, coadă și omor în fața magazinului. De ce? Fiindcă preparatele sunt mai gustoase decât în altă parte. Și deoarece la capitolul calitate, dl. Copos nu întâmpină la ora aceasta nici o concurență. De aceea lumea se înghesuie, evident înjurându-l din nou pe capitalistul ce face avere pe seama cetățeanului sleit de poște și săracie.

Nu-l cunosc pe dl. Copos. Nu-l știu biografia decât din

bârfa străzii, nu dispun de date privind cifra de afaceri, relațiile, zonele clare sau obscure din viața sa. Nu le știu și nici nu mă interesează. Pentru mine patronul Trustului „Ana” e un caz. Căzul românului care s-a apucat să facă altceva decât face maior țara. La trei ani de la Revoluție, firese ar fi fost ca patronul „Anei” să pășească în arena competiției, amenințat de riscuri și faliment, în luptă înversunată cu zeci de brutari și cofetari privatizați. Dar n-a fost așa. Într-o capitală cu negoțul trecut în mîinile țiganilor și unde restul populației își târaie zilele în cadenta de melc a economiei socialiste, patronul a câștigat o bătălie, în lipsă de adversar. A cucerit piața cu două cuptoare cu microunde, la fel cum, în 1898, englezii au ocupat Sudanul cu 6 mitraliere Maxim.

Asta în țara grăului, unde, cândva, s-a copt cea mai albă și dulce pâine din Europa. Să-l învidiem pe domnul Copos? De ce? Bravo lui!

LIVIU TIMBUS ■

Orient în Occident

SUNT ROMÂN. AM FOST ÎN GERMANIA (V)

Românii fac greva foamei

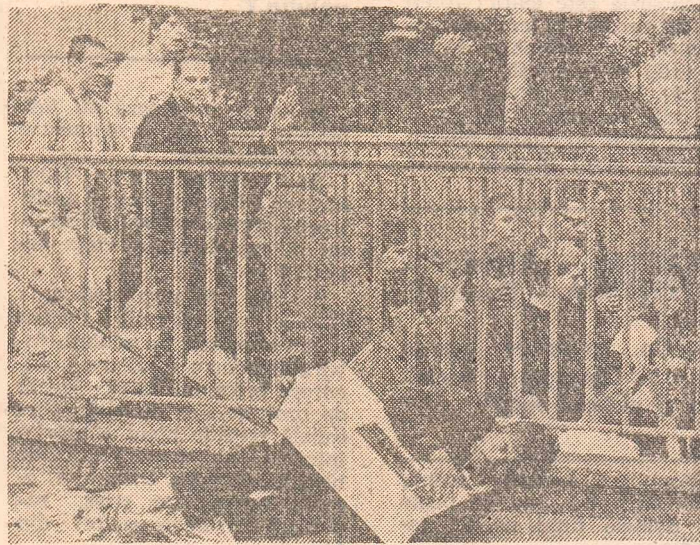
9 februarie 1993, ora 18.00. Toate cele 40 de bonuri de mâncare sunt strânse de conducătorul neoficial al românilor și predate șefului cantinei. S-a declarat greva foamei! Aceasta în semn de protest față de neincluderea românilor pe listă de transferuri. În mai puțin de 10 minute, toată Poliția și conducerea lagărului au fost alertate. Cei 40 de români, tineri, bătrâni, femei cu copii mici, erau strânși la parterul vilei. Se discuta aprins, se amenința. Directoarea și toți oficialii au sosit și ei numai-decât. Erau vizibil speriați. Acești români veniseră în acest lagăr cu trei luni în urmă, transferați din alt lagăr unde, din aceleași motive, devastaseră totul! Acum se încerca a doua acțiune, începută mai întâi prin declararea grevei foamei. Directoarei i s-au adus la cunoștință motivele declanșării acestei forme de protest. Până când? „Până vor veni transferurile” — strigaseră toți românii la unison.

A fost o noapte albă pentru toți. S-a plănuțit acțiunea, s-au descărcat nervi. Adevărul este că, deși nu aveam motivele lor,

tensiunea punea stăpânire și asupra mea. Trecuseră două săptămâni și încă nu primisem nici o știre care să-mi dea „cartea verde” pentru România. Băieții râdeau de mine, spunându-mi că nu mă lasă nemții să... fug în România!

A doua zi am luat autobuzul către capitala acelei provincii, orașul Minden. Am economisit și trei mărci, cumpărându-mi bilet până într-o stație mai apropiată, dar am coborât în Minden. Am intrat pe rând la Ministerul de Azil, Ministerul Social, Primărie și Poliție. Nimeni nu vroia, explicându-mi amabil, cum numai nemții o știu a face, să mă ajute. Ajunsesem să cred, în urma refuzurilor lor, că nu voi mai părăsi niciodată Germania, că nu aparțin efectiv de nimeni, deși țara în care mă aflam avea totuși destul stăpâni. La Asylamt am făcut un scandal monstruos. Doamna cu care am vorbit era, întâmplător, cea care programase transferurile ce ajungeau la Lübbecke. Tot ce a putut face, a fost să-mi spună să mai aștept vreo... șase săptămâni. Am informat-o — nici măcar nu știa, deși telefonase la Lübbecke în prezența mea — că românii sunt în greva foamei. „Și asta numai datorită programării dumneavoastră nedrepte, pe acest computer. Chiar acum voi merge la ziarul local pentru a da în vileag cum vă faceți datoria”. Auzind asta, aproape c-a înlemnit. Asistentul ei,

însă, care se afla și el în birou, a zâmbit ironic: „Sunt nerăbdător să-ți citesc și eu articolul.” Probabil că nu se aștepta să-l categorisesc un „porc nazist”, dar cert e că mi-am luat inima-n dinți și i-am spus-o. I-am lăsat pe amândoi tăcuți, cu gândurile alurea, și am dispărut trântind fragila ușă de sticlă în spatele meu. Pe cât de nepăsători s-au dovedit ceilalți, pe atât de interesați au fost ziariștii. Știrea mea au luat-o ca pe pâinea caldă. „Românii în greva foamei?” Toate faxurile și telefoanele zburâneau. Imediat a plecat o mașină cu doi reporteri și fotograf spre Lübbecke. Am fost intervievat și luat drept purtător de cuvânt al greviștilor, deși nu-mi atribuisem această sarcină. Ce-i drept, ceilalți români nu știau germana atât cât să le explice la fel de bine. A doua zi toată Westfalia vula efectiv. Ziarele titrau pe prima pagină, televiziunea și radioul anunțau la fiecare jurnal despre greva românilor. Sunt curios și acum cum au înțeles, oare, localnicii, acest protest. Cred că s-au mirat tare mult de îndrăzneala românilor, într-o țară în care, totuși, o grevă a foamei este întâlnită foarte rar și în care, cu numai câteva luni în urmă, avuseseră loc demonstrații sângeroase ale naziștilor. Nebuna de birocrație germană prea mă săcâse: toată ziua și ar fi fost păcat să nu las o „găurică” tocmă când aveam

Numărul mare de azilanți a surescitat xenofobii din Germania. Fotografia vă prezintă un țigan agresat de un grup de extremiști în Piața Alexander din Berlin.

chef mai mult. Așa că mi-am descărcat nervii intrând într-un supermarket și dispărând, pe aceeași ușă, cu două parfumuri și două ciocolăți...

Întors seara în lagăr, am găsit românii care manifestaseră toată ziua cu pancarte prin oraș și nu s-au ales decât cu indiferența oficialităților. Dar ați crezut că a fost o grevă a foamei în adevăratul înțeles al cuvântului? Nu... Românul tot inventiv

rămâne, oriunde s-ar afla el pe acest Pământ. Oficial, greva a durat 8 zile, însă mâncarea n-a lipsit nici o clipă de lângă patul fiecăruia. În fiecare zi se formau grupuri de câte patru-cinci care se întorceau din oraș cu cele mai scumpe sortimente de salamiuri, cașcaval, bere, dulciuri, fructe etc. Furate, bineînțeles.

Prin servicii de consulting, DOCTORUL C. vă stă la dispoziție:

CINE SUNTEȚI, CUM SUNTEȚI, CE FACETI CU VIAȚA DUMNEAVOASTRĂ?

La asemenea întrebări și la ORICARE ALTELE, colaboratorul nostru vă oferă soluții surprinzător de exacte!

DOCTORUL C.

Sub acest pseudonim se ascunde un bărbat de mare erudiție, cu vaste cunoștințe de astrologie, matematică, teozofie și practică ocultă. În dialog cu computerul cosmic, el este capabil de premoniții uluitoare. În banca sa de date se găsesc răspunsuri și soluții la întrebările cheie ale vieții dumneavoastră.

- Ați ajuns într-o situație limită, fără cale de ieșire?
- Sunteți bolnav și căutați tratamentul salvator?
- Aveți nevoie de soluții optime în perfectarea unei afaceri?
- Doriți să cunoașteți anul și lunile favorabile?
- Solicitați un tablou complet al personalității dumneavoastră?
- Ce ați fost în viața anterioară?

IANCU CONSTANTIN JENI - Ploiești

- Cine sunt?
- Îmi voi da seama dacă drumul pe care merg este bine ales?
- Dacă viața mea este o cale bună, unde, când, în ce fel am greșit?
- Sănătatea îmi va crea probleme?

— Temperament întreprinzător, succes parțial în tot ce veți întreprinde. Predilecție pentru domeniul material al afacerilor.

Cine sunteți? O personalitate puternică, inteligentă. Bun, cinstit, onorabil, generos. Părțile rele: aroganță, egoism, autoadmirație — de combătut. Aveți magnetism.

Zile norocoase: 2 și 20. Concluzia este clară: Aveți calități deosebite, iar dumneavoastră, spre deosebire de alții, vreți să le folosiți în mod pozitiv. Drumul pe care mergeți este de succes. Ați greșit atunci când ați folosit munca, talentele, banii, în scop egoist.

BAHRIM ANDREEA-FLORENTINA - București

- Ce se poate spune despre sănătatea, fericirea și viitorul meu?

Răspunsul pentru mama dumneavoastră nu se poate da, numele fiind necitit redactat.

Aveți un caracter închis, dar bun și sensibil. Situație instabilă, cămin fericit. Destinul hărăzit de astre indică: putere, autoritate și reușită, cu condiția de a fi conștientă de valoarea dumneavoastră.

1993 — un an foarte bun, anul câștigurilor financiare, schimbare de activitate, deloc de muncă, de domiciliu, concrete și deschideri spre social: succes într-o finalizare de proiect major, dar și de creație în comerț. 1994: o perioadă tensionată emoțional. Cu perseverență și încredere veți avea succes: 1995 — an noro-

cos, luați o decizie de succes pe plan profesional, o nouă activitate, câștiguri bănești. Posibil un nou loc de muncă: 1996 — ascensiune socială, afaceri (comerț) reușite. Posibilă căsătorie și consolidarea familiei; 1997 — decepții și blocaje, nervozitate. 1998 — șanse mari în profesie, câștiguri neașteptate. În familie veți fi mai irascibilă; 1999 — căsătorie, copii pentru cuplurile tinere. Schimbare majoră pe plan profesional. 2000 — câștiguri financiare cu schimbare de activitate — victorie în deciziile dv. profesionale.

BADIU RODICA ADINA Focșani

- Ce am fost în viața anterioară?
- Șansele de afaceri în 1993?
- Studiul de compatibilitate cu partenerul și evoluția?

În viața anterioară ați fost femeie. Ocupație: inventatoare sau desenatoare.

Anul nașterii: 675; locul nașterii: Borneo. Scopul vieții trecute este continuat, dezvoltat și completat în viața actuală!

Șansele în următorii ani: 1993 an nefavorabil pentru dumneavoastră (în schimb favorabil pentru soțul dvs.), deoarece orice inițiativă legată de profesie sau de viața personală trebuie atent cântărită întrucât există pericolul de blocaje, decepții. Un an cu emoții, nervozitate, stres, raporturi tensionate cu cel din jur.

1994 — reușită într-o decizie de ordin profesional și îmbunătățirea situației în familie; 1996 — definitivare și succes în afaceri, un copil; 1998 și 1999 — ani dumneavoastră de mare succes în afaceri și cel mai mulți bani.

În 1995 — pericol de divorț ca și 1999, dar și în acest an veți fi tentată de a aver altă relații pe plan sentimental.

Soțul dumneavoastră este un partener jovial și pasionat (cultivă prietenia, are sensibilitate și pasiune) cu toate că este nerăbdător și, câteodată, are tendințe de infidelitate.

BADIU IURIE EMANUEL - Focșani

- Ce am fost în viața anterioară?
- Șansele de afaceri în 1993?

În viața anterioară ați fost bărbat, căutător (cercetător) al adevărului și înțelepciunii. Profesia a fost: constructor de locuințe, drumuri și poduri. În domeniul spiritual ați fost un deschizător de drumuri cu aptitudini deosebite. Anul nașterii: 1175; locul nașterii: Borneo.

Șansele de afaceri în 1993: Deviza anului „șanse mari în profesie și câștiguri neașteptate” pe fondul unui consum excesiv de energie, răsturnări de situație, absolut imprevizibil. Dobândiți eliberarea de constrângeri, dar cu prețul unor riscuri și sacrificii, chiar pierderi considerabile. Câștigați în schimb în luciditate și vă îmbogățiți spiritual. Viața conjugală marcată de experiențe nedorite, partenera putând să vă tensioneze cu ambiguitatea ei.

În concluzie, anul acesta îi consacrați afacerilor și preocupărilor de ordin material. Sunteți ambițios și plin de vitalitate. Dacă anul trecut nu ați fost în formă, acum vine momentul consacării.

DRAGUȘIN NICOLAE ȘTEFAN - Alexandria

- Am discopatie și a re-cidivat; am dureri și merg în bașton. Ce se mai poate face?

Și eu am avut discopatie, vindecată (împreună cu alte boli cronice) cu metoda Kuhne. Am aflat de ea de la un tânăr cărula îi crescuse piciorul, rămas mai mic cu 2 cm după o poliomieliță. Dacă doriți veți primi extrase din cartea lui Kuhne cu metoda respectivă plus regimul dietetic. De asemenea, vi se recomandă stimularea și întărirea sistemului imunitar: să luați propolis (tinctură de la Apicola) sau solid, câte două boabe de grâu, pe zi, dimineața, într-un pahar de apă (dacă nu

aveți afecțiuni ale rinichiului) Va trebui să treceți pe alimentația macrobiotică: sucuri și legume, fructe crude (mai ales suc de roșii și varză). Este vorba de un nou mod de viață. Carnea nu o să vă ajute, o să vă complice boala. Trebuie să vă feriți de acțiunea directă a razelor solare. Vă recomand a merge la un bioterapeut, verificat, atestat, care poate stabili exact starea energetică a organismului.

MIȘU DUMITRACHE - comuna Dumbrava

- Fiind invalid, cum o să mă pot vindeca?
- Viitorul meu până în anul 2000.

— Nu putem investiga șansele dumneavoastră până în anul 2000, deoarece nu ați indicat ziua de naștere.

Deoarece ne relatați că vă rugați lui Dumnezeu, vă pot prezenta următoarele: invaliditatea este rezultatul faptelor rele făcute în viața anterioară și trebuie cu multă smerenie și religiozitate să vă folosiți porția de viață pe care ați primit-o tocmai pentru a vă purifica. Deci ați primit această osândă ca pe o șansă de a vă vindeca „spiritual”. Fără îndoială că boala principală a fost de ordin spiritual, reflectată în planul fizic.

Este necesar a face neapărat Moliftle Sfântului Vasile și Sfântul Maslu — slujbe salvatoare și rugăciuni

LILI STOICA - București

Cine sunt?

Temperament de apostol, generozitate. Mare înțelegere a tot ce este omenesc. Viață aspră, dar plină de mulțumire sufletească. Când câștigați bani îi cheltuiți repede, fiindcă sunteți o risipitoare. În același timp puteți fi agresivă, războinică. Uneori foarte încăpățănată, vă recunoașteți cu greu vina personală. Aveți deopotrivă darul presimțirii și al visurilor prevestitoare.

Nu dorim să vă speriem prea tare, ci doar să vă prevenim: calculul numeric indică în viața dumneavoastră multe episoade neplăcute, iar între acestea boli, accidente, pierderi de bani. Important este să nu vă lăsați stăpânită de frică. Asta înseamnă că printr-o viață corectă, atentă, puteți obține victorie asupra dumneavoastră însevă. Mai notăm că există posibilitatea ca cel lovit să nu fiți în mod direct dumneavoastră, ci persoane apropiate Karma pentru 1993 indică un an în care veți fi înconjurată de prieteni falși, de persoane care vor să vă înșele. Să vă feriți de persoanele egoiste și lute la mânie

TALON DE PARTICIPARE

Toate numele și prenumele (între cel de față), subliniați pe cel dorit

NUME.....

PRENUME.....

ADRESA.....

DATA NAȘTERII: ziua.....luna.....anul..... Ora.....

locul nașterii.....Nr. telefon.....

Nr. înmatriculare mașină.....

IMPORTANT!

Pentru fiecare persoană despre care doriți informații trebuie să trimiteți un talon separat cu cât mai multe din datele solicitate mai sus.

Nu uitați să menționați pe plic „Pentru DOCTORUL C”.

BANKCOOP

Societate bancară pe acțiuni, cu caracter privat.

Capital subscris și vărsat: 2,5 miliarde lei.

Profit brut: 558 milioane lei/31.12.1991; 3.161 milioane lei/31.12.1992

Președinte: ALEXANDRU DINULESCU

Vicepreședinți: AUREL IOSIF, ALEXANDRU GHIBA

Adresa sediul central: București — str. Ion Ghica, nr.13, sect.3

Sucursale și filiale în țară: 120

— **Principalii acționari:**

■ Cooperația de consum: 1.200 milioane lei

■ Cooperația de credit: 500 milioane lei

■ Alte organizații și agenți economici cu capital particular, mixt sau de stat, precum și persoane fizice: 800 milioane lei;

Număr de clienți permanenți ai băncii: 67.147.

Număr salariați: 2.450 la 31.12.1992 în toată rețeaua.

Rata de recuperare a activelor (ponderea profitului brut în total active): 1,28% în 1991, 3,66% în 1992.

Rata profitului raportat la capital: 22,3% în 1991, 126,4% în 1992.

Capitalul primar plus rezervele legal constituite: 6.709 milioane lei, din care:

— capital social: 2.500 milioane lei

— fond de rezervă: 1.104 milioane lei

— fond de risc: 1.124 milioane lei

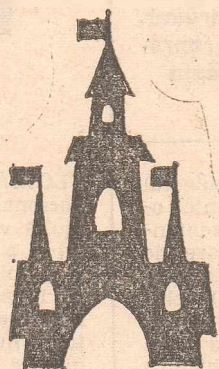
— alte fonduri: 1.891 milioane lei

În anul 1992, BANCA DE CREDIT COOPERATIST S.A. — **BANKCOOP** — a fost una din cele 4 bănci comerciale din țara noastră audiate, pentru activitatea anului 1991, de către o echipă de specialiști din cadrul Asistenței tehnice pentru Reformă economică în România.

Acțiunea s-a desfășurat

conform programului PHARE, pe bază de licitație internațională, de către firma de consultanță CARL BRO INTERNATIONAL S/A din Danemarca, în colaborare cu RABO INTERNATIONAL ADVISORY SERVICES S.V. din Olanda.

BANKCOOP are în curs de realizare un sistem de telecomunicații care va lega, în cadrul unei rețele, toate sucursalele băncii. Se folosesc, în prezent, modemuri și linii telefonice comutate, dar se au în vedere, ca soluții de viitor conectări la o rețea de X25 sau chiar o rețea proprie de comunicații prin satelit.

Legăturile internaționale se realizează pe baza unui sistem MICRO CASH care oferă posibilitatea transferurilor de fonduri către și de la băncile corespondente din întreaga lume.

Banca acordă credite tuturor categoriilor de agenți economici, indiferent de forma de proprietate,

autorizați să desfășoare activități economice în România.

Creditele se acordă pe obiect, banca rezervându-și dreptul de control în legătură cu utilizarea creditului în scopul în care a fost acordat. Creditele se acordă pentru:

- activități de producție;
- prestări servicii;
- comerț;
- investiții;
- dotări etc.

Pe categorii de agenți economici, creditele acordate în 1992 se localizează astfel:

— regii autonome și societăți cu capital de stat: 5,6%

— organizații și societăți comerciale ale cooperației de consum: 24,5%

— societăți comerciale cu capital particular: 57,5%

— producători individuali și alte persoane fizice: 12,4%

Dobânzile practicate de bancă sînt negociabile cu clienții, în limitele aprobate de consiliul de administrație, nivelul acestora fiind

determinat de taxa scontului stabilită de Banca Națională, precum și nivelul dobânzii practicate de instituțiile financiare de la care banca contractează împrumuturile de refinanțare.

Comisioanele și celelalte speze bancare practicate de **BANKCOOP** sînt la nivelul celor practicate de celelalte bănci concurente.

Profitul net obținut în anul 1991, în sumă de 558,5 milioane lei, a fost repartizat cu următoarele destinații:

— Constituirea fondului de investiții 313,5 milioane lei.

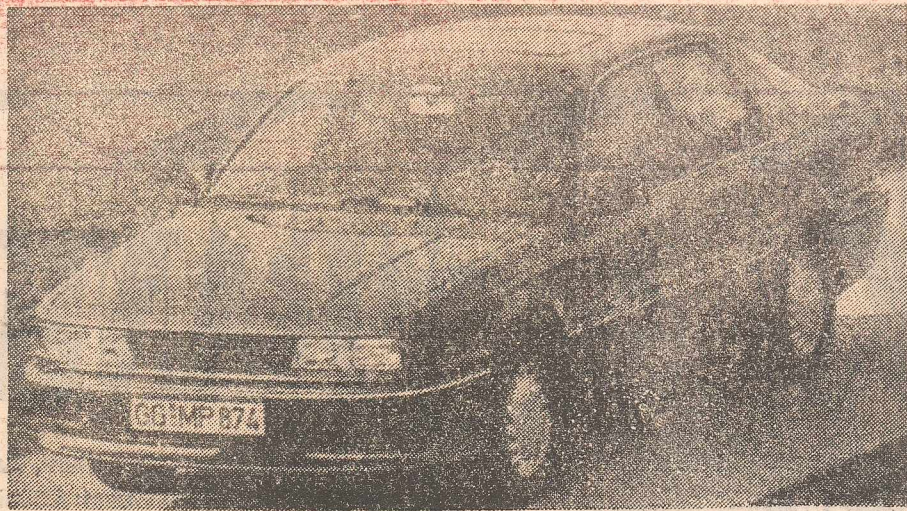
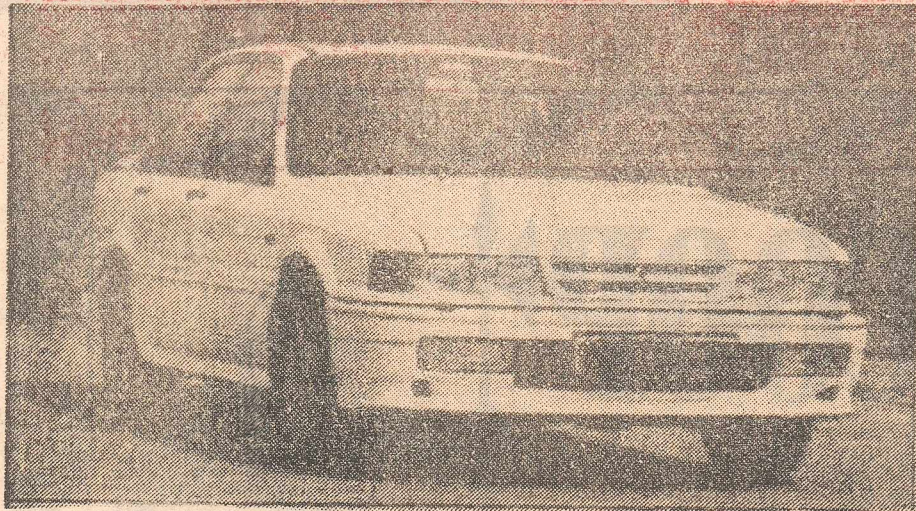
— Plata dividendelor: (14%) 200,0 milioane lei.

— Acordarea de prime din beneficii salariaților: (6%) 33,0 milioane lei.

— Susținerea unor acțiuni sociale, culturale, sportive, propagandă, învățămînt: 10,0 milioane lei.

— Remunerarea membrilor consiliului de administrație, a comisiei de cenzori și a altor persoane care au sprijinit organizarea și dezvoltarea rapidă a activității băncii: 2,0 milioane lei.

MITSUBISHI GALANT, URMAȘUL LUI COLT, LANCER ȘI 3000 GT

GALANT, unul din modelele de bază în producția lui MITSUBISHI, este o mașină binecunoscută și apreciată pe piața europeană. În lumea sportului auto, ea s-a remarcat în cadrul Campionatului European de Raliuri (Gr. N) avându-l pilot pe Erwin Weber. După ce anul trecut, cel de la MITSUBISHI, s-au îngrijit de renovarea modelelor COLT și LANCER și de propulsarea noului 3000 GT în segmentul de piață al coupé-urilor grand tourisme, acum a venit momentul relansării modelului GALANT. Caroseria mai lungă cu 5 cm (4,62 m), mai lată cu 3,5 cm (1,73 m), dar mai joasă cu 3 cm (1,395 m) decât varianta precedentă, dispune acum de un excelent coeficient aerodinamic — 0,29. Stiliștii au preferat două variante constructive pentru caroserie: bicorp „hatchback” (5 uși) și trei volume (4 uși). Modificările de gabarit nu au afectat habitacul, dimpotrivă, acesta fiind acum îmbunătățit. La varian-

tele superioare (GLS 1,8 și 2,0 litri), constructorul montează o serie de dotări suplimentare, ca închiderea centralizată a ușilor, scaune sport, oglinzi retrovizoare și geamuri comandate electric, sistem automatic de aer condiționat, airbag etc. O altă noutate o constituie „tripla” motoarelor noi din care se distinge un V6 cu 24 de supape și dublu arbore cu came în chiulasă. Derivat din mai vechiul motor de 3,0 litri, dar cu cilin-

dree mai restrânsă acum la 2,5 litri, acest V6 este cel mai puternic din gama GALANT: 170 CP la 6000 rot/min cu un cuplu maxim de 22 kgfm la 4000 rot/min. A doua noutate este motorul cu 4 cilindri, 4 supape pe cilindru, arbore cu came în chiulasă, dezvoltând o putere maximă de 126 CP. Noul GALANT dispune și de o variantă diesel în premieră, ce dezvoltă 90 CP la 4500 rot/min cu un cuplu maxim de 191 kgfm la 2500 rot/min.

Toate variantele GALANT cu transmisie manuală, dispun de o cutie de viteze cu 5 rapoarte, iar varianta dotată cu motorul V6, are o transmisie integrală permanentă, cu diferențial central și ambreiaj hidrolic. Varianta V6 dispune de un sistem electrohidraulic ce permite bracarea tuturor roților. Între 40 și 80 km/h, roțile din spate brachează în funcție de viteza de rotație a volanului, în același sens cu bracarea roților din față. Sus-

pensiile sunt independente, cu brațe multiple, de tip „multilink” un sistem relativ nou, folosit însă de numeroase firme printre care și de MITSUBISHI. Toate variantele dispun de sistem ABS. Frânarea se face cu discuri ventilate la roțile din față și cu discuri la roțile din spate. Varianta V6 dispune de discuri ventilate la toate roțile. Cele trei variante de bază sunt 1800 GLS (5 uși), 2000 GLD TD (5 uși), 2500 V6 4 WD 4 WS (4 uși).

Iată și performanțele modelului de vârf:

MOTOR V6, injecție multi-punct

— viteză maximă 213 km/h
— accelerație de la 0 la 100 km/h — 9,1 secunde
— consum la 100 km.

90 km/h

7

120 km/h

9,8

ciclu urban

13,9

În funcție de variantă, MITSUBISHI GALANT costă între 122 000 și 198 000 FF.

Legislație

CUM SE ÎNMATRICULEAZĂ UN VEHICUL

Cumpărarea și înmatricularea de vehicule rutiere cuposce un ritm foarte rapid. În același timp s-au modificat și reglementările privind admiterea în circulație, pe drumurile publice. Fiind un subiect care interesează pe majoritatea cititorilor, vă prezentăm în continuare modul în care trebuie să procedați.

Să presupunem că doriți să cumpărați un vehicul, de orice categorie și pe care vreți să-l înmatriculați pentru prima dată în România. Pentru a intra în posesia unui vehicul aveți la dispoziție mai multe variante posibile:

— să cumpărați un vehicul de la o firmă producătoare în țară;

— să cumpărați un vehicul nou sau la mână a doua de la o firmă din străinătate, care are reprezentanță în România;

— să cumpărați un vehicul nou sau la mână a doua direct din străinătate;

— să cumpărați un vehicul la mână a doua de la o societate comercială românească;

— să cumpărați părțile componente ale vehiculului și să-l asamblați dumneavoastră sau un autoservice;

— să cumpărați un vehicul la mână a doua din țară sau străinătate pe care să-l transformați conform nevoilor dumneavoastră de utilizare. După cum vedeți, se confirmă faptul că România poate deveni țara tuturor posibilităților! Pentru fiecare din modalitățile prezentate mai sus, este un mod specific de

obținere a înmatriculării vehiculului. Să le prezentăm pe rând.

Vehicul nou produs în țară

Pentru a putea fi comercializat, vehiculul trebuie să fi fost mai întâi atestat din punct de vedere al siguranței circulației și protecției mediului înconjurător și să aibă eliberat de către Registrul Auto Român (RAR) Certificatul de omologare de tip pentru circulație pe drumurile publice (în caz contrar, firma respectivă este pasibilă de amendă). La cumpărare, producătorul sau reprezentantul autorizat va înmânează Cartea de identitate a vehiculului, având completate toate caracteristicile tehnice precum și semnătura și ștampila în rubrica în care declară, pe proprie răspundere, că produsul pe care vi l-a vândut este identic cu produsul omologat la R.A.R. Cu această Carte de identitate a vehiculului, vă prezentați la serviciul de înmatriculări al Poliției, care va completa cu datele dumneavoastră personale rubrica referitoare la primul deținător al vehiculului. După plata taxelor aferente înmatriculării, vi se va elibera talonul vehiculului precum și anexa la talon (aceasta din urmă va este de folos pentru evidența inspecțiilor tehnice periodice).

Vehicul nou sau la mână a doua, produs în străinătate, cumpărat de la reprezentanța din România

Și în acest caz, vehiculul trebuie să fi fost mai întâi omologat de către reprezentanță, la R.A.R. (omologare de tip, dacă sunt comercializate 10 sau mai mult de 10 vehicule de același tip). Reprezentanta va înmânează Cartea de identitate a vehiculului, având completate toate rubricile referitoare la caracteristicile tehnice. În funcție de tipul omologării, Cartea de identitate are semnătură și ștampila în rubrica reprezentând declarația de conformitate cu tipul de vehicul omologat la R.A.R., fie la rubrica referitoare privind omologarea individuală pentru circulație pe drumurile publice. În acest ultim caz, semnătura și ștampila sunt ale reprezentantului R.A.R. Dacă vehiculul este omologat individual, reprezentanta trebuie să vă înmâneze și o declarație prin care să garanteze că nu a efectuat modificări față de starea în care vehiculul a fost atestat de către reprezentantul R.A.R. În continuare procedați ca în cazul anterior, prezentându-vă la Serviciul înmatriculări al Poliției.

(Continuare în numărul viitor)

Florian Pittiș

FLORIAN PITTIȘ zis „MOȚ”, personalitate recunoscută de multă vreme în lumea teatru. lui și a muzicii rock, este pur și simplu părat de colegul său de breaslă „turnătorul” Virgil Ogășanu că are mașină. „Moțul” nu vrea, însă, să spună nici ce și nici cum, probabil pentru a nu intra în vizorul legii 18 (cu ilicitul), neabrogată. Vorbește în schimb despre mașina preferată care este un „Computer 486”, de culoarea apei și cu un hard-disk de mare capacitate. Până la ora de față nu are carnet de șofer pentru că citez: „Sunt un antitalent total în acest domeniu” dar și pentru că „După spectacol mai beau și câte o bere și dacă am bani de bere am și de taxi”. Totuși, adoră șofatul tocmai de pe vremea dispariției birjelor. Ca stil de conducere acceptă unul cât mai democratic. Nu tubește feloc locul din dreapta șoferului deoarece îl consideră a fi predestinat... Singura persoană pe care o dorește la volan (dacă este posibil) este Ayrton Senna pentru că „E latin de-al nostru” iar persoana de sex opus și „simplă” pe care o „vrea” în mașină este „dr. Mengele” (logodnica sa). Cât privește a-

menzile și-ar dori să fie în postura spectatorului. În privința raliurilor le preferă pe cele din „Turul Franței” pentru că sunt mai ușor de urmărit și nu sunt așa de zgometoase. Actorul Florian Pittiș susține că mașina este un simbol dar unul total opus o, mului și este bine să rămână așa.

„Mașina trebuie să fie la locul ei, să fie o unealtă a omului și nu o stăpână al lui” spune cu foc „Moțul”.

În final, același „Moț” ne dă de înțeles că el este, încă din antichitate, un punct de echilibru între mașină și femeile frumoase.

GHEORGHE BARBU
Fotografie de
FLORIN IONIȚĂ

la nivelul lunii iunie, exprimate în lire sterline

N-A FOST SĂ FIE „CUPA BIMS '93”

PAGINA 13

WOODY ALLEN SAU COMICUL ÎNDURERAT

Scandalul care a făcut ravagii în familia celor două staruri, Woody Allen și Mia Farrow, începe să scadă în intensitate mai ales că procesul pe care acțița l-a înținat fostului ei tovarăș de viață a avut loc și judecătorul a pronunțat sentința. Totul a porrit după ce Woody Allen s-a comportat mai puțin părintește față de una din fetele adoptate de Mia, Soon-Yi, acum în vârstă de 21 de ani (și bătută de a avea relații intime cu tatăl adoptiv).

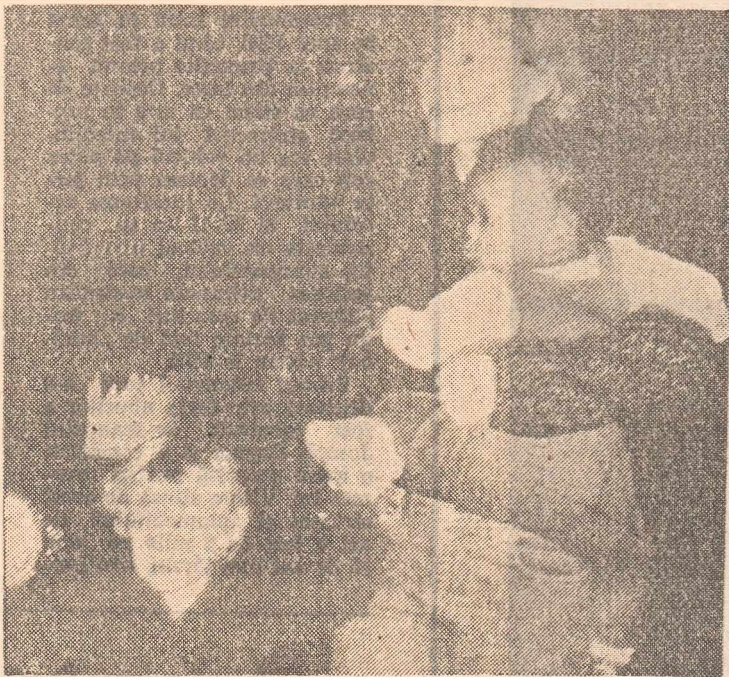
Judecătorul i-a dat Mie Farrow copiii în grijă absolută: „Woody Allen nu s-a arătat niciodată demn de cuvântul tată. El n-a manifestat niciodată o competență paternă care i-ar fi permis să-și asume educația lui Moses, Dylan și Satchel”.

Drept urmare, lui Woody Allen i s-a interzis s-o mai vadă pe Dylan, fiica sa adop-

tivă în vârstă de 7 ani, timp de șase luni. Moses, care are 15 ani, are dreptul să decidă singur dacă vrea să-și întâlnească tatăl sau nu. Cât despre Satchel, de 5 ani, fiul său și al Mie, nu-l va putea vizita decât de trei ori pe săptămână și atunci în prezența mamei. După proces, Mia Farrow a respirat ușurată: „Mă simt minunat de bine, a declarat ea. Timp de luni de zile familia mea a trăit un coșmar, copiii mei erau sfâșiați. Sunt foarte mândră de felul în care m-au susținut”. Cum un necaz nu vine nici-

odată singur, Woody Allen și-a pierdut nu numai familia, dar și pe Soon-Yi, noua sa iubire incestuoasă. Tânăra nu mai dorește să trăiască alături de Woody Allen. După pronunțarea sentinței gândul că nu-și va mai putea vedea copiii în voie, că nu le va mai cânta la clarinet, că nu vor mai juca base-ball împreună, l-a adus pe Allen în pragul disperării. El crede însă că jocurile încă n-au fost făcute și nădăjduiește să-și ia revanșa.

ELENA GRECESCU ■

Întreabă-mă

să te-ntreb!

DRUMURI BASARABENE: AMOR LA SIBIR (II)

Citiseam într-o antologie de texte privind drama Moldovei Sovietice („Fărâma cea de pâine”) uluitoare fragmente de jurnal din anii 1946—1947 semnate de un necunoscut mie, Alexei Marinat, cum, de pildă, „22 martie 1947. Astăzi mi s-a povestit cum pregătesc oamenii mâncare în satele Moldovei. Dezgroabă mormintele de animale, scot oasele, le taie în bucăți mai mici, le macină și le fierb cu sare. Felul doi: crupe fierbe făcute din hluidanii de păpusoi. Taie încălțăminte, opincile. În bucăți mai mici și le fierb. Taie copaci, fac rugumătură și o fierb...”

Sau: „Colegul meu de grupă I.O. mi-a povestit cum în sat la ei o mamă tânără si-a mâncat copilul. Prmul său copil”. Pentru autor, statele au două ipostaze: una e fătă iar alta dosada. Dosada statului socialist e astfel definită la 22 april 1947: „Dosada — sunt subsolurile, închisorile, lagărele, activitatea militiei, politiei, a siguranței și a organelor de tot felul ale securității, anchetările, schingiuirile, torturile, celulele, carcerele, omururile premeditate”. Cu două decenii înaintea lui Soljenitin!

La 27 mai 1947 jurnalul e întrerupt odată cu arestarea lui Alexei Marinat.

Cine e acest Marinat? Când a murit? Nimeni nu mi-a răspuns până când, de curând, prietenul meu Mihai Cimpol mi-a spus că Marinat există, trăiește și că mi-l va trimite la restaurantul hotelului spre a sta de vorbă, la un pahar cu vin și la o „rugumătură”.

Am cunoscut un bărbat fermecător, suplu, fără vârstă, despre care n-ai crede că și-a luat o serioasă porție de gulag siberian. Discuția (nimic despre Unirea!) a demarat greu, cu schimburi de amabilități dar într-un târziu s-a animat când a fost evocată (aproape surzând, cu voioșie aproape) viața plină de grozăvii din captivitate. „Poveștile” lui Marinat sunt proză curată. Nescrisă. Am notat câteva subiecte spre a i le oferi lui Fănuș Neagu, nu înainte de a le „strica” eu, în literă jurnalieră.

Titlul ar fi: Amor la Sibir. Un lagăr cu mii de tăietori de păduri. Ger polar. Barăci. Deținuții (din toate națiile marelui Uniunii) sunt obligați să trudească aproape 15 ceasuri din zi spre a realiza inimaginabile norme. Zilnic, câțiva morți, îngropați sumari în zăpadă. O idee a comandantului însufletește infernul: dacă vor „sparge” câteva norme, fruntașilor li se va oferi o partidă de... sex cu colegele de detenție. Oamenii fac minuni și câțiva — câteva zeci de zeci — sunt pregătiți pentru mirifica recompensă (li se îngăduie să se spele după poftă, sunt tunși) apoi, înconșanți, ei merg cu cântec înainte mars, spre o uriașă baracă pregătită anume pentru întâlnirea de taină. Fetele, sosite înaintea lor, li aşteaptă și în numai câteva secunde, fiecare își găsește perechea (la întâmplare, fără să aleagă) astfel încât câteva sute de trupuri se tăvălesc pe priciurile murdare și pe podele în teribile încețări devoratoare. Cuvintele sunt puține, fețe găfâte, sincopate („Sunt cutare” sau „Cine ești?” sau „După liberare te iau de nevastă!” suficiente totuși spre a-i decide pe competitori să nu se mai despartă niciodată. Un niciodată siberian: după nici jumătate de ceas gardienii năvălesc în peștera de lemn și fluieră (deșteptarea? stingerea?) și, sluiți de pumni și paturi de pușcă încearcă fără spor să-i despartă pe proaspeții îndrăgostiți și proaspeții soți ce-au apucat să-și jure credință veșnică. Sânge, capete sparte. Giganta cocină e golită. După un an mai-marii normelor pot spera în repetarea clipelor unice.

Trec 9 luni și mirabilul eveniment produce prunci — câteva zeci — ei sunt moșii (cam, „după ureche”) și cu cei scăpați cu viață se întemeiază un lagăr special. Tații, necunoscuți iar mamele îndepărtate efectiv pentru veșnicie de odraslele lor. Copiii astfel născuți vor fi crescuți spre a deveni tortionari.

...Au existat și, puțini, supraviețuitori ai sex-lagărului. S-au căutat unul pe altul (doar după numele mic și numele băștinei), au scotocit Imperiul și s-au găsit spre a-și vădi statornicia, iubirea.

Cineva a tratat amor matrimonial cu femeia de sub cel de lângă el (a „lui” fiind măritată) și întâlnind-o din întâmplare, după 20 de ani a dus-o la altar.

Alteineva cutreieră guberniile spre a-și găsi fiul. Sau fiica.

După ce va fi fost, în deșor lugubru, o oară de iubire...

GHEORGHE TOMOZEI ■

Vasilica Tastaman se întoarce în România

Vasilica Tastaman, cunoscuta actriță, cu roluri memorabile pe scenele Teatrului de Comedie, Teatrului Mic sau Tânase, va reveni în țară, la invitația prietenilor săi, Stela Popescu, Mihai Maximilian și Alexandru Arșinel. Vasilica va susține alături de STELA și ARȘINEL câteva spectacole în sezonul estival 1993. Deși se întoarce în țară pentru a doua oară, un interviu acordat unui redactor din Televiziunea Română cu vreo 10 luni în urmă, nu a fost nici până azi difuzat.

Aura Urziceanu va cânta la Festivalul „Cerbul de aur”

Aflată într-un turneu în America, Australia și Japonia, marea noastră interpretă AURA URZICEANU a primit invitația de a susține un recital pe scena Festivalului CERBUL DE AUR, ediția din această toamnă. În urmă cu 25 de ani, un important activist cultural interzicea apariția Aurei la acest festival. În compensație, era lăsată să cânte în America, unde triumfa alături de Duke Ellington, Ella Fitzgerald, Quincy Jones, Clark Terry, Dizzy Gillespie, Elvin Jones, intrând în Turnul Corifeilor Jazz-ului mondial.

Și în prezent Aura este ținută deoparte în România. Un disc cu această voce de excepție nu s-a editat de aproape 15 ani.

APEL

Sfatul Gospodarilor din satul Rădășeni, jud. Suceava, sat a cărui existență este atestată documentar încă din vremea de dinaintea domniei lui Alexandru cel Bun, îi roagă pe toți cei care iubesc istoria țării să sprijine construirea unui monument menit să cinstească memoria celor peste cinci sute de eroi ai neamului și ai

biruinței românești, originari din vatra acestei străvechi așezări.

Toți cetățenii satului se alătură demersului inițiat de Comitetul de conducere al Sfatului Gospodarilor. Persoanele (fizice sau juridice) care doresc să contribuie la finanțarea lucrărilor de construcție — care vor începe la data de 1 octom-

brie 1993 — sunt rugate să vi-reze sumele pe care le pot pune la dispoziția obștii din Rădășeni în contul nr. 45970194, deschis la Filiala Băncii Agricole din Fălticeni.

În numele Sfatului Gospodarilor,
prof. IOAN AXINTE

La 60 de ani, Gheorghe Cozorici declară:

„NU PRIVESC ÎNAPOI CU MÂNIE!“

— La mulți ani, domnule Cozorici. Chiar dacă n-ai intrat tocmai cu dreptul în cel de-al 60-lea an al vieții, sau, mai bine zis, dacă n-ai intrat cu el întreg, vă dorește un an bun. Cum s-a întâmplat accidentul?

— Vreți să vă spun? Eram în bucătărie și pregăteam mașina de tocat. A sunat telefonul, m-am repezit să răspund și mi-a căzut mașina pe picior. Mi-a rupt două degete și acum nu pot nici să mă încălț, nici să merg.

— Să înțeleg că dumneavoastră gătiți?

— Da. Imi place foarte mult să gătesc și să-mi ajut soția. Stiu să pun și murături. Prefer fasolea, gătită în toate chipurile.

— Iată, deci omul de dincolo de scenă.

— Omul de dincolo de scenă... e un om foarte simplu, căruia-i place să stea, din când în când, cu prietenii la un pahar, la șuetă și pe urmă vine repede acasă, pentru că știe că acolo îl așteaptă mereu cineva. O soție minunată. N-am avut copii, dar iubim toți copiii din lume și ne adorăm nepoții.

— Și omul de pe scenă? Cum se simte la împlinirea a 60 de ani. De obicei, când schimbăm „prefixul“, ne uităm în urmă. Cum priviți dumneavoastră, actorul? Cu mânie? Cu bucurie?

— Nu regret nimic. Tot ce-am făcut, am făcut cu credință și cu nădejde în viitor. Maestrii mei, Aura Buzescu și Nicolae Bălățeanu mi-au spus: „Actorul se aseamănă cu un sculptor. Ia un bot de lut, începe să-l modeleze, dar dacă-l părăsește, se usucă.“ Întotdeauna trebuie să ai rolul cu tine.

— Ați avut multe roluri cu dumneavoastră. Pe care l-ați iubit mai mult?

— Pe toate. Am început cu Petre Dinu, personajul lui Mușatescu, pe scena Teatrului din Craiova, acum 37 de ani. După aceea, au urmat, de la Hamlet la Ștefan cel Mare, de toate. Chiar dacă mi s-au dat de spus doar două cuvinte — am avut și roluri episodice — și pe acelea le-am iubit. Totul m-a bucurat.

— N-ați avut în viața dumneavoastră nici un moment de tristețe?

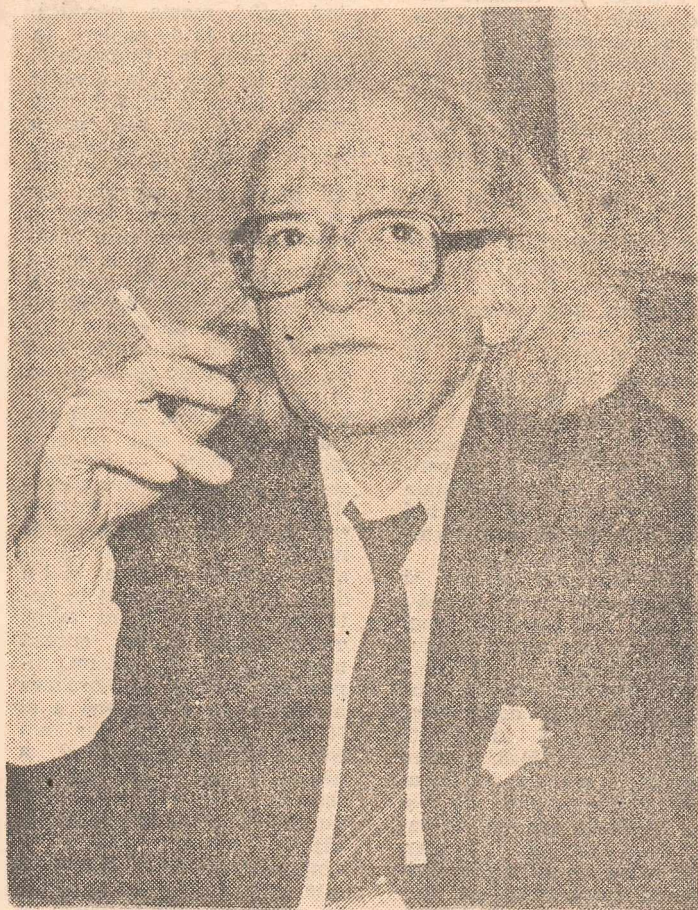
— Ba da. Când juca Răuțchi „Hagi Tudose“ și eu eram lângă el — a fost marele meu prieten — iar la jumătatea spectacolului mi-a șoptit: „Nu mai pot...“. Era foarte bolnav. Rămâne unul din momentele mele cele mai grele ca și dispariția doamnei Buzescu. Dar... a-junge atâta!

— De ani din urmă al Televiziunii ce puteți spune?

— Nu vreau să mă răz bun pe prietenii mei de la Televiziune, care mă implorau — vă rog să rețineți! — mă implorau să spun „Plugusorul“ și versuri patriotice. N-am nici un fel de aversiune împotriva lor. Fiecare-și face meseria.

— Dumneavoastră n-ați simțit aversiunea altora pentru toate Plugusorele? Desigur, acum, după trei ani și jumătate, lucrurile s-au mai schimbat.

— Nu s-a schimbat nimic!
— Nu s-a schimbat? Spuneți-mi, cum v-au privit o-

menii?

— O clipă! vreau să vă citesc ceva:

Dragă Gheorghe Cozorici,

Anii pe care-i împliniți coincid în mod fericit cu un moment de maturitate artistică și plenitudine a mijloacelor de expresie, dovedind, o dată în plus, că marii actori nu au vârstă. Vă dorim și pe mai departe să rămâneți același neasemuit artist care a vrăjit generații de spectatori, cu același glas înconfundabil, care a intrupat mari personaje ale dramaturgiei lumii pe prima scenă a țării. La mulți ani!

Director artistic al Teatrului Național.

Constantin MACIUCA

— Frumos!
— Aș vrea să vă mai citesc ceva, dacă mă ascultați.
— Vă rog!
— Ascultați:

Președintele României
București 6 iulie 1993

Iubite maestre Gheorghe Cozorici,

Au trecut 37 de ani de când și-a luat zborul, în frunte cu tânărul Gheorghe Cozorici, prima promoție, de

aur a Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică din București. Păstrând în memorie inegalabila dumneavoastră tehnică vocală, ce făcea să vibreze candelaburile sălii de pe atunci a Naționalului, vă revăd cu ochii minții în „Hamlet“ la Teatrul din Craiova și apoi, în atâtea și atâtea memorabile roluri ce au onorat filmul. Televiziunea și teatrul românesc, culminând cu intruchiparea de neuitat a lui Ștefan cel Mare și Sfânt. Este o bucurie pentru mine să vă urez mulți ani și sănătate, iubite maestre! Ura mea este prinos de mulțumire pentru harul și demnitatea marelui artist pe care-l sărbătorim astăzi. Fie ca anii ce vin să vă aducă succese și bucurii, care să lumineze viața dumneavoastră și a noastră, deopotrivă. La mulți ani!

Ion ILIESCU

— Ce mai pot spune eu, domnule Gheorghe Cozorici? Nu-mi rămâne decât să vă adresez încă o dată tradiționalul „La mulți ani!“ și în sănătoșire grabnică. Doreș din toată inima să vă văd pășind, din nou, cu fermitate.

Interviu realizat de
LIANA TATOS

După 16 ani, la Costinești

A MURIT FESTIVALUL DE FILM?

În momentul apariției revistei noastre, cunoașteți, desigur, numele câștigătorului Premiului special al juriului la cea de-a XVI-a ediție a Festivalului de film de la Costinești — Nicolae Mărgineanu, regizorul filmului „Privește înainte cu mânie“, după un scenariu de Petre Sălcudeanu. Cunoașteți, de asemenea, întregul palmares. Nu despre prezențele de la Costinești mi-am permis să vă rețin atenția, ci despre ceea ce a marcat, evident, Festivalul de film: marile absențe. Nu este doar opinia mea.

Florian Potra, președintele juriului: Situația destul de precară a filmului de lung metraj, ca și a celorlalte genuri cinematografice confirmă faptul că trăim într-o lume bolnavă. Trăversăm, ca toate țările din Est, o criză a subiectelor, într-o perioadă plină de subiecte. Acesta e paradoxul Absența „vărfurilor“ cinematografice noastre se datorează nu numai unei atitudini preconcepute, ci și faptului că nu au subiecte proaspete.

Petre Sălcudeanu, președintele C.N.C.: Se fac filme din ce în ce mai puține. Motivele sunt două: lipsa acută de bani și proasta gospodărire. Sunt filme care s-au întins și pe o perioadă de trei ani. Producțiile care nu sunt prezente la Costinești au circulat pe la multe festivaluri internaționale, iar părerea regizorilor este că acest festival este mult prea minor pentru silueta lor înaltă. Dar, filmul este al regizorului și el este suveran. Continuarea Festivalului de la Costinești a stat chiar deasupra participării unora și altora dintre regizori.

Călin Căliman, critic de film: Din punctul meu de vedere, un festival nu trăiește numai prin concursul propriu-zis. Sunt regizori care n-au venit, din motive care-i privesc. Dar, festivalul înseamnă programe cinematografice și a existat cinematograful bun la Costinești anul acesta, în afară de concurs. Discuțiile despre cinema mi se par, iarăși, esențiale. Am avut chiar zile de excepție. De pildă, am văzut trei filme documentare: „Timișoara — Decembrie 1989“, de Ovidiu Bose Pașina și Doru Segall, un altul realizat la G.D.S., de Ioan Groșan și Sorin Ilieșiu despre copiii Gării de Nord, „Lumina din jurul trupului“, al lui Gheorghe Preda. Și nu sunt singurele evenimente cinematografice la care am participat. Costineștiul are de face și în lipsa marilor nume.

Remus Mărgineanu, actor: Fîind vorba de o atitudine democratică, fiecare face ce vrea. Pe de altă parte, se pune și întrebarea: Aduce acest festival o miză pentru care trebuie să ne batem? Ce câștigă regizorul laureat al acestui festival? A dus, vreodată, un actor de la starea de debutant la nivelul de mare vedetă?

Laurențiu Damian, regizor, membru al juriului: E o sărăcie de idei, în primul rând. Ca membru al juriului, vă spun că am încercat să facem o selecție. Din 7—8 filme, ce să alegeți? Au fost patru lung-metraje artistice în concurs: „Doi haiduci și-o crăsmărită“ de George Cornea, „Timpul liber“ al lui Valeriu Drăgușanu, „Privește înainte cu mânie“ de Nicolae Mărgineanu și „Liceenii în alertă“, debutul lui Mircea Plângău. Iar dacă ceilalți nu se retrăgeau, erau șapte „Vulpe vânător“ al lui Stere Gulea și „Duminică cu bilete de voie“ de Nae Caranfil au fost în afară de concurs. Șerban Marinescu s-a retras în ultima clipă, Danieliuc e consecvent și nu mai participă din '90, având părerea că este prelungirea unui festival utecist. Dar la acest festival au fost premiați Danieliuc, Pița, Tatos, Gulea. Dan Pița a fost invitat să deschidă festivalul cu „Hotel de lux“. A refuzat fără explicații. Pot să înțeleg aceste orgolii. El a, deja, un alt statut, au depășit etapa „Costinești“, dar Costineștiul nu trebuie să dispară.

Mircea Albulescu, secretar de stat în Ministerul Culturii: Faptul că regizorii mari n-au venit, dovedește că trebuie făcută o departajare. Aia „bătrâni“ să se bată între ei și cei tineri între ei, Costineștiul să rămână pentru tineret, pentru că nu poți să-l pui pe Nicolae Mărgineanu și un copil din anul I să concureze împreună. Dar când Costineștiul va fi al debutanților, „maestrii“ trebuie să fie, toți, prezenți. Cei tineri să-l vadă, să-l laude sau să-l nege. Datoria cea mai sfântă a celor tineri e să ne nege. Cu o singură condiție: să pună ceva mai bun în loc.

LIANA TATOS

Momente păgubitoare în

viața unor vedete de film

Marlon Brando a refuzat rolul lui Frankie, din „Omul cu brațul de aur“ (1955). Frank Sinatra a acceptat rolul și și-a reabilitat cariera cu un joo admirabil

James Cagney a refuzat rolul lui Alfred P. Doolittle, din

„My Fair Lady“ (1964). Deși se oferise un milion de dolari ca să joace, actorul a preferat să rămână la pensie.

Bette Davis a refuzat rolul lui Scarlett O'Hara, din „Pe aripile vântului“ (1939). Davis a crezut că Errol Flynn va fi

alături de ea, și nu voia să joace în același film cu el.

Jane Fonda locuia la Paris și a refuzat să vină în Statele Unite pentru a juca în filmul „Bonnie and Clyde“ (1967). Rolul ei a fost interpretat cu mult succes de Faye Dunaway.

Alan Ladd a refuzat rolul lui Jett Rink, în „Gigantul“ (1956). James Dean l-a acceptat. Ladd se considera prea bătrân pentru acest rol.

Heddy Lamarr a refuzat ro-

lul Lisei din „Casablanca“ (1942) fiindcă nu voia să lucreze cu un scenariu neterminat. Rolul l-a revenit apoi lui Ingrid Bergman.

Eva Marie Saint era foarte atentă când își alegea rolurile; totuși a greșit când a refuzat rolul principal în „Cele trei chipuri ale Evei“ (1957). După ce a citit o versiune a scenariului, Joanne Woodward a câștigat premiul Oscar pentru interpretarea acestui rol.

ION MANTA

Pentru a rămâne însărcinată, uneori femeia are nevoie de... o femeie

... poate părea șocantă, dar este într-un totu adevărată. Știința a demonstrat că, în multe cazuri de sterilitate, nu de spermă este nevoie, ci de ovocite. Acestea nu pot fi extrase decât de la altă femeie. Cum se practică actul medical? Donatoarea intră în clinică dimineața și iese după amiază. Ovocitele se extrag prin ecografie, pe cale vaginală. Apoi, în eprubetă, se injectează spermatozoizii în interiorul fiecărui ovul, cu ajutorul unei pipete foarte fine. Embrionii sunt cultivați 5-6 zile, înainte de a fi reintroduși. Tratamentele de stimulare hormonală anterioare permit extragerea nu doar a unui, ci a mai multor ovocite. Toate sunt puse în contact cu spermatozoizii și se întâmplă să fie fecundați toți, sau nici unul. Pentru a exista mai multe șanse, se reintroduc, în medie, trei embrioni. De aici numărul mare de gemeni, sau chiar de tripleți. În funcție de dorința viitorilor părinți, se poate conserva doar un embrion, ceilalți fiind abandonați. Tehnica este delicată, dar adevărata problemă care se pune nu este de ordin medical. Accentul se pune pe psihic, se vorbește de etică. Istoria eprubetei pare a fi definitiv reglată. Dacă nu mai este un tabu, asta seductoarea, în mare parte, pilulei. După 30 de ani de contracepție, s-a făcut diferența între actul sexual și procreația. În rest, lucrurile sunt dis-

cutabile, iar părerile împărțite. Este gata o femeie să ofere o parte din ea însăși? Anonim sau nu? Pe de altă parte, cele care vor să beneficieze de această tehnică, prezintă o gravă sterilitate, ceea ce nu este lesne de acceptat și recunoscut. A se pune în situația de a cere, înseamnă a se simți, din nou, în inferioritate. Cum să-i spui, chiar și celei mai bune prietene: „Vreau să am un copil, dă-mi din ovocitele tale”. Se preferă de cele mai multe ori, anonimul: „Nu doresc să-o cunosc pe aceea care, genetic vorbind, este mama copilului meu”, declară o femeie unei ziariste de la revista „Cosmopolitan”. Iar alta, mărturisește: „Știu că, genetic, nu are nimic din mine, cu toate că îmi seamănă la înfățișare. M-am fotografiat când eram însărcinată, goală, am păstrat ecografiile, totul! Nu vreau ca într-o zi copilul meu să-mi spună: „Mamă, tu nu ești mama mea”. În cazul unei donații anonime, toate echipetele medicale caută, pe cât este posibil, să respecte asemănările fizice. Un copil blond, într-o familie de bruneti, sau invers, șochează, nu-i așa? Problema anonimului, însă, devine din ce în ce mai dificilă, din simplul motiv că, femeile care se prezintă singure pentru a dona ovocite, nu sunt mai mult de trei pe an, iar lista donatoarelor de a le primi este completată pe zece ani.

Apoi, spre deosebire de spermă, ovocitele nu se pot conserva, nu se pot congela. Trebuie fecundate imediat ce au fost extrase. Nu rămâne decât o soluție: femeia care dorește să primească ovocite, să-și găsească singură donatoarea. Cu acest tip de donație, directă, se permite ridicarea vâului de anonim, ceea ce nu s-a acceptat niciodată în cazul donației de spermă. Nici unul din cei 20.000 de copii născuți prin înseminări artificiale cu donatori, nu-și cunosc tatăl genetic. În cazul Suediei, când s-a încercat înlăturarea anonimului, n-au mai existat, practic, donatori. Cum să accepte un bărbat ideea că într-o zi, un copil sau un tânăr îi va spune: „Tu ești tatăl meu”. În bună măsură, lucrurile sunt valabile și pentru femei. Multe potențiale donatoare n-au nici un chef să fie investite cu o maternitate pe care n-au avut-o.

Psihologii pun serios și problema copiilor. De ce să-i strivești cu povestea unei istorii care este aceea a sexualității părinților? A vorbi de o donație de ovocite, înseamnă să evoci donatoarea, adică să-l trimiți la o altă mamă. Există, însă, printre psihiatri și părerea că fiecare copil are dreptul de a-și afla părintele genetic, în cazul când o dorește. Așadar, anonimul să dispară! Oricum, în cazul Spitalului Tenon din Paris, unul dintre cele 34 de centre din Franța

care practică donația de ovocite, a renunțat la anonim și a și declarat-o oficial. O femeie, cu acordul soțului ei, donează alteia ovocite, devenind, astfel, mama genetică. În 1992, din 40 de nașteri în Franța, alese la întâmplare, treizeci au fost prin donație directă, iar zece prin donație anonimă. În trei din patru cazuri, donația se efectuează de la soră la soră. Este același patrimoniu genetic, iar copilul va avea aerul familiei. Foarte adesea, cea care aranjează donația între surori este chiar mama, care îi cere uneia dintre fiice să repare o eroare de care ea însăși se simte vinovată față de cealaltă. Cele două surori se supun, mai întâi, unui tratament hormonal. „A fost extraordinar să-o văd pe sora mea însărcinată — mărturisește o donatoare. Am pregătit totul împreună, pe tot parcursul sarcinii și eram foarte fericită că datorită mie ea va avea copilul pe care și l-a dorit. Fetița s-a născut în octombrie 1992. Pentru mine, era, evident, copilul surorii mele, nu al meu. M-am propus să-i fiu nașă, dar sora mea a ales-o pe o prietenă a ei. N-am spus nimic, dar am fost dezamăgită. De când a născut, o simt foarte agresivă față de mine. Am ajuns să nu mai pot vedea fetița decât când stă cu mama, în absența surorii mele. Adevărul este că privesc acest copil altfel decât pe ceilalți nepoți ai mei și mă întreb dacă sora

mea nu are dreptate când vrea să mă îndepărteze”. Nu în toate cazurile se întâmplă așa. Iată o altă declarație dată revistei „Cosmopolitan”: „Maternitatea nu se rezumă la un ovocit. Eu n-am făcut nimic. Ea i-a purtat vreme de 9 luni pe gemeni, ea i-a născut. Este înfinit mai important. Ei îmi seamănă, este adevărat, dar și eu semăn cu sora mea, așa că suntem o familie”.

Întrebarea rămâne: „Trebuie să fie donația directă, sau anonimă?” În cazul în care va fi informat, cum se va putea împărți copilul între mama care l-a născut și cea biologică? Dacă va cunoaște donatoarea, nu va stabili cu ea legături privilegiate, îndepărtându-se de aceea care i-a dat, totuși, viața?

Cine poate fi astăzi tranșant în opinii? Cele 20.000 de nașteri înregistrate în 20 de ani prin înseminări artificiale sunt protejate de secretul medical. În ceea ce-i privește pe cei 132 de copii născuți prin donație de ovocite, cel mai mare are 6 ani. N-a pus, încă, prea multe întrebări. Dar mai târziu?

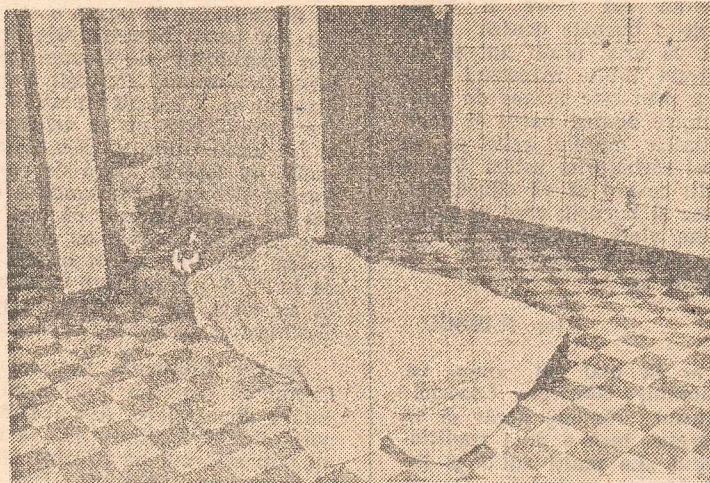
Traducere și adaptare
LIANA TATOS ■

TOXICOMANII SUNT READUȘI LA VIAȚA NORMALĂ ÎN NUMAI 10 ZILE

~ Metoda aparține unui preot budist ~

În lume există centre medicale în care cei intoxicați cu diverse stupefianțe pot fi vindecați după o spitalizare ce depășește un an, iar procentul de însănătoșire atinge, în cazul cel mai fericit, 80 la sută din bolnavi. Așa este în SUA instituția „Day top”, iar în Italia „Incotro”. De curând o misiune medicală franceză s-a deplasat în Thailanda, unde există un loc, numit de localnici „al ultimei speranțe”, în care toxicomanii sunt readuși la o viață normală în numai zece zile.

În această comunitate, o mănăstire budistă, ce se află la Than Krabok, la aproximativ 20 de kilometri nord de Bangkok, sunt primii la tratament locuitorii din așa-zisul „regat al macului”, respectiv Thailanda, Birmania. Kaos și din Europa. Chiar muntenii „Yaos” de la frontiera Thailande cu Birmania vin aici cu priviri halucinante datorită opiumului și pleacă după zece zile, în marea lor majoritate, pășind drept și complet stabiliți. Este adevărat, că după tratamentul aplicat sunt declarați vindecați cam 75-80 la sută. Conducătorul „Ultimei Speranțe” este un călugăr budist, Phra Chan Ron Pan Chan, cunoscut de toți sub numele de „bonzul”. Pacienții sunt treziți dimineața la ora cinci și sunt puși să lucreze pe terenurile agricole ale mănăstirii precum și la culesul di-

Toxicoman găsit mort într-un WC din München

feritelor plante medicinale. După amiază se intră într-o saună înăbușitoare unde li se dă să bea o compoziție vâscoasă, de culoare maro, cu miros oribil, formată din aproximativ o sută de plante medicinale, printre care ierburile și diferite scoarțe de copac, amestec ce este ținut în secret de conducătorul comunității.

În sunetele tam-tamurilor, tamburinelor, simbalilor și ale corului foștilor toxicomani și în fața „bonzului” cei drogați încep să înghită această băutură, care acționează asupra bilei și a ficatului. Un

păhărel din acest îngrozitor lichid este urmat de doi litri de apă. Fiecare „sedință” durează aproximativ zece minute, timp în care bolnavul trebuie să măturisească sincer, în fața comunității, tot ce a făcut până să ajungă în halul de degradare fizică și psihică, care l-a adus la poarta „ultimei speranțe”. La sfârșitul tratamentului pacientul trebuie să jure că nu va mai sorbi niciodată din vreun stupefiant știind că în caz contrar nu va mai fi primit pentru un nou tratament.

AUREL DIANU ■

Efectele psihofiziologice ale culorilor

Culorile au devenit element de studiu pentru mulți cercetători, căci ele pot juca un rol important în viața noastră prin contribuția ce o aduc la reducerea oboselii vizuale și nervoase, la creșterea randamentului muncii și diminuarea riscurilor la accidente în întreprinderi, contribuind totodată la realizarea unei ambianțe familiare deosebite. Ele pot semnaliza pericolul, identifica rapid comenzi sau butoanele. Cu ajutorul lor se pot distinge obiectele importante de mediu ambiant, constituind astfel un factor de securitate. Culorile au diferite efecte psihologice și fiziologice, ele putând ușura munca sau deveni factor de nervozitate, provocând afecțiuni ale stomacului, creând o impresie de presiune asupra inimii și a căilor respiratorii, ducând în ultimă instanță la o oboseală generală, datorită lipsei de destindere. S-a constatat că utilizarea culorilor adecvate într-o uzină a dus la reducerea accidentelor cu 38 la sută și o creștere a randamentului în muncă cu 10 la sută. Chiar și gradul de curățenie al atelierelor și birourilor s-a îmbunătățit considerabil. Culorile mai creează iluzii sau asociații subconștiente care modifică afectivitatea, starea psihică și comportamentul. El acționează asupra noțiunii de distanță, a temperaturii și a dispoziției. Există culori „calde”, care dau iluzia de căldură, cum sunt cele care corespund lungimilor mari de undă, ce au la bază roșu și galben. În schimb albastru, violet și verde sunt culori reci și urmează a fi folosite în atelierele unde domină o tempe-

ratură ridicată, ca de exemplu în sala cazanelor. Pe plan psihic, albastru este calmant, odihnitor, scăzând presiunea arterială, el dă și o bună dispoziție, creează o liniște interioară, predispoziție la tandrele și afecțiuni, reglând totodată pulsul și respirația. Verdele are aceleași efecte însă mai accentuate, el ducând la dilatarea vaselor sanguine, în special a celor capilare. Violetul duce la melancolie uneori, dar în general este deprimant, neliniștitor, producând creșterea ritmului inimii și a presiunii arteriale, iar negrul dă senzația de înăbușire și tristețe. Albul dă liniște și scade ritmul activității, motiv pentru care nu trebuie vopsite în această culoare birourile și sălile de conferință.

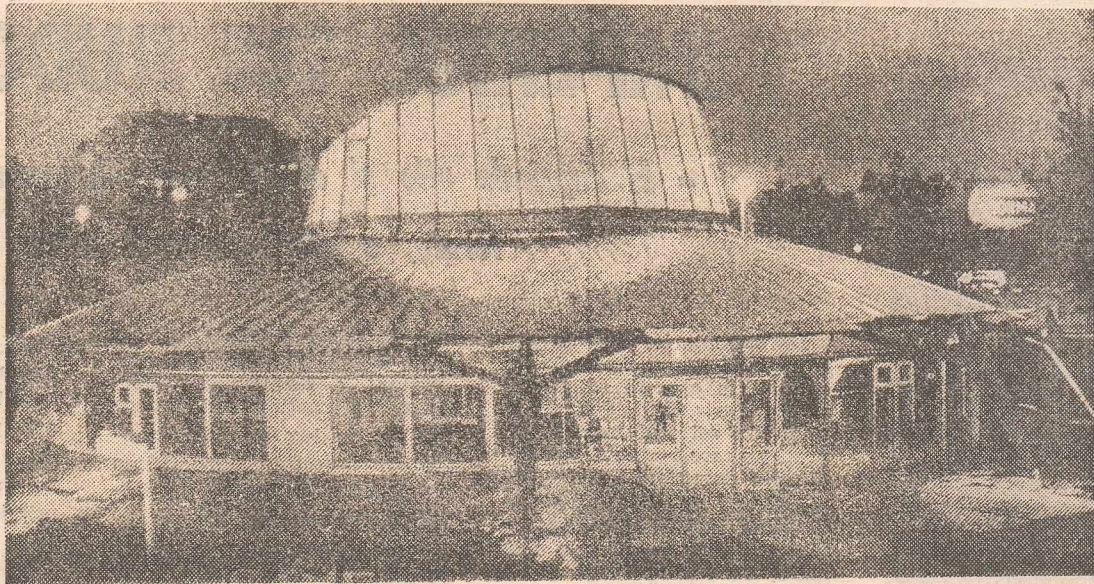
Culorile estompate, cu o iluminare generală de intensitate medie completată cu o iluminare mai puternică a locului de muncă, permit concentrarea atenției asupra obiectivului.

Contrastele sunt foarte importante, pentru a distinge, cu claritate și fără oboseală, obiectele. Cele mai vizibile contraste sunt galben pe negru, alb pe albastru, galben pe purpuriu și negru pe alb. Cercetătorii au mai constatat că zgomotele acute, stridente, sunt mai ușor de suportat într-un mediu colorat în verde închis, decât în galben deschis sau roșu. Tot ei au ajuns la concluzia că aceeași asociere de culori nu se poate păstra mai mult timp, reînnoirea fiind necesară o dată la 5 ani, pentru a avea un efect pozitiv asupra randamentului.

AUREL DIANU ■

O MARE SPERANȚĂ: ENERGIA GRATUITĂ

Convertirea energiei solare în energie electrică și termică este încă departe de a da rezultatele dorite. Dar științii nu se lasă intimidată de randamentul modest dobândit până în prezent. Pretutindeni insolația este exploatată prin procedee noi. Fotografia alăturată vă prezintă o casă solară dintre cele mai recente, concepută în cazul de față de specialiștii germani. Ea asigură proprietarului agent termic gratuit câteva luni pe an.

ARHITECTURĂ SPAȚIALĂ

Omenirea se gândește ca, la începutul secolului XXI, pământeni să pună piciorul pe Marte, aceștia urmând a face o călătorie care să dureze, dus-întors, aproximativ trei ani. În acest sens astrofizicianul american Carl Sagan, în interviul acordat săptămânalului sovietic „Ne-delea”, propunea un program de exploatare a acestei planete în comun, SUA și URSS. Dar într-o asemenea călătorie de durată, astronauților trebuie să li se creeze condiții de a vieții mai aproape de cele terestre. Câteva luni petrecute în spațiu nu pot șterge instinctele și obiceiurile avute pe Pământ. Noile condiții de trai contravin obiceiurilor vieții, schimbând comportamentul oamenilor și relațiile dintre ei. În acest scop NASA a reținut proiectul „Boeing” propus de „Bell” și „Trotte”, ambele firme din Houston, proiect ce se referă la „vectorizarea senzațiilor”, lucru de altfel realizat la stația sovietică „Mir”, unde s-a putut crea senzația de „sus” și „jos” și unde cosmonauții au impresia că trăiesc într-o lume verticală. Pe „Skylab” astronauții se plîngeau că locul de odihnă era foarte strâmt, iar pentru a părași masa ori trebuiau deranjați ceilalți „comeseni”, ori era necesar să-ți iei „zborul” peste masă, act posibil în imponderabilitate, dar considerat ca o totală necuviință. Iată dar numai câteva probleme pe care trebuie să le rezolve arhitecții, care sunt chemați să contribuie la îmbunătățirea construcției navelor, ce vor trebui să fie, de acum înainte, confortabile. Această necesitate a făcut să apară o disciplină nouă: arhitectura spațială. Pentru specialiștii chemați să rezolve asemenea probleme, ce se ridică în condiții de imponderabilitate, munca nu este ușoară, deoarece a da răspunsuri tehnice la situații pe care nu le-au trăit niciodată este foarte greu. Arhitecții vor trebui deci să creeze o ambianță agreabilă de lumină și chiar de muzică. Hublourile vor trebui să aibă o asemenea mărime încât călătorul în spațiu să se poată bucura de peisajul cosmic, el jucând un rol esențial de deconectare. Astronauții au mărturisit că au fost fascinați contemplând

Pământul. Iată și un caz petrecut pe „Skylab IV”. După lansare, timp de peste o oră comunicațiile între nava spațială și stațiile terestre, ale lui NASA, au fost total întrerupte. Statul major era îngrijorat, gândindu-se la drama ce s-a produs sus, de partea de Terra. Până la urmă lucrurile s-au lămurit. Echipajul lui „Skylab”, agasat de valul de dispoziții trimise de pe Pământ, a închis stațiile de radio, pentru a-și oferi o oră de liniște plăcută în contemplarea spațiului. Pentru sănătatea sa, omul în imponderabilitate trebuie

ca zilnic să execute două ore de exerciții. În caz contrar el riscă o alungire a scheletului, atonie musculară și o slăbire a cordului. De aceea mobilierul stației trebuie completat, printre altele, cu o bicicletă la care să se pedaleze și un covor rulant, pentru alergare și mers. Studiile arhitecților spațiali mai au în vedere și cele mai mici elemente, care să ducă la înlăturarea stresului și a singurătății, pentru a transforma călătoria cosmică într-una cât mai agreabilă.

AUREL DIANU ■

Seikan — cel mai lung tunel de pe Terra

Nu demult, în Japonia s-au finalizat lucrările de construcție ale celui mai lung tunel din lume, care poartă denumirea SEIKAN. Tunelul prezintă o lărgime de 9,60 m și se află la 240 m adâncime sub apele Japoniei, la o temperatură medie de 26°C și cu umiditate a aerului de 90%. „Seikan” trece pe sub strâmtoarea Tsugaru și leagă insulele Hokkaido și Honshu. Trenurile expres care îl traversează realizează legătura între Tokio și Sapporo

în mai puțin de 6 ore, față de cele 20 de ore, cât se făceau înainte vreme. Mai trebuie amintit faptul că tehnica originală de înalt nivel a putut rezolva două mari dificultăți apărute în construcția tunelului: fragilitatea solului marin și existența numeroaselor falii tectonice. Se știe îndeobște că trecătoarea Tsugaru traversează un strat de roci relativ tinere, constituite din roci fragmentate și pături de cenușe și lave.

De asemenea, pe parcursul tunelului se mai găsesc două falii, care au fost trecute cu bine de experimentații constructori japonezi. Și încă un amănunt: construcția tunelului n-a costat nici mai mult, nici mai puțin decât 2 miliarde dolari.

ION CEACARU ■

Misterul de la Jemmapes

Aici a avut loc cândva o mare bătălie.

De atunci, o dată pe an, localnicii aud

galopul cailor și strigătele războinicilor

În regiunea de mine extractive din Belgia, lângă satul Jemmapes, se află un loc botezat de localnici „câmpia vrăjită”. Aici în anul 1792 a avut loc o mare bătălie. Călăreții „albaștri”, numiți așa după culoarea uniformelor pe care le purtau, conduși de seniorul Dumouriez, s-au luptat pe viață și pe moarte cu „albii”, în fruntea cărora se afla contele Beaulieu. Lupta s-a încheiat în noaptea de 3 spre 6 noiembrie, după ce ambele tabere au lăsat sute de morți pe câmpie. Dimineața, țărani din cătunele apropiate, care până atunci stătuseră ascunși în adăposturi au ieșit pentru a îngropa morții.

Ei au săpat pentru fiecare ostaș câte o groapă, căci, în credința lor, fiecare decedat trebuia să aibă mormântul său. S-a muncit astfel timp de trei zile și trei nopți. Cu toate acestea, aproape 300 de cadavre se mai aflau împrăștiate pe câmpie. Epuizați de acest efort prelungit, sătenii s-au gândit să curețe locul aruncând morții într-o râpă adâncă aflată chiar în mijlocul câmpiei, numită „de la Montempeine” și în fântâna „vâna apelor”. Așa că în ziua a patra, până spre seară, țărani au reușit să arunce morții, unul peste altul, în cele două gropi comune improvizate. De atunci, bătrânii povestesc că în fiecare an, în noaptea de 3 spre 6 noiembrie, se aud strigăte de luptă și galopul călăreților, care fac să se zgâlțâie ușile și ferestrele caselor, iar în încăperi pătrund zgomote ciudate și surde. La auzul lor, oamenii de frică se ascund pe sub pături, astupându-și urechile cu perne. Este răzburarea morților ce nu au avut parte de nici un mormânt și care vor să se răzbune pe cei ce și-au bătut joc de trupul lor.

Într-o noapte un țaran a avut curajul să se uite pe

fereastră în timpul acestor „cavalcade” nocturne ale „cavalerilor morții”, povestind apoi că a văzut sute de soldați călărind pe cai albi și negri, purtând mantale lungi ce fluturau în vânt, galopând nebunește. În cătunele din jur a început să se vorbească, în șoaptă, că fantomele vor să se răzbune pe cei ce nu i-au îngropat și pe urmașii acestora. Au trecut ani și mulți au murit în cele mai ciudate situații, parcă blestemați de forțe invizibile. Într-o seară de noiembrie a anului 1963, o tânără din Jemmapes se sprijinea de puțul numit „Vâna apelor”, acum de mult părăsit. Deodată o cuprinsese groaza. În fundul fântânii adânci zări lumini strălucitoare. Cu toată frica, se aplecă și mai mult deasupra puțului. Acum văzu câteva forme umane jucând zaruri la licărirea unor lumânări. Speriată, fata fugi în sat la logodnicul ei, un anume „Derek Roscatul”, căruia îi povesti totul. Acesta, un tip voinic, foarte curajos, care nu credea nici în Diavol nici în statii porni spre fântână, unde văzu luminile strălucitoare din fundul ei. Escaladă fără frică marginea puțului și începu să coboare pe scărița de metal ce ducea în adâncuri. O treaptă, două, trei și deodată a patra cedă. Cu un urlet lugubru tânărul se prăbuși în puțul parcă fără de sfârșit, alăturându-se fantomelor din el. În acel moment, hohote de râs s-au auzit până departe, în tăcerea nopții. Morții neîngropați s-au răzbunat. Derek era ultimul descendent aflat în viață al celor ce aruncaseră cadavrele soldaților. De atunci pe câmpia de lângă Jemmapes și în cătunele din jur s-a făcut liniște. „Cavalerii morții” au dispărut pentru totdeauna.

AUREL DIANU ■

IMPERIUL LUI RUDOLF NUREYEV

- El cuprinde vile și apartamente luxoase în diferite colțuri ale lumii, ferme, o plajă privată și un arhipelag în Mediterana -

La 6 ianuarie, anul acesta, se stinge, răpus de boala secolului, în camera sa aseptică din Paris, Rudolf Nureyev, unul din cei mai mari interpreți pe care i-a avut vreodată arta coregrafică.

Regretul de a părăsi această lume înainte de vreme a fost la Nureyev cu atât mai mare, cu cât faimosul artist,

expatriat în occident, după zeci de ani de mizerie și privațiuni, a manifestat o permanentă însațietate de îmbogățire, de lux și viață mondenă, investind sume uriașe în podoaabe, antichități și proprietăți funciare.

Rudolf Nureyev s-a născut la Ufa, în fosta URSS, la 17 aprilie 1938, ca fiu al unui ofițer al Armatei Roșii. S-a bucurat, cu alte cuvinte, de toate binefacerile comunismului. A locuit cu întreaga familie într-o singură cameră, strivit de sărăcie, obligat în anii de școală să poarte încălțările și desuurile surorii sale mai mari. „Încă de atunci, avea el să mărturisească peste ani, s-a născut în mine setea de viață mai bună, de a obține privilegiile pe care ți le conferă banii în societățile libere“.

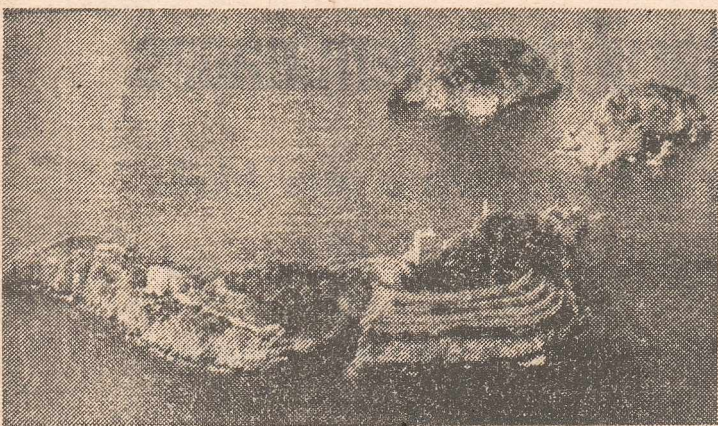
Talentul și munca îi lansează pe scena celebrului teatru „Kirov“ din Leningrad,

unde cunoaște succese răsunătoare, dar nu și desfătările banului. În plină glorie, cere azil politic în Franța, luându-și viața de la capăt. Se dă pe mâna impresarilor, întreprinde turnee lungi, istovitoare și izbutește treptat să cucerească publicul european și american. Devine celebru și bogat. Începe prin a colecționa obiecte de lux, antichități, apoi cumpără imobile suntuoase în toate locurile de care s-a simțit atașat în mod deosebit. Proprietățile sale numără, între altele, un apartament mirific, tapetat cu brocart, în valoare de 4 milioane de dolari, pe Quai Voltaire în Paris. Îi urmează un altul în Dakota de Sud, împodobit cu 4 picturi de Heinrich Füssli. La acestea se mai adaugă o fermă în Virginia, o vilă în localitatea La Turbie (Coasta de Azur) și o plajă privată de 3 000 mp la

Saint Barthélemy în Guadalupa.

Proprietatea sa cea mai îndrăgită a fost însă arhipelagul „Li Gali“ (în apropiere de Salerno) alcătuit din insulele Rotonda, Galo Lungo și Castelucci, teren paradisiac în mijlocul mării, cumpărat în 1988 cu 4 miliarde de lire italiene. A ridicat o vilă în stil maur cu dușumeaua și pereții placiți cu pietre rare aduse din Tunisia. Artistul și-a petrecut aici zilele cele mai senine ale vieții sale, în compania unui cerc restrâns de prieteni, cântând, dansând și așteptând inserarea cu ochii înfiți în albastrul Mediteranei. Rudolf Nureyev a văzut pentru întâia oară marea abia la 23 de ani.

Cu puțin timp înainte de a se desprinde de viața terestră, el avea să amintească prietenilor săi un cunoscut dicton: pe lumea aceasta, fiecare se naște și moare singur.

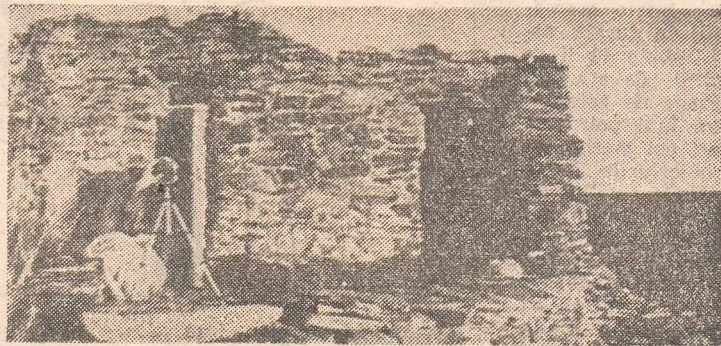
Abatele Pierre, schivnicul din deșertul Hoggar

Celor torturați de lăcomie și sete de bani, de dorința de a poseda palate și domenii întinse, un prelat francez le oferă exemplul vieții sale. Abatele și-a câștigat liniștea și fericirea alegând solitudinea între pereții unei colibe de piatră. Pentru a-și aduna gândurile și a cere providenței milă și ocrotire pentru cei sărmani, abatele Pierre s-a autosurghiunit în pustiu Hoggar (Sahara algeriană). În mijlocul deșertului, într-un bordei din piatră vulcanică, ridicat în 1905, el își duce existența din 1954.

Singura încăpere îi slujește ca dormitor, birou, bucătărie. Abatele mărturisește o pa-

siune deosebită pentru fotografierea și studierea stelelor. Vârsta: 80 de ani.

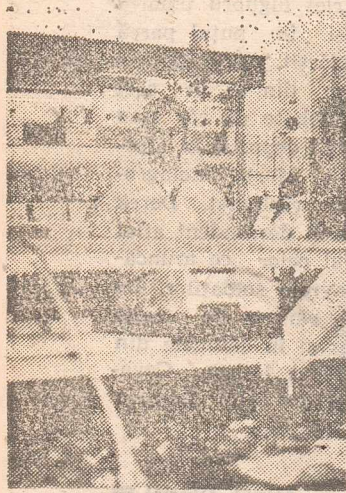

Giano Franco — un prieten al României

Într-un magazin alimentar din Genova, ținut de dl. Giano Franco, se vând deopotrivă și sculpturi din lemn și piatră. Asta deoarece proprietarul lui este nu numai comerciant, ci și artist plastic. Lucrările sunt realizate din rădăcini de lemn de măsline și marmură. Corespondentul nostru pentru Italia, dl. Paul Matei, l-a vizitat de curând. Cu acest prilej a aflat că domnul Giano Franco este un mare admirator al artei românești.

„Consider arta populară

românească cea mai latină și cea mai fermecătoare dintre toate variantele europene ale genului. Cândva, sunt sigur, colecționarii de frumos vor considera un privilegiu de a poseda un obiect de artă populară românească. Cunoșc și picturile lui Grigorescu și Luchian, artiști uriași, dar din păcate atât de puțin cunoscuți în lume. Despre toate acestea am aflat din albumele de artă, fără să fi pus vreodată piciorul în România. O voi face cât de curând“.

Stéphan Peyron lasă oceanele pentru un drum în Siberia

Stéphan Peyron este în primul rând un om al mărilor. Navigator solitar, el a parcurs oceanele în lung și-n lat, ultima dată petrecând o lună de zile printre mokeni (coasta thailandeză), nomazi ai mărilor, amenințați la dispariție prin dezvoltarea tu-

rismului. De curând, Peyron a hotărât să-și continue călătoriile pe uscat. Cu ajutorul acestui vehicul original pe șenile a pornit să cucerească Siberia. De aici, prin strâmtoarea Behring, va trece în Canada.

Brigitte Bardot propune o „cartă„ a drepturilor animalelor

La 58 de ani, celebra actriță își dedică întreaga activitate unui program de ocrotire a necuvântătoarelor. „Animalele domestice, câinii și pisicile cu deosebire, spune B.B. — sunt constrânse la o viață anormală. Ele trăiesc claustrate și nu-și pot face nevoile când e cazul. Orașul exercită asupra psihologiei și echilibrului nervos o continuă presiune“. Problema numărului unu, continuă diva, este de a limita numărul animalelor domestice. Singura soluție este ca ele să beneficieze de pilule anticonceptionale realizate special pentru ele. În felul acesta vor sosi pe lume mai puține patrupede, condamnate la foame și suferință.

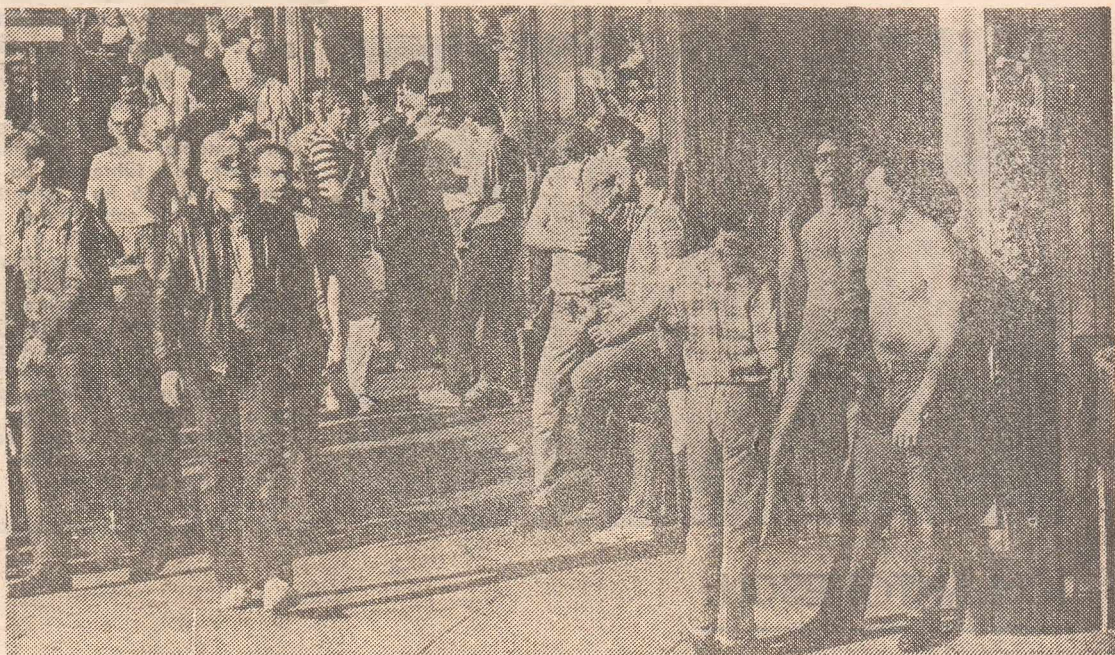
CLAUDIA SCHIFFER ȘI LOGODNICII SĂI

După ce a „logodit-o” de câteva ori cu Albert de Monaco, lumea a putut s-o vadă pe Claudia, timp de opt luni, în compania lui Olivier Chamoirat. Totul părea clar ca lumina zilei, mai ales când de la Düsseldorf au sosit mama și fratele Claudiei, Andreas, în vârstă de 11 ani. După prezentările oficiale nu putea să urmeze decât... nunta.

Dar Claudia nu are încă 23 de ani, este frumoasă, celebră și în jurul ei roiesc admiratorii. Deci nimic surprinzător atunci când la finalele internaționale de tenis de la Roland Garros (luna iunie), alături de Claudia se afla un alt tânăr brun, frumos, pe nume Alain Phitoussi. Cei doi au continuat să se întâlnească și după Roland Garros. Ei au fost văzuți împreună la Saint-Tropez. Amatorii de căsă-

torii princiere sunt, însă, încăpățânați și visul lor este s-o vadă pe Claudia devenind o nouă Grace Kelly. Este adevărat că Albert și Claudia au apărut de mai multe ori împreună la Monaco, cu prilejul unor manifestări oficiale, dar se pare că acest lucru ar intra în sfera normalității din moment ce Claudia posedă la Monaco un apartament și cei doi se întâmplă să aibă și prieteni comuni. Neîncercătorii spun că ar fi de neimaginat ca o viitoare prințesă de Monaco să se afișeze timp de câteva luni cu altcineva decât cu Albert. Și totuși... Albert, Olivier sau Alain? Poate nici unul, iar prințul fermecat ce va face să bată inima Claudiei va apărea fără surle și trâmbițe.

ELENA GRECESCU ■

Întâlnire de homosexuali într-un cartier din New York

Crescătorii pentru băieții de vânzare

• *Pepinieră de homosexuali în SUA*

O razie uriașă, la care au participat peste 500 de polițiști a avut loc la Paris. Au fost arestați 200 de tineri printre care și copii între 6-14 ani. Comisarul Le Taillanter, care a luat parte și el la această acțiune, s-a manifestat astfel: „de mulți ani sunt obișnuit cu cele mai profunde depravări. Totuși, constat cu amărăciune că eforturile noastre de a ridica un baraj contra pornografiei dezlanțuite și galopante sunt aproape inutile. Prostituația masculină merge mână în mână cu drogul, care este o cauză și în același timp un efect al celei dintâi”. Comisarul principal Riou a recunoscut că 95 la sută dintre „clienții” poliției, din acest domeniu, sunt drogați fie cu heroină, fie cu cocaină. Poliția franceză duce adevărate lupte pentru a de-

pista și desființa centrele de prostituție masculină din Avenue de l'Opera, Boulevard Clichy, Boulevard Saint-Germain, dar cele mai mari grozăvii se pare că se petrec la Sainte-Anne. Pentru locuitorii acestui cartier noaptea este un infern. „Până acum câțiva ani — spun cetățenii de aici — homosexualii erau încă discreți. Acum suntem obligați să ferecăm casele și să închidem porțile ca să-i împiedecăm să se culce în curți sau pe scări”. Poliția recunoaște că pornografia pe care au atins-o azi filmul, tehnica video și fotografia, a dus la deteriorarea moravurilor, la escaladarea homosexualității, la apariția „băieților de vânzare”. În America existau prin anii trecutului cărțile de credit, „Rent a girl”, cu care se putea închiria o fată, așa cum există azi

„Rent a car”, pentru închirierea unei mașini. Azi lucrurile se prezintă puțin mai altfel. Există „crescătorii” de băieți între 12-14 ani la Chicago, New York, Dallas, Los Angeles, care închiriază copii cu ziua sau cu săptămâna pentru poze pornografice, pentru sutele de reviste specializate în „jocuri” incredibile, imposibile de descris. Multe „crescătorii” au fost identificate, iar „patronii” arestați de poliție. Cam la fel stau lucrurile și în Olanda și Danemarca, unde a făcut valvă afacerea Pierre Amaniera. Acesta posedă 2000 de adrese de „băieți” și 200 nume de clienți, fiecare având o cartotecă cu „gusturile” lor particulare sau afacerea celor 30 de minori folosiți pentru „prestații” cinematografice în filme, ultraerotice, atunci când nu erau închiriați ca materie primă vie. Flagelul a depășit azi orice limită, când tinerii prostituți își așteaptă clienții până la trei dimineața. Poliția are de luptat azi nu numai cu traficanții de droguri, dar și cu stărpirea acestor practici, depistarea centrelor de corupție și identificarea proxenetilor care distrug tineretul. Ea are marea menire de a proteja și salva tineretul.

AUREL DIANU ■

Cel mai vechi orologiu, mecanic, atestat documentar, a fost construit în China (în 725 î. de Ch.), iar cel mai vechi orologiu mecanic aflat în funcțiune se găsește în Anglia. Construit în 1386, a funcționat fără întrerupere peste 500 de ani, timp în care a ticăit de mai bine de 500 de milioane de ori,

manea), măsurând 5,25 m înălțime și având un cadran de 2 m.

Cel mai înalt ceasornic public din lume se află în New York. Dotat cu patru ecrane, este montat la 210 m deasupra nivelului străzii, putând fi văzut de la mari depărtări.

Dacă cel mai precis ceas

minutarul fiind de 4,2 m, iar acul care arată orele cu numai 20 cm mai mic. Ambele cântăresc un chintal.

Cel mai complicat ceasornic din lume se află la Muzeul de orologerie din orașul Besançon (Franța). Mașinăria lui acționează 27 de arătătoare, dintre care 16 indică diferite perioade

SEISMELE — MITURI ȘI LEGENDE

Confrunțați de la început cu aceste fenomene naturale, oamenii au căutat o explicație a producerii lor. Și, intrucât nu și-au dat seama de mecanismele reale ce le dau naștere, le-au atribuit forței zellor, unor pedepse divine, demonilor sau animalelor. În mitologia greacă, cutremurele erau legate de furia zeului Poseidon, numit și „legănătorul” Pământului. Lăcașul lui era pe fundul mării. Când apărea la suprafață și călătorea cu carul pe întinsul apei, valurile se dădeau la o parte să-l facă loc. Lovind apa cu tridentul, luau naștere niste valuri uriașe, care la izbirea de țărni, zguduiau pământul. Romanii puneau aceleași cauze pe seama zeului Neptun. La popoarele străvechi se mai credea că cutremurele pornesc din cer pentru pedepsirea răutății oamenilor, că se datoresc acțiunii unor demoni, divinități

sau animale ascunse sub scoarța terestră ca: elefanți, draconi, pești, broaște testoase sau porci și care, atunci când se mișcă, pământul tresare. În vechea Indie, stălpul lumii era un elefant, în America de Nord o broască testoasă, iar în Arhipelagul Sonde un porc. La orice mișcare a lor, pământul tremura. Legende japoneze legau cutremurele de mișcarea unei balene pe care se sprijină Pământul, un uriaș pește sau un lup de mare. Preoții Lama din Tibet, adepții lui Buddha, așezau Pământul pe o broască testoasă de aur, care când se scărpină pe cap, își întindea picioarele și făcea ca pământul să se zguduie. Legende care au rămas în rândul populației siberiene puneau cu remurele pe seama unor monștri subterani, iar locuitorii din Kamceatka credeau că sub Pământ trăiește un zeu, căruia îi plăcea să se plimbe cu o sanie trasă de câini. Când aceștia se scuturau de zăpadă sau de purici, se produceau cutremure. Ei socoteau că insula Sahalin este o vietate marină care purta acest nume. La orice mișcare a ei, cât de mică, pământul tremura.

ION MANTA ■

CEASURI CELEBRE

până în 1956, când a fost restaurat și repus în funcțiune.

Cel mai mare ceas din lume se află montat în turnul Catedralei Sf. Petru din Beauvais (Franța), fiind realizat între anii 1865-1868 și având peste 90 000 de piese. Măsoară 20 m în înălțime, 10 m lățime și 4 m grosime. În schimb cel mai mare ceas cu cuc din lume se află în Wiesbaden (Ger-

manea), măsurând 5,25 m înălțime și având un cadran de 2 m. Cel mai înalt ceasornic public din lume se află în New York. Dotat cu patru ecrane, este montat la 210 m deasupra nivelului străzii, putând fi văzut de la mari depărtări.

Dacă cel mai precis ceas

minutarul fiind de 4,2 m, iar acul care arată orele cu numai 20 cm mai mic. Ambele cântăresc un chintal. Cel mai complicat ceasornic din lume se află la Muzeul de orologerie din orașul Besançon (Franța). Mașinăria lui acționează 27 de arătătoare, dintre care 16 indică diferite perioade

ION MANTA ■

Antonescu s-a opus categoric deportării evreilor

Una din disputele permanente dintre Ion Antonescu și Adolf Hitler a fost problema evreilor din România. La insistențele repetate ale fűhrerului ca această etnie să fie deportată în lagărele de exterminare naziste, dictatorul român a răspuns ferm că așa ceva contravine tradițiilor umaniste ale României. Asta în vreme ce Ungaria horthystă a făcut o politică de stat din asasinarea evreilor (fotografia din stânga), iar în Franța lui Pétaine, poliția a dat dovadă de mare zel în arestarea și trimiterea cetățenilor de origine israelită în crematoriile din Germania (fotografia din dreapta).

ION ANTONESCU:

„ORICUM S-AR TERMINA RĂZBOIUL, RUSIA VA IEȘI DIN ACEST RĂZBOI MAI PUTERNICĂ DECÂT ERA ATUNCI CÂND ACESTA A ÎNCEPUT”

*Documente inedite despre relațiile româno-germane în cursul anului 1944.
Din nou despre fermitate și înaltul patriotism al mareșalului Ion Antonescu.*

UN ISTORIC GERMAN DE EXCEPȚIE, PRIETEN AL ROMÂNILOR ANDREAS HILLGRUBER

Istoricul german Andreas Hillgruber s-a născut la 18 ianuarie 1925 și a încetat din viață la 8 mai 1989. A făcut războiul, a fost în prizonierat. Și-a reluat studiile universitare mai târziu și a devenit unul dintre cei mai prodigioși istorici ai fostei Germanii Federale. Teza sa de doctorat a avut drept titlu *Relațiile germano-române în perioada 1938-1944*. În anul 1954 și-a publicat această disertație sub denumirea ceva mai comercială: *Hitler, Regele Carol și Mareșalul Antonescu*.

Prestigioasa Editură Humanitas din București deține Copyrightul senzaționalului cărți a lui Hillgruber. Lucrarea va apare în traducerea românească până la finele anului 1993. Reproducem un fragment în pagina alăturată.

La 5 august mareșalul Antonescu, ministrul afacerilor externe, Mihai Antonescu, și șeful Marelui Stat Major al armatei române, generalul Steflea, s-au dus într-o ultimă vizită la Hitler la Cartierul general al acestuia, de la „Wolfsschanze” lângă Rastenburg. La această reuniune, care a durat cinci ore, discuțiile dintre Hitler și conducătorul statului român s-au învârtit în jurul atentatului săvârșit la 20 iulie, a fost discutată de asemenea situația militară de pe frontul de est, problema intrării în acțiune a unei noi arme germane, despre care Hitler spunea că este decisivă pentru soarta războiului și mai ales problema poziției viitoare a României. De altfel, aceasta din urmă, a devenit în curând problema centrală a discuției. În legătură cu această problemă Hitler a pus întrebarea directă dacă România și în primul rând însuși mareșalul Antonescu, este decis să meargă până la capăt alături de Germania.

Fără a șovăi, conducătorul statului român, a spus că el va putea lua poziție atunci când va cunoaște răspunsurile lui Hitler la următoarele întrebări preliminare:

1. Ce scopuri strategice urmărește Comandamentul Suprem german în aripa sudică a frontului de est? Dacă Grupul de armate „Ucraina de Sud” nu mai poate menține în momentul de față linia de front germano-română, atunci România nu mai este în

stare să continue războiul, deoarece aceasta ar duce la totala distrugere.

2. Germania este în stare, prin introducerea în luptă a unor noi unități de artilerie antiaeriană, să pună capăt, într-un timp scurt, ofensivei aeriene a aliaților împotriva regiunii petrolifere a României și a căilor de comunicație? În caz că atacurile vor continua tot atât de intens, capacitatea de rezistență a României se apropie de sfârșit.

3. Ce măsuri crede de cuviință să ia conducerea Germaniei în caz că Turcia va deschide strămtorile pentru aliați? În cazul acesta e de așteptat debarcarea forțelor sovietice pe țărmul românesc al Mării Negre, sub acoperirea fostelor nave de război italiene, pe care puterile occidentale le-au predat Uniunii Sovietice. În afară de aceasta, atacurile aeriene se vor intensifica prin folosirea aerodromurilor turcești. O catastrofă pentru România ar fi de neînălțat.

Cu toate că Hitler n-a dat un răspuns care să-l poată satisface pe Antonescu, convorbirea a alunecat spre probleme secundare, în așa fel încât după o discuție de cinci ore și jumătate, mareșalul Antonescu și-a luat rămas bun, fără a fi dat vreun răspuns clar la întrebarea lui Hitler, dacă România este decisă să ducă războiul până la sfârșit.

Grupul de armate germano-român — al cărui comandant

devenise de la 25 iulie generalul colonel Friessner — se afla și acum pe același aliniament ca și la mijlocul lunii aprilie.

Intregul potențial uman al unităților germane și române, ce aparțineau grupului de armate, se ridica la aproximativ 900.000 de oameni. Relațiile dintre conducerea germană și cea română erau în aparență loiale, însă în cadrul convorbirilor pe care le-a avut cu comandantul-șef al Armatei 6, generalul de artilerie Fretter-Pico, generalul-colonel Dumitrescu a accentuat din nou asupra faptului că România se va retrage din război în cazul când, în continuare, se va mai pierde din teritoriul românesc.

Cu toate că Antonescu s-a eschivat de la un răspuns în problema hotărâtoare, Hitler nutrește totuși impresia neîntemeiată, că România se află și astăzi ca și în trecut de partea germană. Această părere se sprijinea pe rapoartele generalului german de pe lângă Comandamentul de capetenie al armatei române, generalul Hansen, și ale lui Killinger care, ignorând semnele clare ale unei schimbări de poziție, priveau situația ca perfect sigură. Șeful OKW, feldmareșalul Keitel, care fusese informat, încă de la sfârșitul lunii mai, cu privire la adevărata situație din România de către colonelul dr. Krull, nu a îndrăznit să-i spună lui Hitler adevărul în față. Keitel a aflat până la ce grad era

incordată situația politică și militară a României prin locotenentul colonel de vânători de munte von Trotha din comandamentul Grupului de armate „Ucraina de Sud”.

În esență, arzătoarele probleme politice și militare din România erau deci nesoluționate în momentul când, la 20 august, armatele sovietice au trecut la o mare ofensivă în spațiul cuprins între regiunea de la nord de Iași și capul de pod de la sud-est de Tiraspol. Această ofensivă s-a soldat chiar din primele zile, cu pătrunderi adânci în frontul aliaților români și la apariția unor semne de descompunere în rândul unităților române.

Desfășurarea critică a evenimentelor l-a determinat pe mareșalul Antonescu să vină în grabă pe front, la 20-21 august, ca să se orienteze asupra situației. În timpul importantelor convorbiri pe care a avut-o la 21 august 1944 cu reprezentanții Marelui Stat-Major al armatei române, Antonescu a căzut de acord cu aprecierea făcută de comandantul grupului de armate, deși în acel moment nu se putea încă cunoaște întreaga seriozitate a situației. În continuare, Antonescu a accentuat asupra faptului că orice s-ar întâmpla, Basarabia și orașul Iași trebuie menținute. Acest punct de vedere l-a susținut de nenumărate ori și față de Hitler. România luptă pentru existența ei, ea nu poate să treacă, ca Bulgaria, la „masa slavă”.

În discuția care a avut loc în continuare între Antonescu și Friessner, au apărut încă o dată toate ideile de bază, clare și evidente, ale mareșalului. Antonescu a declarat: „Oricum s-ar termina războiul, Rusia va ieși din acest război mai puternică decât era atunci când acesta a început. Ea va reprezenta deci și pe mai departe o primejdie mare și permanentă pentru Europa. Poporul german este aceluși popor european care are misiunea de a frâna intențiile statului sovietic rus și acest popor german nu are în estul și sud-estul Europei decât un singur aliat firesc: poporul român care deține un teritoriu ce constituie aproximativ 40% din distanța în li-

nie dreaptă de la Marea Baltică la Marea Neagră.

Statul german trebuie să fie puternic la Marea Baltică și la sud de aceasta; statul român și poporul român trebuie să fie mare și puternic la Marea Neagră și la nord de aceasta, pentru a constitui o barieră împotriva intențiilor Rusiei sovietice. Dar în loc de a întări acest-stat și acest popor care constituie brațul Germaniei în lupta împotriva Rusiei sovietice, statul german a comis greșeala politică de a slăbi el însuși acest braț al Germaniei, ciuntindu-l.

Credeți oare dumneavoastră, domnule general-colonel, că cetățeanul simplu, soldatul și ofițerul român, dintre care mulți au în Ardealul cedat Ungariei părinți, frați, surori, rude și avere, care sunt în mod sistematic jefuiți, închiși, batjocoriți și uciși de către unguri — și aceasta în ciuda tuturor intervențiilor mele pe lângă conducerea germană și îndeosebi pe lângă domnul von Ribbentrop care s-a obligat cu ocazia arbitrajului de la Viena să garanteze populației românești din aceste teritorii un tratament omenesc — credeți dumneavoastră că acești români nu-și pun întrebarea de ce oare aliatul României în lupta împotriva Rusiei le permite ungurilor toate acestea? De ce acest aliat nu declară în public că nu mai recunoaște ca un angajament arbitrajul nedrept de la Viena?

Este adevărat, cu ocazia penultimei mele vizite la Fűhrer, acesta mi-a declarat între patru ochi că pentru el convenția de la Viena nu mai există. Această, însă, este o chestiune pur personală între noi doi. Poporul român nu știe nimic de aceasta, iar eu nu pot să-i spun nimic despre acest lucru, deoarece această comunicare nu era oficială și nu era destinată publicității, ci avea un caracter strict confidențial...

Poporul român vrea să știe care este soarta pe care i-o rezervă aliatul său pentru perioada de după victoria finală. Eu declar din nou că, cu toate acestea, poporul român a pășit și va păși și de acum înainte alături de Germania, din convingere deplină și ca cel mai cinstit și loial aliat”.

— DANIEL DAY LEWIS —

UN MOHICAN CARE IESE ÎN SFÂRȘIT DIN REZERVĂ

Acest nume ar trebui să vă fie deja familiar din momentul ce filmul „Ultimul mohican” rulează deja pe ecranele capitalei și este numele actorului care deține rolul principal. Ochi de șoim, căci acesta e personajul, e fără îndoială pe cale de a-și construi un renume mondial. Se poate afirma că e cel mai epatant actor din generația sa.

Născut la Londra în 1957, „Dan” e deja favorizat din start fiind fiul scriitorului poet Cecil Day-Lewis și al actriței Jill Balcon, ea însăși fiica unuia dintre cei mai celebri producători englezi, Sir Michael Balcon. Cadrul pare deci rupt din vis pentru a face din el un viitor star hollywoodian. La 4 ani efectuează prima apariție pe scenă în timpul unei reprezentații de Crăciun. Are rolul unuia dintre regii magi și unica lui replică, atât de mișcătoare încât smulge mamei sale un hohot de plâns, este: „Aduc proslăvirea”. Cât talent!

În acel timp toată familia se scaldă în lumea cinema-ului, și totuși teatrul este cel care-l atrage prima dată. Cu toate acestea, la 12 ani se produce debutul lui cinema-

tografic în Sunday Bloody Sunday (nici o legătură cu U2). Iată însă, că în centrul acestei tinereți privilegiate se joacă o dramă; pe când avea doar 15 ani, Daniel trebuia să înfrunte moartea tatălui său, cauzată de un exces de medicamente, administrate în vederea vindecării unor migrene violente.

Traumatismul provocat de această pierdere, e concomitent cu descoperirea unui început de pasiune pentru cinema. Scotcește prin impresiunea colecție de filme vechi a bunicului său și le vizionează cu mare interes. Însă moartea tatălui său continuă să-l afecteze personalitatea; situația e jepășită cu greu, el construindu-și puțin câte puțin o veritabilă carapace împotriva riscurilor vieții și devine de o dispoziție de cele mai multe ori ur-suză și schimbătoare. Daniel rămâne, în ciuda tuturor demoralizărilor, convins că posedă un anume talent. E motivul pentru care intră la Old Vic, o școală de artă dramatică, școală care îl constrânge să se adapteze la o nouă manieră de înțelegere. Lucrurile nu merg foarte bine, nu are încredere în nimeni, și îi vine extrem de greu să-și

deschidă sufletul în fața cui-va, chiar dacă pe de altă parte se simte foarte vulnerabil. Numai după această fază de adaptare necesară, cariera sa poate în fine să demareze așa cum o dorește. Și ocaziile în care poate fi văzut în acțiune nu sânt puține! Obține rolul principal într-un film TV, pe urmă joacă teatru în Another Country. Se unește cu Royal Shakespeare Company unde interpretează rolurile principale din Romeo and Juliet și A Midsummer Night's Dream. Însumează o serie de apariții care îi permit să-și facă o solidă reputație; joacă de asemenea în My Beautiful Laundrette de Stephen Frears, apoi în A Room With A View de James Ivory. Aceste două roluri îl pun în posesia premiului New York Critics pentru cel mai bun rol secundar. Își urmează promițător drumul cu două filme, Stars and Bars și The Insurance Man, și cu un teatru futurist dar fără succesul scontat. Cariera sa cunoaște o adevărată cotitură în momentul în care i se propune rolul principal în L'Insou-sou-tenable Légèreté De L'Etre, adaptare după roma-nul lui Milan Kundera. În a-

nul următor acestui film, impresionează întreaga lume în My Left Foot care îi aduce un Oscar pentru cel mai bun rol masculin în 1989. Se întoarce la teatru unde interpretează Hamlet luni în șir înainte de a-și oferi o lungă vacanță — doi ani.

Numărul impresionant de personaje interpretate îi permite să câștige experiență. Astfel, atunci când trebuie să se introducă în pielea unuia dintre ele, își pregătește rolul mai multe luni. De exemplu, înainte de a apărea în My Left Foot, unde intruchipează un handicapat, se duce să observe comportamentul unor astfel de bolnavi în diverse spitale. Alt exemplu, înainte de a se angaja în aventura Ultimului mohican, s-a antrenat 8 luni să devină Ochi de Șoim, studiind datinile și obiceiurile indienilor, o preocupare care ține de profesionalism văzut din propriul punct de vedere și care l-a făcut chiar să se antreneze cu armata americană pentru a-și sculpta magnificul tors musculos necesar, credibilității personajului său. Nu numai atât dar, și poate părea ilar, a purtat la el în permanență o bară de fier de 6 kg ca să se obiș-

nuiască cu greutatea indispensabilă dar incomodei arme.

Daniel Day Lewis va apărea în curând în filmul lui Martin Scorsese, Age of Innocence, un film „intim”. Intim este de altfel termenul de care se vor folosi gurile rele pentru a comenta relațiile cu partenera lui din acest film, parteneră care nu e alta decât Winona Ryder pentru care '93 va fi un mare an. I s-au atribuit deja afinități, ca să folosim o expresie cuminte, cu Isabelle Adjani, Madonna, Sinead O'Connor și Julia Roberts. Daniel afirmă, ca un adevărat gentleman, că legăturile nu sunt decât de ordin profesional. Și dacă ar fi altfel, cui ce-i pasă? Este el „one of the best”? Eessste!

MR. SLASH DISPUS
SĂ SE CONFESEZE!

7-EXTRA: Un tip ca tine (grozav adică!) are oare el trac înainte de a intra pe scenă?

SLASH: Da, sunt întotdeauna nervos. Dar e o nervozitate pozitivă. Pentru că dacă nu ești nervos ca mine, show-ul nu iese bine. E un truc care se învață, când începi să te cunoști bine; ține de experiență. Și asta se întâmplă mai ales pentru că eu

consider că fiecare concert e lansarea unei provocări; nu am nimic de demonstrat publicului în fața căruia mă produc, ci eu trebuie să mă conving de niște lucruri. Trebuie să urc pe scenă și să arăt că, de fiecare dată, am mai multă încredere în mine. Evident, spun asta numai pentru mine, fiecare având propria personalitate reacționează altfel pe scenă.

— Când cineva vede toată energia pe care o risipești pe scenă, și-ar putea imagina că după o apariție trebuie să fii răpus, nu?

— Nu chiar așa... Să zicem că mă aflu într-o stare de excitație, încerc să mă calmez, să revin pe pământ, să restabilesc contactul cu realitatea. Cel mai rău lucru ce ți se poate întâmpla într-un asemenea concert e să o iei razna la un moment dat și să nu-ți mai poți controla ideile. Trebuie să încerci să relativizezi lucrurile: ceea ce simți pe scenă trebuie să știi că nu vei mai simți în culise, că totul va fi domol și real dimen-sionat ca înainte și că aceas-

tă stare va dura cât timp nu te vei afla din nou acolo în atenția tuturor. Între aceste două momente, e întotdeauna un «bordel» de senzații...

— Care sunt titlurile care te impresionează cel mai tare când le interpretezi?

— Depinde de seară și de pinde de titluri. În general, Line And Let Die mă impresionează întotdeauna, mai ales de când cânt această bucată cu noul «double neck», trebuie întotdeauna să verific dacă nu m-am împotmolit în efecte. Câteodată mă impresionează de asemenea intro-ul de la Paradise City sau să zicem... un solo, pentru că acesta e totdeauna improvizat. Ar mai fi... finalul de la Double Talkin' Jive. Și pe urmă totul depinde de ceilalți din trupă, de modul în care se simt ei pe scenă, există o multitudine de parametri.

— Și care e totuși titlul tău preferat?

— Fiecare titlu are ceva particular, depinde de seara în care îl cânt. Nici unul dintre ele nu va putea fi niciodată perfect, cum s-ar dori. Unele sunt din punct de vedere tehnic mai dificile, risc deci să fac mai multe greșeli și-mi spun că dacă mă incur-s-ar putea să iasă mai puțin magic decât data trecută. Totul se schimbă.

— Ai cântat cu atâția artiști printre care și cu

Michael Jackson. Ce părere crezi că au fanii Guns de această colaborare?

— Rațiunea e simplă: e foarte interesant să cânti cu oameni diferiți, la nivelul tehnic mă refer, asta îți oferă ocazia de a munci în contexte diferite. Pe ansamblu, aș spune că asta te ajută să te maturizezi. Oricare ar fi genul muzical abordat, ești întotdeauna obligat să dai ce ai mai bun în tine. La ce mi-ar fi servit atunci să cânt pentru alte grupuri de același gen cu Guns? Pe scurt, când te întovărășești cu alții, cauți să te adaptezi, să înveți și totodată să te distrezi! Și asta nu e un truc cu care eu dau socoteală pentru acel moment. E ceea ce gândesc după ce am descoperit niște lucruri.

— Ce crezi că te-ar deter-

mina să urci pe scenă când nu te simți foarte bine?

— Singurul lucru care te poate împinge pe scenă când nu prea ești în apele tale, e ceva care se întâmplă între momentul în care ajungi în spatele scenei și descoperi o multime care aclamează frenetic așteptându-te. În acea clipă se declanșează în tine o energie fantastică. N-am timp să cercetez de unde vine; când ești pe scenă două ore, nu-ți mai pui această întrebare. E ceva ce vine de sus, probabil... Sau de la public. Se datorează poate faptului că suntem toți foarte sinceri și direcți pe scenă, în așa fel încât uităm de orice altceva; pe scenă totul e numai între noi și cei care ne ascultă, „the kids”. Prea puțin conștient de ai atunci în cap, ai timp să te gândești până la show-ul următor...

Topuri — Radio Contact

— Ediția 28 —

• TOP 30

1. FITS OF GLOOM — To Love
2. DURAN DURAN — Come Undone
3. STING — Seven Days

• TOP SLOW & BLUES

1. THE DINKY TOYS — Silent Cries
2. PETER KINGSBERY — Only The Very Best
3. ROBERT PLANT — 29 Palms

• TOP 5 — TOP MATINAL

1. R.E.M. — The Sidewinder Sleeps Tonight
2. USURA — Open Your Mind
3. DESITRELESS — Voyage Voyage

Din München, pentru revista FLACĂRA, dl Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa Liberă”

„Europa Unită” în fotbal

Ceea ce nu au reușit politicienii și probabil că va mai trece multă apă pe Rin, Sena, Tamisa, Dunăre etc. în sensul unei unificări și nu centralizării a popoarelor „Bătrânului Continent”, a reușit UEFA în fotbalul nostru cel de toate zilele. Noua configurație politică se reflectă cât se poate de bine în cadrul listei de participare a celor 149 de formații de club în cele trei întreceri de mare anvergură, noi românii fiind încă ați at de frații de la Zimbru Chișinău (în Cupa Campionilor Europeni), precum și de „foștii” vecini ex-ugoslavi, sloveni de la Branik Maribor sau de Croația Zagreb. Aceste echipe le vom vedea la lucru în compania Gloriei Bistrița și Steaua, căci nu mi imaginez o eliminare a foștilor dinamoviști din Zagreb în fața campionilor feroezi, pe lângă de a stabili și o anumită ordine valorică în zona Balcanilor. În favoarea noastră bineînțeles.

Cupa Campionilor Europeni rămâne totuși cea mai puternică și interesantă competiție, mai ales că turul inaugural prezintă câteva întâlniri de mare atracție: Werder Bremen — Dinamo Minsk (decide lidera din Belarus), apoi Dinamo Kiev (campiona Ucrainei) — F.C. Barcelona, Honved Budapesta — Manchester United, Glasgow Rangers — Levski Sofia, și, fără discuție, Olympique Marseille, deținătoarea trofeului, cu grecii de la AEK Atena. Această dublă manșă va avea loc în situația în care campionii Europei vor ieși „basmă curată” din afacerea cu Valenciennes, aici apele fiind tulburi pentru echipa lui Bernard Tapie. Finalista ediției trecute, Milan, cu Flo-

rin Răducioiu în noua campanie națională și internațională, va susține primul tur în compania câștigătoare din Omonia Nicosia și F.C. Aarau, deci campioana Ciprului, respectiv a Elveției. De menționat doar „retrogradarea” formației din Tura Cantanelor în faza calificărilor, un aspect greu de explicat în contextul profesionalismului și tradiției fotbalistice din Elveția.

Debutul „Zimbrului” din Chișinău marchează un moment inedit din punct de vedere românesc: moldovenii de dincolo de Prut vor juca cu israelienii de la Beitar Ierusalim, sigur o confruntare echilibrată, în care șanse sunt și de o parte, dar și de cealaltă.

În Cupa Cupelor rețin atenția trei meciuri, și anume: Haiduk Split — Ajax Amsterdam, Bayer Leverkusen (cu Ionuț Lupeșcu) — F.C. Bobby Brno din Cehia și Swarovski Tirol Innsbruck — Ferencváros Budapesta. Universitatea Craiova așteaptă partenera ce va fi desemnată în calificări de letonienii din Jelgava cu ferozii din Havnar, ambele adversare de depășit, ținând cont de experiența fotbalistilor din Bănile.

În Cupa UEFA, toate cele trei reprezentante ale României au „de trecut” un adevărat examen internațional: vom vedea pe interstiiții lui Osvaldo Bagnoli în Giulești, la fel după cum sarzii din Cagliari vor juca cu dinamoviștii lui Halagian. Primii profitori ai sortilor de la Geneva veți fi însă dv., dragi amatori de fotbal, întrucât veți avea posibilitatea să comparați etalonul românesc în raport cu măsura occidentală. Apoi să nu uităm că, prezența Interului a avut întotdeauna un

farmec la București, prin noutățile tactice prezentate de „albaștrii-negrii” și în general prin evoluția clubului nr. doi din Italia și din Milano, ceea ce conferă evenimentului o notă aparte, la care va contribui, sunt sigur, și „Realul” din Giulești. Cât despre dinamoviști, ei au „bastonul de mareșal în raniță” încercând pe plan european reabilitarea în fața suporterilor greu încercați de eșecurile din Divizia Națională sau de eliminarea din Cupa Campionilor, în fața unei Marsilii ce putea fi depășită. Dacă... Acum, Dorinel Munteanu, Selimesy et compania își joacă și cartea victoriei, întrucât o prezență continuă și valoroasă în Cupa U.E.F.A. le oferă șansa de a fi „văzuți” de cei mari și bogați, astfel că un contract prin Occident le-ar aduce exact motivația unei consacări, și bani pentru club, căci trezoreria abia așteaptă dolari, mărci, lire sau franci elvețieni.

În Cupa UEFA mai activează și alte foste campioane naționale, cum ar fi Bayern München, Aston Villa, Juventus Torino, Celtic Glasgow, Atletico Madrid, Girondins Bordeaux, Slovan Bratislava, A.S. Monaco și altele, în ansamblul ei această competiție oferindu-ne partide mult mai echilibrate. Nu voi omite dubla manșă dintre Karlsruhe și Eindhoven (cu Gică Popescu), în care olandezii pornesc drept favoriți, dar cum și outsiderii au răsturnat deseori pronosticurile, să așteptăm zilele de 15 și 29 septembrie, când vom ști mai multe în legătură cu rezultatele și calificările din cele trei cupe europene.

drepturile bănești asupra cărora, se pare, conveniseră. Cam la fel a pățit și Gigi Staicu, F.C.-ul lui Romică Pașcu uitând să-i dea ceva verzișori.

● După ce a făcut ceva valuri prin presă, patronul „selenarilor” din Bacău, Dumitru Sechelariu, s-a răzgândit în ceea ce privește intenția de a demisiona din funcția de președinte executiv. În schimb Ilie Pătruică a renunțat la finanțarea siderurgistilor reșițeni. Ce ține și cu economia asta de pînă...

● În timp ce rândunelele bresciene își caută cuiburi mai calde, o altă legiune străină este pe cale să se întemeieze, de astă dată pe malurile Bosforului. Din sezonul viitor, Sam-sunspor va avea ca antrenor pe Gigi Muțescu, printre elevii săi numărându-se, deocamdată, Ovidiu Hanganu și Daniel Timofte. Halal, bre!

● În parcul cu platani, un adevărat consorțiu bancar a pus bazele unei societăți comerciale cu profil de fotbal. Director general al Societății a fost numit Cornel Dinu, director tehnic devenind Viorel Kraus, iar Jacki Ionescu va ofiția ca antrenor principal. Toate-s bune, doar stadionul le lipsește, iar tribunele ruginesc undeva prin Șos Ștefan cel Mare.

● Cupa Internațională de Vară („Intertoto”) nu le-a prea priit reprezentanțelor noastre, Oțelul Galați și Rapid București, ultimele „isprăvi” numindu-se 0-1 cu Sigma Olomouc, respectiv 0-2, cu Trelleborgs. Important e doar să participe, sacrificând vacanța jucătorilor?

● Apropos de echipa de sub Podul Grant. După tragerea la sorți din Cupa UEFA care i-a hărăzit ca adversară pe Internazionale Milano, în Giulești a explodat bomba: antrenorul principal Mircea Rădulescu intenționa să părăsească pupitrul tehnic. Să sperăm că, în interesul fotbalului românesc, se va ajunge la o înțelegere, iar numeroșii sponsori (mai mult declarații) vor scoate și ceva parale din buzunare.

Ozonei al doilea

PARALELE INEGALE

■ **INTERDICȚIE.** Celebrul jucător de golf Nick Faldo este un îndrăgostit de viteză, mare pasionat de mașini ultrarapide, cumpărându-și recent o splendidă Porsche 911 Turbo pentru frumoasa sumă de 140 000 lire sterline (200 000 dolari) în posesia unui astfel de bolid și sfătuit de prietenul său Ari Vatanen, cunoscutul pilot de ralieri Faldo și-a anunțat participarea într-o cursă la Castle Combe, în echipaj cu învingătorul de la Le Mans, Derek Bell. La aflarea acestei vești, însă agenții britanicii de la omniprezenta firmă IMG Mac Cormack au intervenit imediat, reamintindu-i lui Faldo că în contractul de asigurare nu există nici o clauză care să acopere un accident de automobil, așa încât riscă să-și piardă și contractul de jucător de golf. Astfel, Faldo va trebui să aștepte aproximativ 10 ani pentru a-și satisface pasiunea automobilistică, după ce se va lăsa de golf.

■ **PRETENȚII.** Pretențiile lui Tatum O'Neal în procesul de divorț cu John McEnroe se întind pe nu mai puțin de 124 de pagini! Printre cererile mai importante se numără suma de 40 milioane de dolari cash, vila din Malibu, un somptuos apartament în New York, plata integrală a cursurilor de actorie, a psihiatrului, a șoferului etc. „Dacă nu va satisface aceste pretenții, dl McEnroe nu va primi niciodată dreptul de a-și vedea cei trei copii făcuți cu Tatum O'Neal”, a declarat avocatul reclamantei.

■ **FAMILIE, NU GLUMA.** Managerul echipei americane de baschet Orlando Magic, Pat Williams, are nu mai puțin de 16 copii! Patru dintre aceștia sunt rezultați din căsătoria sa, ceilalți 12 fiind înfiați de pe toate cele 5 continente.

■ **ȘOMAJ.** După estimările ziarului englez The European, anul viitor pe vechiul continent vor exista peste 2 000 de fotbaliști profesioniști în șomaj. Una din cauze constă în reducerea numărului de echipe dintr-o serie de campionate.

TEODORA OPREA

Patru km obstacole

Dar ce obstacole! Vechiul nostru client Silviu Dumitrescu (care a reușit zilele trecute să legitimizeze într-un club de jogging cel de-al șaselea membru, depășind planul cu 300 la sută) ne-a anunțat că anul acesta va organiza o alergare pe străzile Bucureștiului cu totul aparte. Cităm din memoria reportofonului: „Va fi o cursă între Intercontinental și Arcul de Triumf, pe 4 kilometri, în linie dreaptă”. Ce-i drept, nu-i păcat, asta da spectacol, să-i vezi pe săracii alergători sărind peste blocuri, sedii și alte amănări, e de colea? A, și a mai avut Matusalem-junior o obsesie. Tot spunea: „Suntem întârziati”. Așa sinceritate nu s-a mai pomenit. Da' de ce-i bagă și pe colaboratori în aceeași oală? Sau folosește pluralul majestății?

Lucrături

Acum, să nu ziceți dumnea-voastră că nu-i lucrătură. Nici măcar de-aia fină. E pe față, domnilor! Păi ia să stăm noi oblu și să judecăm perpendicular. Necoordonându-se ca lumea, într-o debandadă de nedescris, organizatorii

Jocurilor Olimpice ale tinereții și cei ai Jocurilor Mondiale Universitare și-au programat întrecerile în același timp și cu ei cu asta, veți întreba! Hai să n-aveți habar de nimic! Ne-au pus pe noi, românișii, într-o mare dilemă. Cum să-l împărțim pe principalul nostru șef de delegații sportive, secretarul Comitetului Olimpic Român, Aurel Mogoș, în două comitente simultan și în același timp? Mai ales că respectivele competiții s-au disputat pe cele două maluri ale Oceanului Atlantic și nu se cădea, Doamne-fereste, să-l trambalăm pe venerabilul, o zi colo-o zi colo. Așa că, bieții de ei, după Birmingham (gimnastică) și Tampere (box), ca să vorbim numai de cele mai recente competiții mondiale, domnul Mogoș a trebuit să se suie în avionul de Bruxelles, ratând, dintr-o nepermisă greșală a amintirilor neprimite, aeroplanul de Bufallo.

Urlă târgu'!

Domnule, e țara asta plină numai de zvonuri. Care, conform unei definiții de tristă amintire, sunt proiecte de lege, degrabă votate. Uite, acum se zice că Sportul românesc și Gazeta sporturilor vor fuziona într-o veselie, creând un singur cotidian național de sport. Urlă târgu'! Nu-i vorba, că n-ar fi nici o pagubă, mai nou și G.S. alinându-se cu eian protejării Federației române de fotbal, de trebuie să te întorci la pagina întâi să vezi de-i albastră sau roșie. Stați puțin că zvonul are și ceva cheag, dacă ne gândim că se mai spune și că o serie din acționarii de la G.S. o vor lua-o spre Cișmigiu, dar nu spre tipografia Universității, ci ca să dea de mâncare la rațe, de pe malul lacului.

CONTRE-PIED

● Titularul rubricii de față fiind în concediu de odihnă, vom încerca să-i ținem totuși locul și de aceea vom face puțină recapitulare a ceea ce s-a mai întâmplat prin dragul nostru de fotbal.

● La F.R.F. apele s-au involburat, gheața s-a spart (că Stroe a avut voie), ceva persoane V.I. s-au temut că vor intra la apă, însă după ce le vor fi trecut toate sudorile au ieșit cu bine la liman. Că doar nu puteam risca un incendiu la sediul ca-n Polonia, iar cât despre corupție, cu ea se luptă cei din Hexagon.

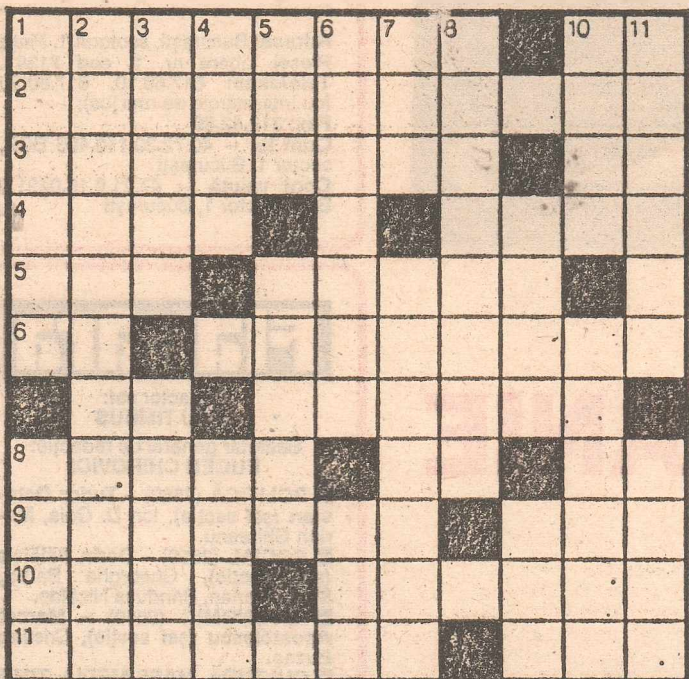
● Destul că ne-am trezit bășicați într-o anumită conferință de presă de spusele lui Mihai Cărciog, mare patron la toate cele, cum că, grăit-a menționatul, fotbalul a ajuns o afacere. Păi, dacă-i așa, și nu prea avem cum să-l contrazicem pe președintele de onoare al Ligii Sindicale, ce nevoie mai e de jucători, de antrenori, de echipe, de campionate și de alte cele ce țin de fotbal-asociație? Nu ar fi mai indicat să se joace cu nasturi și să se facă pariuri de milioane?

● Nu știu cum vine cu profesionalismul asta în fotbal atâta timp cât, mai ales acum când e clar că disputa, ca să împrumut un termen totuși sportiv, se poartă numai și numai în culise, jucătorii nefiind altceva decât niște marionete, cu pretenții și ele.

● Și uite-așa s-a ajuns să se întrebe unii (ipocrit) de ce nu a mai venit lumea pe stadioane în ultima vreme. Ba că suntem cu probleme, ba că altele sunt necesitățile, ba că... Și e clar că lumina zilei că mișmașurile de milioane au scărbît în ultimă măsură pe orice iubitor de sport și de fotbal.

● Altfel, după ce a readus-o pe prima scenă, „bătrâna doamnă” din Arad l-a pus pe liber pe Flavius Domide nemairecunoscându-i acestuia

Pe-a cuvântului aripă

ORIZONTAL: 1) Consens pentru viitorul zbor al unor dorințe — Dorință ambițioasă concretizată într-o cunună de înălțime. 2) Înălțimea necontestată a unei flori dintr-un buchet artistic. 3) Artistice funde verzui legănate pe aripi de adiere — Adiere temporară de miresme cazone, în simbol. 4) Simbol al pașilor șovăirii eterne — Etern ecou de vorbă potrivită. 5) Potrivită podoabă pentru o frunte tare frumoasă — Fru-

moasă primire pentru o sosire mult așteptată. 6) Așteptată siglă de recunoaștere, confirmând o aptitudine de merit — Meritată răsplată la capăt de drum greșit. 7) Greșit îndemn la pază lansat de un stăpân — Stăpân cu suflet aspru de granit. 8) Granit ce-și înalță piscul spre căile albastrului cer — Cereri fără de sfârșit! — Sfârșit bont al oricărui incisiv! 9) Incisivă și agilă acrobată pe trapezele pădurii tropicale — Cale pen-

tru pașii de păianjen... și culcuș (pl.). 10) Culcuș pentru trupul moale al fierului roșu — Roșu orizont spre neterminatele drumuri. 11) Drumuri străjuite de făclii luminând vocația — Vocația Diane, simbol cinegetic trufaș.

VERTICAL: 1) Trufaș mod de prezentare a cutezanței ajunse la culme — Culme cu diademă aurie de boabe. 2) Boabe de mărgăritar agonisite de un om. 3) Om cu mască de fier, bun de trudă fără lumină — Lumină și căldură zăvorâte într-o piatră dură. 4) Dur aluat pentru plămădit firi — Firidă mobilă pentru somnul ochelarilor în relaxare. 5) Relaxare feerică nocturnă, cu dans în perechi sau în formații — Informație lansată pentru omul curios. 6) Curioasă poamă acră tocmai bună pentru un... neprevenit — Venit așa cam la un an odată. 7) O dată romanțată din calendarul unui alter ego — Alter ego definitoriu pentru o săracie cu luciu. 8) Luciul liniștii sufletului tulburat de agitate unde. 9) Unde tinde să ajungă o aluzie zburătoare — Zburătoare limbută de dincolo de marea cea mare. 10) Mare și nepotolită sete de aer și alinare — Alină durerile și redă pofta de viață. 11) Viață citadină închisă într-un crâmpiei — Crâmpiei din firul de aur al istoriei.

FLORENTIN
TITUS VASILESCU

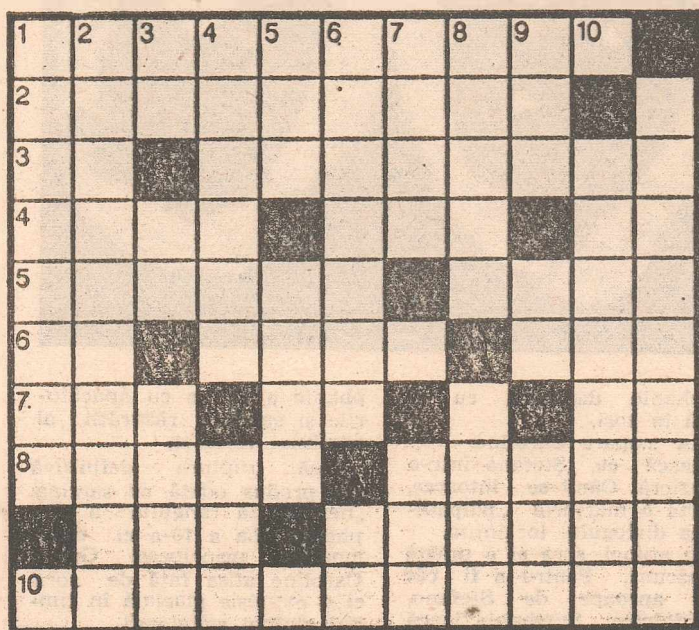
ORIZONTAL: 1) Arhivă de filme. 2) Dau viață personajelor din filmele de animație. 3) Intrarea în studio! — Persoană care manevrează aparatul de luat vederi în timpul filmării. 4) În mod sigur — Așezare rurală — La începuturile sonorului! 5) Actor de film — În acest loc. 6) Dropgol! — Localitate biblică — Diminutiv masculin. 7) Cele la care încep filmele sunt afișate la casele de bilete ale fiecărui cinematograful — Louis Trintignant — Rece! 8) Îndrumarea jocului actorilor și a montării unui film (pl.) — Pără sonor... 9) Pronume posesiv — Proiectarea unui film (pl.). 10) Catalog de filme realizate de un producător, interpret sau regizor.

VERTICAL: 1) Dublează actorii de film în scenele periculoase. 2) Artiști de film. 3) La mijlocul ecranizării! — Robert Taylor — Monoton. 4) Reacție specifică debutului (pl.) — 2000 la romani. 5) Pastă de lipit — Marile încăperi ale cinematografulor. 6) Actul care dovedește pregătirea actorilor sau a regizorilor — Regii! 7) ... Vasilescu, cunoscută actriță de teatru și film — Se zice că-i primu!... da manivelă, atunci când începe turnarea unui film. 8) Listă cu greșeli de tipar — Spectacol festiv, prilejuit de lansarea unui film. 9) Rezultatul împărțirii — Primile încadrături! Literă arabă. 10) Marile premii ale cinematografei americane. 11) Prezentarea unui film pe ecran.

Dicționar: IAAZ, IIM, MAP, CAF.

MIHAI ZGUBEA

La cinema

Dezlegările careurilor din nr. 28

De la lume adunate: COSMETICA; ARTIZANAT; STANIU; SA; COTET; BAS; AP; RANITA; DES; RIZOM; ODAIE; ORE; RIPS; ANIN; IE; TABIET.

Auto: AUTOTURISM; CRIC; RUTIER; OC; AIM; I; RE; SAB; CASTIGA; TRECĂTOARE; AERA; AS; I; S; M; LIS; IUȚIT; ERI; PARCATĂ; N; NOITE; T; T; TREPTE; TAXI; ET; DAUNE; IE.

CONCURS

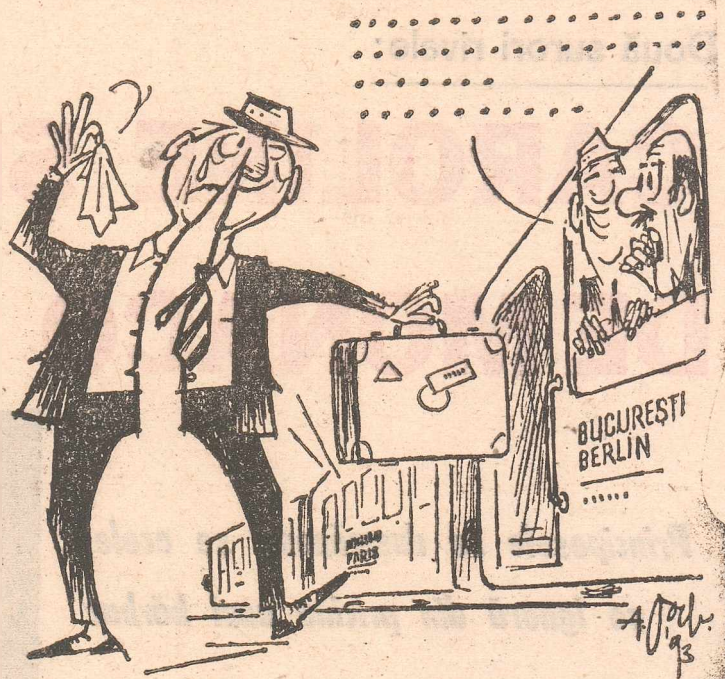
Cunoscutul caricaturist A. Poch invită cititorii să găsească desenul de mai sus explicația umoristică cea mai potrivită, identică sau chiar mai reușită decât cea pe care a imaginat-o el în spațiul mascat din colțul din dreapta sus. Redacția atribuie următoarele premii:

1. Premiul I — 15 000 lei, plus originalul desenului înrămat și cu dedicația autorului

2. Premiul II — 10 000 lei

3. Două mențiuni a câte 5 000 lei.

Așteptăm răspunsurile până la 11 august (data poștei). În numărul imediat următor încheierii concursului vom publica legende reținute, numele câștigătorilor și, evident, explicația dată de creatorul desenului. Menționați pe plic „CONCURS”.

APROAPE AMUZANTE

Ghid pentru soții geloși

Cum putem afla dacă nevasta ne înșală?

Hai să vorbim despre soțiile infidele. Sigur că nici bărbații nu sunt mai breji, dar asta-i partea a doua. Acum să vorbim despre neveste. Sunt infidele? Nu sunt? Rămâne de văzut. Cum? Simplu. O să vedeți, aplicând unul din următoarele trucuri:

Gândiți-vă, în primul rând, la cel mai bun prieten, pentru că, de obicei, păcatul se săvârșește în anturajul cel mai apropiat. Iată șiretlicul: spuneți prietenului că suferiți de o boală groaznică și care, pe deasupra, mai e și contagioasă, dând de înțeles că, inevitabil, soția dumneavoastră a contactat boala. Remarcați reacția prietenului și urmăriți dacă se duce la doctor, pentru consult. Mai clar de atât nu se poate! Schimbați-vă vocea și dați telefon soției, oferindu-i, pe un ton categoric, informația potrivit căreia știți că își înșală soțul și aveți dovezi clare în acest sens, mai pre-

cis fotografii. Spuneți-i că vreți să vă întâlniți undeva, să discutați problema și stabiliți ora. Acum urmează confirmarea. Fiți atenți: dați din nou telefon soției, de data asta cu vocea normală și, pe ton seducător, propuneți-i o ieșire la restaurant, la aceeași oră... Dacă insistă să vă întâlniți cu o oră mai târziu, e clar, nu-i așa?!

Folositi același truc cu telefonul, dar de data aceasta sunați-l pe cel bănuțat a fi amant și avertizați-l, ca un om bun ce sunteți, că soțul a aflat de adulter și e pe urmele amantului, gata de orice... Pastila a fost aruncată. Mai așteptați un minut, după care telefonați soției. Oacă linia e ocupată... Ce propunem soților? Să folosească la rândul lor aceleași trucuri sau altele, după cum au inspirație. Dacă însă vă știți cu musca pe căciulă, lăsați-o baltă!

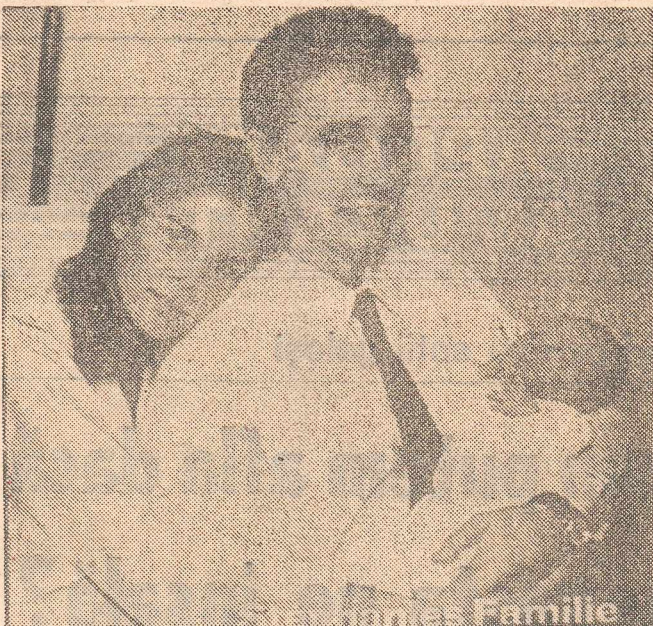
DAN GHEORGHE

Două surori rivale:

CAROLINE ȘI STEPHANIE DE MONACO

*Principesele se dușmănesc, se ocolesc,
se ignoră din pricina unui bărbat*

Principesele Familie

Noutăți de la Clanul din Monaco. La Monte-Carlo s-a ridicat un zid despărțitor: linia de frontieră între cele două principese și copiii lor. Armele folosite: de tip feminin. Se tace, se ignoră.

Purtând numele unor sfinți, casele lor stau ușă în ușă. În dreapta, „Clos St-Pierre”, vila principesei Caroline, stil Belle-Epoque, liric-pitorească. În stânga, „Clos St-Martin”, vila principesei Stephanie, o clădire pe locul fostei case, demolate; nouă, somptuoasă, ostentativă. Cândva, casele comunicau printr-o poartă între cele două grădini. Azi, la porunca Carolinei, poarta a fost zidită.

Războiul e declarat între cele două surori. Caroline e cea care se ferește de Stephanie. Trecerea oprită, nici un salut de la balcoane. Singurul element de legătură: ceata de poliști de serviciu în stradă.

Înainte de a ieși din casă, fiecare din cele două prințese stă la pândă, urmărind cu atenție dacă cealaltă nu are de gând să treacă pragul în

același moment. Împreună cu Daniel Ducruet, tatăl copilului ei, Stephanie nu mai circulă decât spre restaurantul din Menton (10 km), lăsându-i în exclusivitate Carolinei scena Monaco-ului. Până în ziua de azi, Caroline n-a vizitat-o pe Stephanie și pe copilul ei.

Care sunt motivele acestei rivalități, care a început cu 10 ani în urmă?

Parafrazând adagiul, am spune că „cherchez l'homme”. Firește, a fost un bărbat la mijloc.

Prin '83, fratele lui Stephanie și al Carolinei, Albert, întâlnește în In-Disco „Jimmy” din Monaco un grup italian cu Stefano Casiraghi. Au intrat în vorbă. Câteva nopți mai târziu, Albert îi prezintă sora mai mică, pe Stephanie. Casiraghi, personaj seducător — sau, după expresia mai actuală: atractiv — s-a dovedit a fi și irezistibil. Pe loc, Stephanie e lovită de trăsnetul fixat în clișeu „dragoste la prima vedere”. Două săptămâni la rând se întâlnesc noapte de noapte,

Stephanie dansează cu el până în zori.

Dar „apare Caroline.

Pleacă cu Stefano într-o croazieră. Când se întoarce, poartă o măturie „palpabilă” a dialogului lor intim.

De atunci, sora ei o urăște în ascuns. Pentru a fi cât mai aproape de Stefano, zburdalnică Stephanie joacă rolul de baby-sitter și guvernantă pe lângă copiii lui Caroline. Un crâmpei de fericire de împrumut. Se destăinuie unui fost coleg de școală: „Suntem complici, și eu și el niște marginali.”

Urmează accidentul mortal al lui Casiraghi. Stephanie e în doliu ca o adevărată văduvă. La biserică, poartă același voal negru de dantelă ca sora ei, Caroline. Și acum mai poate fi văzută cu trandafiri roșii la mormântul lui Stefano Casiraghi de la Chapelle de la Paix.

Surori, dar atât de diferite.

Ca cea dintâi născută, Caroline a fost scolită de mama ei cu suficient simț al conveniențelor. Ceea ce nu s-a întâmplat cu mezină. Ste-

phanie a rămas cu apucăturile și spiritul răzvrătit al copilului răsfățat.

Însă ruptura definitivă s-a produs odată cu sarcina „nepotrivită rangului” a Stephaniei. La a 10-a zi după moartea principesei Grace, Caroline afișa față de sora ei o expresie glacială în timpul slujbei religioase.

Cine e tatăl copilului? Fostul bodyguard al Stephaniei, Daniel Ducruet. Cei doi au de gând să se căsătorească în secret. Împotriva voinței părintești. Stephanie și-ar pierde drepturile și titlul.

Alt motiv de dispreț pentru Caroline. O prietenă a ei declară: „Vrea să-și apere sora de o mare și inevitabilă dezamăgire.” Însă când trece cu luxoașa ei limuzină neagră Cherokee prin fața ușii lui Stephanie, Caroline nu aruncă nici o privire spre balcon. Acolo stă uneori Stephanie cu micuțul Louis în brațe.

Clanul de la Monaco. O poveste fără sfârșit.

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte — director general:
GEORGE ARION

Membri:

Ion D. Goia, Alexandru Păsărin,
Liana Tatos, Liviu Timbus.

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 617.60.10, 617.60.20
(cu interioarele de mai jos);
Fax: 312.82.89
Cont lei — 40.72.30.110.496 BCR,
sector 1, București
Cont valută — 47.21.6.16.0431.0
BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef:
LIVIU TIMBUS

Secretar general de redacție:
EUGEN CHIROVICI

■ POLITICĂ (2560) — Tudor Octavian (șef secție), Ion D. Goia, Marian Ghiteanu.

■ SOCIAL (2559) — Dorin Sălăjan (șef secție), Gheorghe Barbu, Marin Marian, Brîndușa Nicolae.

■ ECONOMIC (2559) — Marcel Apostolescu (șef secție), Cristian Buzaș.

■ CULTURĂ, MASS-MEDIA, TIMP LIBER, DIVERTISMENT (2558) — Liana Tatos (șef secție), Elena Grecescu, Raluca Vrabie.

■ FOTOREPORTERI (2528) — Elena Ghera, Florin Ioniță.

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453) — Adriana Chirovici, Adrian Petrescu.

■ CORECTURĂ (1453) — Maria Antonescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

REBUS REBUSACHE

Redactor șef:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

Aurel Ștefan Alexandrescu, Constantin Grigore, Gheorghe Toia, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu.
Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

■ JURIDIC (2600): Corneliu Olteanu.

■ FINANCIAR (2143): Aida Balica, Elena Gogu, Gabriela Ionescu, Florenta Tudor.

■ ADMINISTRATIV (2600): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu, Liliana Crețu, Maria Șerban.

■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (617.59.69).

■ PUBLICITATE (2634, 2600): Mihai Sândoiu, Florin Dobrescu, Adriana Dobrescu, Călin Mărcușanu.

■ DIFUZARE (617.48.91): Manuela Vasiliu, Gabriel Bumb, Emilian Chirea, Angela Frandos, Doru Iancu, Marius Procopie, Gabriel Milan Sava, Nicolae Șerban.

Chitori! din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 617.48.91, fax 312.82.89 — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, cod 71341 — București, România.

Tiparul: Regia autonomă a imprimărilor — Imprimeria CORESI — București.

ULTIMA ORĂ

LIMBA DE LEMN, DUCE
LA SAPĂ DE LEMN